

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

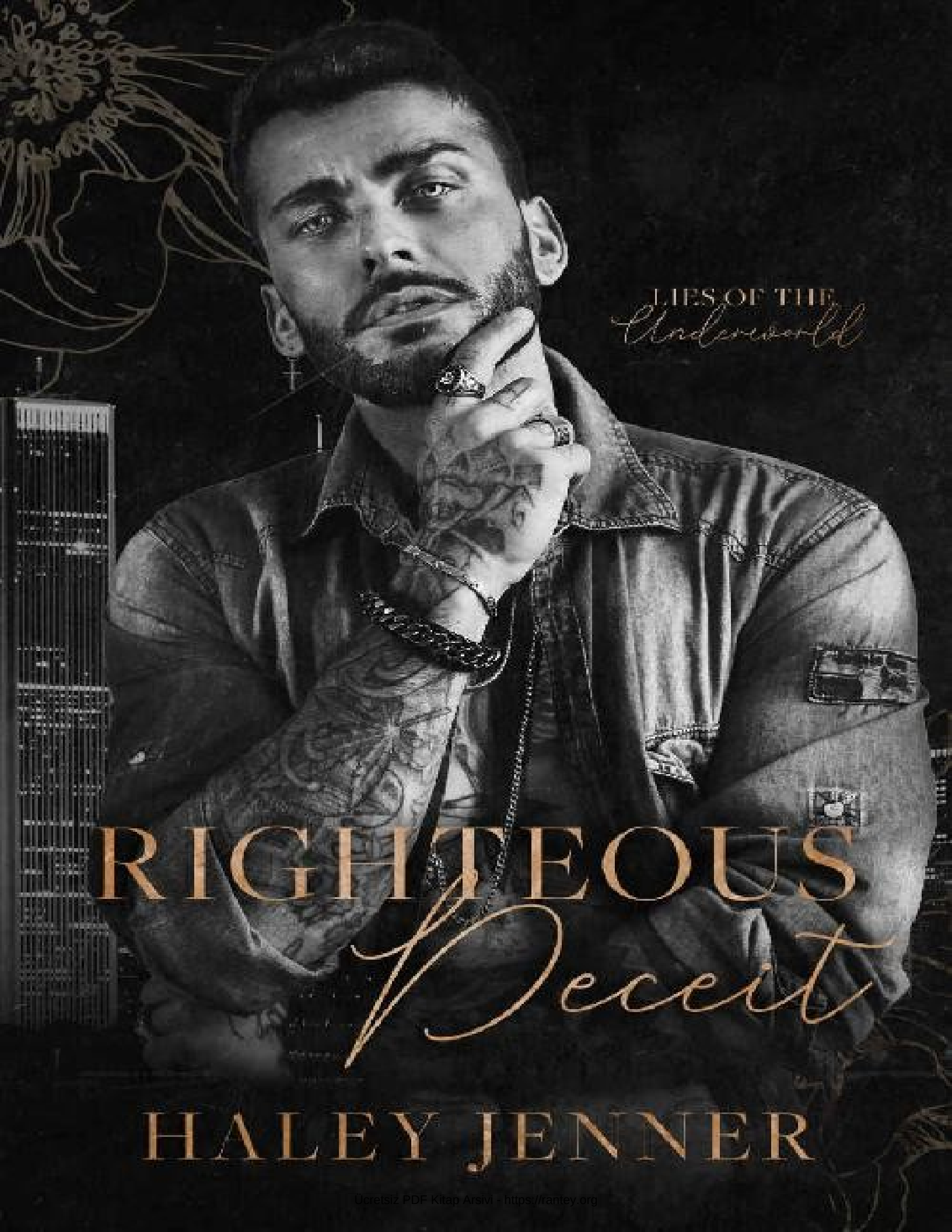
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIES OF THE
Underworld

RIGHTEOUS
Deceit

HALEY JENNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜRÜST ALDATMA
YERALTI DÜNYASININ YALANLARI
ÜÇÜNCÜ KİTAP

HALEY JENNER

Copyright © 2023 by HALEY JENNER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap 18 yaş ve üzeri kişiler için hazırlanmıştır. Yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır.

Haley Jenner tarafından yayımlanmıştır.

Kurgu Ekibi:

Ellie McLove ~ [My Brother's Editor](#)

Jenny Sims ~ [Editing4Indies](#)

Kapak Tasarımı: [Cat Imb ~ TRC Designs](#)

Fotoğrafçı: [Wander Aguiar](#)

Kapak Modeli: [Giovanni Militello](#)

Bu kitap bazı okuyucuları rahatsız edebilecek konular içermektedir.
İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

Progloue Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3 Bölüm

4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm

7 Bölüm 8

Bölüm 9 Bölüm

10 Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Epilog

Righteous Deceit Playlist

Sneak Peek: VIRTUOUS LIES

Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazar: HALEY JENNER

DEDİKASYON

*Sadece onlara kraliçeler gibi davranan bir erkeği kabul edecek olan patron
sürtüklerine...
Bu senin için.*

PROGLOUE

DIEGO

Dizüstü bilgisayarımın ekran parlaklığını ayarlıyorum ve arkama yaslanıyorum.

Yatağımdaki yastıklar. Web sitesinin dijital saatinde saniyeler geri sayıyor ve ben beklerken biramı yudumluyorum. Sabırsızlıkla. Lanet olası altı ay oldu. Kavurucu kış beni hayatta yenik düştüğüm tek kötü alışkanlıktan mahrum bırakıyor. Yılda altı kez, hepsi de bilgisayar ekranının dayanıksız camından. Bunun gibi başkaları da olacaktır, hiç şüphem yok. Toplum tarafından yaygın olarak kabul görmeyen zevklere hitap eden etkinlikler. Bu tür deneyimler

özel cinsel eksantriklikler. Yine de ilgilenmiyorum. Görev'*den* başka bir şeyle değil; *ondan* başka bir şeyle değil.

Kırmızı Hazine.

Cep telefonum yanımda çalışıyor ve onu alıyorum.

LEONARDO

Halo mu COD
mu?

DIEGO

Meşgulüm.

LEONARDO

Ne
yapıyorsun?

Onu görmezden geliyorum ve telefonumu sessize alıyorum.

Her ayın on üçü, Mayıs'tan Ekim'e kadar, sadece ve sadece bana aittir. Ailem müsait olmadığımı biliyor. Nedenini bilmiyorlar ve ben de nedenlerimi açıklayacak değilim. Utanmıyorum, endişelenmiyorum ya da insanların soracağı sekiz milyon soruyu kendime saklamıyorum. Soğuk ve acı gerçek şu ki, *paylaşmak* konusunda isteksizim. Leo'nun ve benim zevklerimiz farklı olsa da, The Quest'in onun merakını uyandırmayacağına güvenemiyorum ve onu benim gibi izlediğini düşünmek, başka bir gün uğruna ölebileceğim bir adamı öldürme hayalleri kurmama neden oluyor.

-

```
C:\Users>_ THE QUEST WILL BEGIN IN... 14 MINUTES 08 SECONDS

DATE: JUNE 13, 2021
ACCESS TO THE QUEST GRANTED...
SUBSCRIPTION LEVEL: ALL ACCESS
VIEWING: SINGLE SUBJECT
SUBJECT SELECTED: RED TREASURE
```

Porno ararken The Quest'e rastladım. Siteler en müstehcen videolarla övünüyordu ama arama menüsü hangi kategoriye sunarsa sunsun hiçbiri aradığım şeye yaklaşmıyordu. Ana akımdan vazgeçtim ve Lorenzo için ana bilgisayarları hacklemek için sakladığım becerilerimi, arzuladığım şeyin var olup olmadığını görmek için kullanmaya başladım. Çok belirsizdi ama buldum.

Avlanmaya adanmış bir etkinlik. Kadınlar ve erkekler bir labirent ya da ormana hapsedilir. Av rolünü oynayanlar ve avcı rolünü üstlenenler. Karanlık ve biraz sapkın. Hedefler, avcılarını kızdırırken perişan edilmek için yalvarıyor. Benzer zevklere sahip biriyle hiç konuşmadım, ancak her katılımcının ödülü muhtemelen farklı olacaktır. Bazıları ilkel avlanma ve fethetme ihtiyacı için katılır. Ben kurbanlık kuzuyu baskın taraf olarak görüyorum. Arayıcı, kuralları ve hızı daha zayıf olduğu düşünülen partner tarafından belirlenen bir oyun oynamaktadır. Ama bir avcı ancak avı zamanının geldiğine karar verdiğinde gerçekten fethedebilir. Kovalamaca, kurbanımı talep etme ayrıcalığı için çalışmam gerektiğini bilmenin heyecanı, kanımı ateşe veriyor. Sikimi sertleştiren şey bu.

Ekranım hata veriyor ve kırmızı başlığı görünüyor.

-

```
C:\Users>_ THE QUEST WILL BEGIN IN... 40 MINUTES 02 SECONDS  
  
DATE: JULY 13, 2021  
  
ACCESS TO THE QUEST GRANTED...  
  
SUBSCRIPTION LEVEL: ALL ACCESS  
  
VIEWING: SINGLE SUBJECT  
  
SUBJECT SELECTED: SELECTION UNAVAILABLE.  
PLEASE MAKE ANOTHER SELECTION.
```

Ekranımı yeniledim ama aynı şeyi okuyor.

Seçim mevcut değil.

Sikeyim.

Oturumu kapatıyorum.

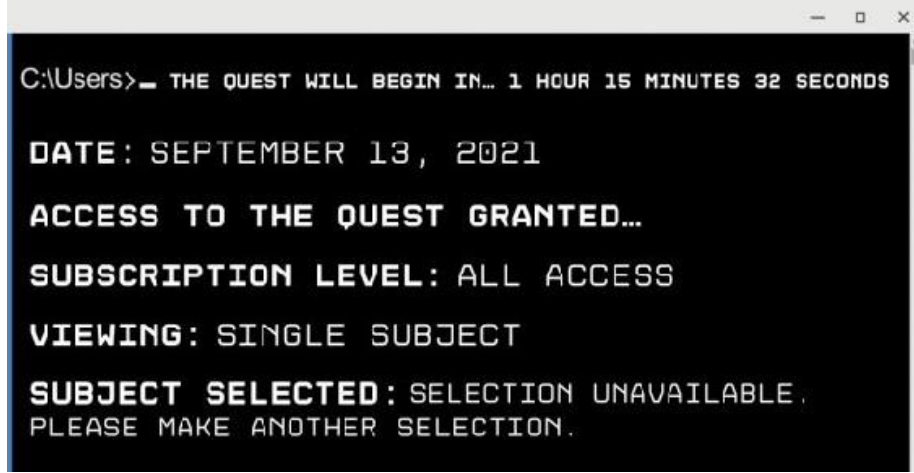
-

```
C:\Users>_ THE QUEST WILL BEGIN IN... 1 HOUR 2 MINUTES 45 SECONDS  
  
DATE: AUGUST 13, 2021  
  
ACCESS TO THE QUEST GRANTED...  
  
SUBSCRIPTION LEVEL: ALL ACCESS  
  
VIEWING: SINGLE SUBJECT  
  
SUBJECT SELECTED: SELECTION UNAVAILABLE.  
PLEASE MAKE ANOTHER SELECTION.
```

Ekranı yeniledim ama aynı kaldı. Öyle olacağını biliyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

-

Sekmeleri değiştiriyorum ve e-postamı açıyorum.

Kime:

inquiry@thequest.com

Kimden:

dgreco@gmail.com ***Konu:***

Kırmızı Hazine

Kızıl Hazine geri dönecek mi?

Neredeyse hemen bir cevap alıyorum.

Kime: *dgreco@gmail.com*

Kimden:

inquiry@thequest.com ***Konu:***

RE: Kırmızı Hazine

Sorunuz için teşekkür ederiz.

şu anda seçiminiz için planlanmış bir iade tarihimiz bulunmamaktadır.

-


```
C:\Users>_ THE QUEST WILL BEGIN IN... 1 HOUR 28 MINUTES 15 SECONDS  
  
DATE: OCTOBER 13, 2021  
ACCESS TO THE QUEST GRANTED...  
SUBSCRIPTION LEVEL: ALL ACCESS  
VIEWING: SINGLE SUBJECT  
SUBJECT SELECTED: SELECTION UNAVAILABLE.  
PLEASE MAKE ANOTHER SELECTION.
```

Yeni bir sekme açıyorum ve onun kim olduğunu öğrenmek için arka kapılarından girmeyi düşünüyorum. Yanıp sönen imlece bakıyorum. Bilmiyorlardır bile. Güvende olduğundan emin olmak için basit bir arama.

"Tanrım, Diego." Elimi kabaca yüzüme sürüyorum.

Güvende olduğundan emin olmak için. Kimi kandırıyorum lan ben? Kimliğini öğrenme ihtiyacımın onu korumakla hiçbir ilgisi yok. Kendimi lanet bir psikopata dönüşmemeye ikna etmeye çalışarak yüzüğü işaret parmağımda döndürüyorum.

Cep telefonum çalmaya başlıyor ve dikkatimi dağıtmak için cevap veriyorum. "Evet?"

"Bugün ayın on üçü." Beni çağırdığı kulübün gürültüsünden Leo'yu zar zor duyabiliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve?"

Normalde ailemizin patronuyla daha saygılı konuşturdum ama bu gece sinirliyim ve onun aptallığını kaldıracak havada değilim.

"Ve Tony'yle her ayın on üçüncü gecesini olduğu gibi telefonuna cevap vermeyeceğine dair iddiaya girdim çünkü muhtemelen bakireleri kurban eden bir tarikatın parçasısın ve şimdi bin dolar kaybettim."

Telefonu kapattım, The Quest aboneliğimi iptal ettim ve bilgisayarımı kapattım.

Benimle alay ediyor. On iki aydan uzun süredir beni ele geçirmesine izin verdiğim bir takıntıya erişmemi sağlayan önemsiz bir teknoloji parçası. Dizüstü bilgisayarını alıp yatak odamın tuğla duvarına fırlatıyorum.

Cep telefonumu aldım.

DIEGO

Bana kulüpten birinin ölmek istediğini söyle.

LEONARDO

Ha. Tarikatın bakiresi bitmiş. Lorenzo'yu ara. Onda halledebileceğin bazı şeyler var.

Arkama bile bakmadan evimden çıkıyorum ve ellerimi kana bulayacak bir görev talep etmek için patronu arıyorum.

-

Tarih 12 Ocak 2022

Kime: dgreco@gmail.com

Kimden: inquiry@thequest.com

Konu: RE: RE: Kırmızı Hazine

Seçiminiz The Quest'e geri dönecek. İlk avın

13 Mayıs 2022'de yapılması planlanıyor.

Aboneliğinizi yeniden etkinleştirmek için lütfen aşağıdaki bağlantıyı takip edin.

Tarih 12 Ocak 2022

Kime:

inquiry@thequest.com

Kimden:

dgreco@gmail.com

Konu: RE: RE: Kırmızı Hazine

Aktif bir katılımcı olarak kaydolmam için bana evrakları gönderin.

BİRİNCİ BÖLÜM

DIEGO

Hava sessiz. Hiçbir rüzgar ağaçlardaki yaprakları hışırdatmıyor. Hayat yok
botlarımın altındaki toprakta yuvalar açıyor. Sessizliği duyabiliyorum. Kıpırdamadan dururken, beklerken, dinlerken hiçbir şeyin yankılanan uçuşumunu. Saniyeler geçiyor ve ellerim istemsizce iki yanımda kenetleniyor. Yüzümün alt yarısını kaplayan siyah tozluğun altında nefesim ılık. Onu çıkarmayı, serin havanın tenimde gezindiğini hissetmeyi arzuluyorum.

Kapüşonumu çıkarmış olsam bile kulaklarım tetikte, dikkatle dinliyor ve bir hareket bekliyorum. Labirentin ortasındayım. Eşit aralıklı ağaçların altına ustalıkla yerleştirilmiş spot ışıklarının yumuşak parıltısı botlarımın ağır ayakları üzerinde parlıyor.

Keskin bir nefes alış dikkatimi çekiyor ve ses çıkarmamaya dikkat ederek sağıma dönüyorum. Bir acı homurtusu bana doğru yankılanıyor ve gülümsüyorum.

Ben hiç hayvan avlamadım. Çocukken babası tarafından ormana sürüklenmedim, kamuflaj giydirilmedim ve eğlence için bir hayvanı öldürmek amacıyla silah kullanmayı öğrenmedim.

Silah kullanma eğitimi almıştım ama o iş içindi.

Yine de bu farklı. Temel insan deneyiminin ham çözümü. Hayatta kalma, seks ve statü. Dünya beni çevreleyen ağaç duvarları arasında var olmuyor. *Bizi* çevreleyen.

Durumum. Ben bir avcıyım. O benim avım.

Hayatta kalmak. Onun hedefi, benimki ise geri almak.

Seks. İlkel sahip olma ihtiyacı varlığımı ele geçirdi. Onu sahiplendiğimi bildiği bir an için bile olsa ona sahip olmak istiyorum.

Telefon ekranımın bariyerinden sayısız av izledim. Avlanma şekillerini ve panikleme biçimlerini gözlemledim. Aceleyle kaçma girişimleri, özgürlük mücadeleleri sırasında yere düştüklerinde kanlı dizler ve sıyrılmış avuç içleriyle sonuçlanıyordu. Histerileri çoğu zaman gereksizdi. Avcıların stratejilerini incelediğimde, çoğunun durmadan hareket ettiğini gördüm. Doğuştan gelen bir devam etme ihtiyacıyla sürekli avlarından *uzaklaşıyorlardı.*

Av hayvanlarını avlarken hızlı ve verimli olmak istersiniz. Bir görevi tamamlamak için oradasınız. Öldürmek için.

İnsan avlamak farklı bir şey. En azından benim için.

Eğlencemi uzatmak istiyorum. Acele etmek istemiyorum. Vücudum onun yaptığı her harekete karşı tetikte olacak kadar kendimi merkeze almak istiyorum. The Quest yılın altı ayı boyunca faaliyet gösteriyor ve hatırı sayılır bir abonelik ücreti karşılığında bu süreci internet üzerinden izleyebiliyorsunuz. Çok daha önemli bir katkı ve bir ton psikolojik ve tıbbi destek için

değerlendirmelere katılabilirsiniz. Ben izlemekle, gözlemlemekle yetiniyordum.

Ona kadar.

Ta ki kırmızı peleriniyle labirente girip oyunu benim oynadığım gibi oynayana kadar.

İhtiyacı olmadığı halde kaçmadı.

Hareketsiz durdu ve dinledi.

O bir avcı ve av meleziydi. Onun kendisini avladığı kadar o da onu avlıyordu. Avcısının her zaman nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Mest olmuştum.

Takıntı haline getirdim.

Onu ele geçirilmiş bir adam gibi izledim. Saatlerce süren görüntülerini tekrar tekrar izledim, vücudundaki değişimleri seyrettim. Kaslarının yumuşak kenarlarında titreşen özgürlüğü ve zevki.

Onun tarafından tüketildim.

Onunla ilgili her şey içimdeki ilkel bir şeye çılglık atıyordu. Yüzünü hiç görmedim ama vücudu göz kapaklarımın içine dövme gibi işledi. Kalındı. Uyluk boşluğu olmazdı ve giydiği o cimri geceliği kalçalarının üzerinden yukarı itersem, kıkırda ve kalçalarında çukurlar olacağını biliyorum. Sıkarken ve morartırken ellerimle çerçeveleyebileceğim işaretler. Bu düşünce ağzımı sulandırıyor ve konsantre olmak için şehvetimi yutuyorum.

Görev genellikle bir grup etkinliğidir. Bir avcı topluluğu ve bir dizi av, bir işaret olarak çalışan başlığın rengiyle ayırt edilen üç gruba ayrılır. Hiç kimse belirli bir gruba ait değildir. Avcılar sadece kovalamayı seçtikleri başlığın rengiyle sınırlıdır ve bu kurallar müjdedir.

Takıntım sadece kırmızı giyer. Bir avcı olarak onu kovalayabilirim ama yakalamak için bile olsa dokunmam yasak. Köşeye sıkıştığında pes edebilir ve av sona erer. Ya da zaman tükenir ve ben yenilmiş olarak çıkarım.

Büyük bir kadın koleksiyonu altın takar. Bir avcı kovalar ve zorla ele geçirme iznine sahiptir. Altın kadınlar dövüşmeyi sever. Mantık çerçevesinde.

Daha küçük bir grup kadın mor giyer. Karanlıkta fark edilmelerini neredeyse imkansız kılan zengin bir çivit mavisini. Onları görmek zordur çünkü ödülleri boldur. Mor giyen av, *yakalanmaya* katılır. Teslim olmak için çılglık atana kadar yakalanmak için mücadele edeceklerdir, ancak merhamet çılgınlıkları, sınırlarının ötesine itildiklerinde ve onu takip eden adamın baskın gücüne yenik düştüklerinde zevk çılgınlıklarına dönüşecektir.

Dalların çıtırtısı duyularımı uyarıyor ve sese doğru dönüp dikkatle dinliyorum. Yumuşak acı homurtusunu ısırarak bastırmaya çalışıyorum.

ama ses tellerinde yankılanıyor ve ben daha da yaklaşıyorum.

Başını yavaşça sağa sola hareket ettirerek, kulakları benimkiler kadar tetikte, görüş alanına giriyor.

Bakışlarım çıplak bacaklarını yalıyor ve sanki gözlerimdeki ateşi hissediyormuş gibi dönüp gölgeleri arıyor. Ama gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın beni göremiyor. Bir ileri bir geri adım atıyor, gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. Olabildiğince sessiz kalmaya dikkat ederek olduğu yerde dönüyor. Sadece gözleri ve kulaklarıyla arıyor. İçgüdüleri yanında biri olduğunu biliyor ama gözleri onu yanıltıyor.

Boğazımı temizliyorum, benden uzaklaşmasına hazır değilim. Yüzünü çeviriyor, çenesini omzuna dayıyor. Ay ışığında sırtışı görünüyor ve ben de sırtıyorum.

"Kendinden emin, *tesoruccio*."

Sesim esintide neredeyse kayboluyor ama o titriyor.

Yumuşak bir onaylamama sesi çıkarır. "*Il mio stupido lupo*."

Benim aptal kurdum. O İtalyan. İlginç.

Başka bir şey söylemeden, ayakları bütün gece olduğundan daha hızlı hareket ederek sağa doğru dalar.

Onaylayan bir hırıltı geri çekilmesini izliyor ve başka seslerin çıkmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kurallara göre avcının seçtiği ödülü yakalamak ya da köşeye sıkıştırmak için iki saati var ve zamanımızın sona eriyor olması beni rahatsız ediyor.

Onu bir ay daha göremeyeceğimi fark ettiğimde göğsümde oluşan panikle savaşıyorum.

Onu ekranımda izlemeye asla geri dönemem. Tekrarlar ya da seyirciyi oynatmak artık yeterli olmayacak. Onun kokusunun tadına baktım. Nefes alışındaki aksaklıkları ve ayaklarının ağır ama ustaca toprağa basışını dinledim.

Karanlıktaki ödülüm beni canlandırdı.

Onu tek başıma avlayabilmek için çok sayıda çemberden atlamak zorunda kaldım. Bire bir deneyimler nadirdir ve dokunmama kuralı varken saçma görünecek şekilde pahalıdır. Onun havasını solumak için küçük bir servet ödüyorum. Ama gelecek ay yine yapacağımı biliyorum. Ve ondan sonraki ay da.

Ağaçların arasına gizlenmiş kırmızı kapüşonunu görebiliyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "*Sei mia ora.*"

Artık benimsin.

Nefes nefese kalması kanı doğrudan sikime gönderiyor.

Ancak bu ses, imal edilmiş labirentin içinden gelen yüksek sesli bir korna sesi karşısında kayboluyor ve hayal kırıklığı içinde küfretme isteğimi dizginlemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Bu gece olmaz," diye konuşuyor gölgelerin içinden.

Hafifçe gülüyorum. "Oh, *tesoruccio*. İkimiz de biliyoruz ki bu işin bitmesini isteseydim seni bir saat önce köşeye sıkıştıırırdım. Sen iyisin, ama ben daha iyiyim."

Sesime doğru bir adım daha yaklaşıyor ama ben ağaçların arasında kayboluyorum. İç geçiriyor, kapüşonunu omuzlarına indirirken arkasını dönüyor.

Kızıl saçlı.

Yüzünü görebilmek için bir kez olsun geri dönmesini dileyerek geri çekilişini izliyorum ama dönmüyor. Malikâneye dönüş yolunu ısıtan ışık huzmelerini takip ediyor. Topallıyor ve en azından birkaç gün boyunca ayağına her baskı yaptığıında aklının bir köşesinde benim olacağımı bildiğim için endişelenmekten çok seviniyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

Parmaklarımı kot pantolonumun sert kumaşının üzerinde kabaca ovuyorum.

ellerimi sonsuza dek lekeleyecek gibi görünen siyah kömür birikimini çıkarmaya çalışıyorum. Nafile. Koyu renkli madde parmak uçlarıma damgasını vurdu. Dokunduğum her yüzeye bastırarak bırakıyorum.

Kıpırdanmamak için elimi tekrar soğuk metal masanın altına sokup dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Bu hapishanenin soğuk takviyeli duvarlarına ve tel örgülerine adımımı attığım anda panik içimi kaplıyor. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ama her an bej renkli tulumun içinde olabileceğim gerçeği -kardeşimin beni ziyaret etmek için aynı yolu yürümek zorunda kalması, başka türlü değil- nefesimi kesmeye yetiyor.

Pencerenin dışındaki jeneratör, kendi düşüncelerimi duyamayacağım kadar yüksek sesle vızıldıyor ve ölümümle ilgili rahatsız edici düşünceler yerine ona odaklanıyorum. Burası tuhaf kokuyor. Belirsiz bir parfüm ve tıraş losyonu kokteyli. Hem mahkûmların hem de ziyaretçilerin teri. Yüksek dereceli temizlik ürünlerinin steril kokusu. Ben ayrıldıktan uzun süre sonra burun deliklerimde kalan bir kokuda birbirine karışıyor.

"Alessia."

Salvatore'un sesiyle ayağa kalkıyorum, topuğuma baskı uyguladığımda bacağımdan fırlayan acıyı yutuyorum. Ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

ve yaralanmanın zihnimde ön plana çıkarmaya niyetli görüldüğü anıları bastırmak için *daha çok* çalışıyorum.

Salvatore'un bedeninin sıcaklığının benimkini kucaklamasına izin vererek, muhafızlar ayrılmamız için bağırmadan önce mümkün olan en hızlı sarılmayla nefes alıyorum.

Dövmeli elleri yanaklarımı kavıyor ve öne eğilip alnımdan öpüyor. "Yanağında kömür var."

Elimle sildim, muhtemelen daha da kötüleştirdim. Omuz silkiyorum. "Trafik beklediğimden daha azdı. Ziyaret saatlerinin başlamasını beklerken arabada çizim yaptım."

"Ne çiziyordun?" Karşımdaki koltuğa oturmadan önce benim oturmamı bekliyor.

Bakışlarım yüzünde geziniyor, çenesinin, burnunun ve gözlerinin hatlarını katalogluyor. Çizgiler hatırladığımdan daha sert ve mümkün olduğunca şekle sadık olmasını istiyorsam eve gitmeden önce arabamda oturup çizimimi düzeltmek zorunda kalacağım için sinirleniyorum.

Onu haftada bir ziyaret ediyorum ama bu, çizim yaparken yüzünü yeterince doğru hatırlamama yetmiyor. Yüzündeki küçük ayrıntıları unutmuyorum ama hapse girdiğinden beri yüz hatlarının sertleştiği aşık ve kardeşimin bu buruk hali hiç hoşuma gitmiyor.

"Sen." Çizimimi değiştirmeyeceğime o an karar verdim. Hafızamı gerçeklikten daha çok seviyorum.

Sağ kaşı kalkıyor ve ben de sırtıyorum.

"Narciso sanat kursuna gitmeye başladığını söyledi."

Lanet Narciso. Kuzenimiz ve kardeşimin ikinci adamı.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "İkinizin benim hobilerimden daha önemli meseleleriniz olduğunu düşünmüştüm."

Umduğum gibi karşılık vermedi. "Ayrıca onu binaya almayacağınızı söyledi."

Onu bej rengi içinde görmeye hâlâ alışamadım. Neredeyse beş yıl sonra bile. Kardeşim siyah giyer. *Sadece* siyah. Ayağındaki botlardan yüzüklerine kadar

Ellerinde ve derisinin çoğunu kaplayan dövmelelerinde. Tepeden tırnağa gölgelenmiş.

Bu sefer, gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmasına karşı koymuyorum. "Bu doğru değil. Onu içeri aldım. Canlı çizim dersi olduğunu öğrenince içeri girmemeyi tercih etti."

Açıklamamı bekledi. "Çıplak çizim."

Bu beni gülümsetiyor.

"Yirmi üç yaşında çıplak bir adama bakmak istiyorsa, başımızın üstünde yeri var. Yine de sınıfın sanat eserlerinden çok gölgelerde gizlenen gangsterle ilgileneceğinden korkuyorum."

Beni izliyor, gözlerimin içine bakıyor ve yalanımı arıyor. Ben de ona bakıyorum ve önce o göz kırpmıyor.

"Annem nasıl?"

Ben durduramadan kaşlarım çatılıyor. "Benimle konuşmadığını biliyorsun."

"Bu sizi denemekten alıkoymaz. Öfke nöbetinin ne zaman biteceğini kim söyleyebilir?"

Bu beni güldürüyor. "Salvatore, on sekiz yıl oldu." "Onunla konuşacağım."

Başımı salladım. "Sorun değil. Bunu kabullenmeyi öğrendim."

"Bir yıldan kısa bir süre içinde evde olacağım. Sonra her şey normale dönecek."

Homurdanıyorum. "Normal mi? Yani senden korktuğu için mi bana tahammül ediyor?" "Özür dilerim," diyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkıyorum. "Annemle ilişkimin bozulmasının tek suçlusu benim. Üzerinde kontrolün olmayan bir şey için özür dileme kardeşim."

"Narciso ailede her şeyin yolunda olduğunu söyledi." Konuyu değiştiriyor. "Amadeo ve küçük Caruso kardeşle ilgili olay halledildi."

Kardeşim kendini kulüplerimizden birinde bulan İrlandalı askerden bahsediyor. New York'lu ailenin müsteşarı Leonardo Caruso ve Narciso'nun küçük kardeşi Amadeo, daha güçlü biri tarafından yönetilen bir bölgeye izinsiz girmenin sonuçları konusunda ona bir ders vermeyi kendilerine görev edinmişlerdi. İzinsiz girmek terimi biraz abartılı ama Caruso'ların İrlandalılarla bir geçmişi var. Ailelerimiz arasında uzatılan zeytin dalı, kardeşimin evlenmesi beklenen, ergenlik çağından yeni çıkmış, kızarmış bir gelin şeklindeyken, Leonardo İrlandalı askerin varlığını bir hakaret olarak algıladı.

Çenemi eğiyorum. "Lorenzo ve Narciso durumu nasıl ele alacakları konusunda hemfikirli. Caruso ile görüşmeden önce bunu tartıştık. Ben orada değildim ama olayın başka bir sorun çıkmadan çözüldüğünden emin oldum. Tetikte olmaya devam ediyoruz."

"New York ile iletişim?"

"Açık ve düzenli. Caruso Seattle'da Rein ve Shay holdingiyle bağlantılarını sağlamlaştırıyordu. Onları tanımıyorum. Yaptıkları işlerden haberdar mısınız?"

Normalde ziyaretler sırasında bu kadar açık konuşmazdık. Ancak masa özellikle bu nedenle seçilmişti. Konuşmamız, dışarıdaki jeneratörün sabit ritmine karşı mırıldandığımız hecelerden başka bir şey olmayacaktı.

Başını iki yana eğiyor. "İkisiyle de tanışmadım ama Rein'in sadık olmasıyla ilgili bir ünü var. Caruso ona güveniyorsa biz de güvenebiliriz."

"Caruso'ya güvenebilir miyiz?" Sesimi alçaltıyorum.

"Danışmanın baldızını benim dünyama gönderdiğini düşünürsek, bana ihanet etmesi aptallık olur."

"Bu ona güvenmemiz için yeterli bir sebep değil mi?" Bir süre beni izledi. "Lorenzo Caruso onurludur."

Sözlerini kabul ediyorum çünkü kardeşime güveniyorum.

"Caterina Rossi önümüzdeki birkaç hafta içinde gelecek."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden? Dört ila altı ay daha serbest bırakılmayacaksın."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Caruso'nun fikriydi." "O daha genç," diye fısıldıyorum kendimi durduramadan.

"Öyle."

"Onunla ne zaman evleneceksin?"

"Onunla tanıştığım da karar vereceğim."

"New York bununla tatmin olacak mı?"

"Başka seçenekleri yok. Anlaşmamızla oynamaya devam ediyorlar. Bana bir kız kardeş önerdiler ve sonra Kravatlı Ferrari gitti ve bir aptal gibi duyguları yakaladı. Caterina benim teselli ödölüm ve değışikliğı tartışmadan kabul ettim. Ben kendi payıma düşeni yapmaya hazır olana kadar bekleyecekler."

Salvatore'un evli olduğı düşüncesi mideme garip bir şekilde oturuyor. Kardeşim mutlu bir yalnızdır. İş nedeniyle etrafını sarması gereken adamları var ama ben bir yana, arkadaş listesi kısa. Kendini başka bir ruha bağıladığını görmek karakterine o kadar aykırı ki, bununla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyorum.

"Caterina'yı kontrol etmeni istiyorum." Konuştuğumuz otuz dakika boyunca ilk kez koltuğunda kıpırdanıyor. Onun varlığı onu rahatsız ediyor, bunu asla kabul etmez.

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Serbest bırakıldığım da onu Chicago'daki hayata alıştırmak için zamanım olmayacak. Bu bok çukurundan ayrıldığım da onun rahat olmasını ve zamanımı boşa harcamamasını istiyorum."

"Ben bebek bakıcısı değılim."

"Hayır. Ama bir arkadaşa ihtiyacı olabilir."

Kahretsin, bunlardan biri işime yarayabilirdi, bu yüzden boğazımı temizlemeden önce yumuşak bir baş sallamayla kabul ediyorum. "CJ beni arıyordu."

Salvatore devam etmemi bekliyor, bilgiden rahatsız olmamış. Bu şok edici bir açıklama değıl. CJ rahmetli kocamın en büyük oğılu.

Sessiz kalıyorum.

"Bana söylemediğ in şey ne?"

Ona bakıyorum.

"Alessia," diye uyarıyor.

"Charles'ın vasiyetinde bazı *şartlar* vardı."

Kardeşim daha dik oturuyor, öne doğru eğiliyor. "Ne tür şartlar?"

"Bana öyle ters ters bakma." Omurgam dikleşti.

"Alessia." Benim adım bıkkın bir iç çekişten başka bir şey değil.

"Charles öldüğünde, mirasının belirli kısımları otomatik olarak benim adıma geçti. Bunu bana mali açıdan bakıldığından emin olmak için yaptı."

"Maddi olarak bakılmaya ihtiyacın yok."

Dudaklarım düzleşti. "Charles bir beyefendiydi. Ben onun karısıyım."

"Kolunda bir kupa ve kıyafetiyle bir bağ isteyen yaşlı bir adamdı."

Gözlerim kısıldı. "Kes şunu."

"Şartlar, Alessia," diye zorluyor.

"Bu mallar ben ölene kadar benimdir." Kardeşim homurdanıyor. "Ya da yeniden evlenirim."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Onun işi de bana emanet edildi."

"Ne?" Odadaki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağırıyor. Odanın tamamına kaşlarını çatıyor ve çocuklar da dahil olmak üzere herkes başka tarafa bakacak kadar akıllı. "Neden?" Sesini alçaltıyor.

"Öfkeni kontrol et," diye çıkıştım. "Bu sadece evrak işi. CJ, Caleb ve Callum'un holdingin kendilerine geri devredilmesi için belirli koşulları yerine getirmeleri gerekiyor."

"Hemen şimdi her şeyi onlara devret, Alessia." "Hayır."

Yumruklarını sıktı. "Hayır mı?"

"Charles'a söz verdim."

"Bu söz lanet kafana bir fiyat koyar."

"Ben otuz beş yaşında dul bir kadını. Ben bir tehdit değilim. Lincoln'lar onların geçim kaynaklarını istemediğini biliyorlar. Charles'ın onlar için belirlediği şartları yerine getirdiklerinde, her şey onların olacak."

"Sen bir tehdit değil misin?" diye tükürdü. "Sen Chicago'daki en büyük şirketin consigliere'sısın. Bundan daha zekisin. Aklından ne geçiyor?" Her kelimeyi dişlerini gıcırdatarak söylüyorum ve tüm bunların tiyatralliğine gözlerimi devirmek istiyorum, ama kaçınıyorum.

Öfkem alevleniyor ve dişlerini gıcırdatıyorum. "Ailesi için seksen yaşında bir milyarderle evlendim. Yirmi dört yaşındaydım. Hayatımın on yılından fazlasını bu evliliğe verdim ve bunu görev bilinciyle yaptım." Salvatore'un boyun eğdiğim görevin seviyesini bilmesine gerek yok. Sonuçta bir önemi yok. Kendimi bir erkek tarafından sahiplenilirken buldum ki bu her gün kabul etmekte zorlandığım bir şey. "Charles oğullarına göz kulak olmamı istedi. Belki henüz anlamlandıramadıkları bir şekilde ama bu dileğini yerine getireceğim. Ölümü üzerine oğullarının baskısına boyun eğmeyeceğime dair bana söz verdirdi. Sözümü tutmayı planlıyorum."

"Seni öldürebilirler."

Alay ediyorum. "CJ ve kardeşleri katil değil. Yasaların sınırları içinde yaşamıyor olabilirler ama bir consigliere'yı öldürmeye kalkışacak kadar aptal değiller. Tüm imparatorlukları sizin gazabınız altında çöker."

"Kararını çoktan verdiysen bana neden söylüyorsun o zaman?" "CJ tehlikeli olmayabilir, ama biliyorum ki bu işi manipüle etmeye çalışacak.

bir durum. Sizin nüfuzunuzu kullanmaya çalışırsa diye sizi uyarıyorum."

Gözleri kısıldı. "Verdiğin herhangi bir kararı etkileyebileceğini düşünecek kadar aptal olamaz."

Sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Salvatore, benden istediğin her küçük talebi geri çevirmeyebilirim ve seninle hararetli bir tartışmaya girmekten korkmayabilirim.

Diğerleri gibi sen de öylesin, ama hayatımı bir dereceye kadar kontrol etmiyormuşsun gibi davranarak beni aşağılama."

Utanc ona beklediğimden daha sert vurdu.

"Sakin ol," diyorum. "Sen benim kukla ustam değilsin ama sen de benim kadar biliyorsun ki vajinayla doğduğum için ailem için herkesten daha fazla fedakârlık yapıyorum."

Odanın etrafına bilerek bakıyor.

"Birkaç yıl hapis yatmakla dedeniz yaşında bir adamın *karısı* olmak aynı şey değil."

Satır aralarını yeterince iyi okuyor ve yalana inanmasına izin veriyorum. "Bunun bir yarışma olduğunu fark etmemiştim."

"Değil ama bu konuda geri adım atmayacağım Salvatore ve senden de benim yanımda durmanı bekliyorum. Kardeşim ve patronum olarak."

Beni reddedeceğini düşündüğüm kadar uzun süre bana bakıyor, ama sonunda çenesini bir kez onaylarcasına indiriyor ve ben de panikle nefesimi bırakıyorum.

"Caterina..." Konuyu değiştiriyorum. "Güzel mi?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Caruso öyle ya da böyle umursayacağımı düşünerek dosyasını gönderdi. Ama umurumda değil. Kızla herhangi bir ilişki kurmayı planlamıyorum. Bu bir iş, başka bir şey değil."

"Evlenmek üzere sözleştiğiniz kişiye aşık olmaktan daha tuhaf şeyler olmuştur."

Yüzündeki sert çizgiler hafifliyor ve gülüyor. "Tanrım, Alessia, hangi romantik saçmalığı okuyorsun? Bana gerçekten aşık olduğunu bildiğin *bir* kişi söyle. Bizim dünyamızda böyle bir şey yok. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

Haklı olduğu için omuzlarım çöküyor ama "Caterina Rossi'nin tüm grilerinize bir renk katacağına dair umudumu hâlâ koruyorum" derken yalan söylüyorum.

"Eğer parıldıyorsa, fırtına bulutlarımın onun ısıltısını, güneş i serbest bırakmak için onları ayırmasından daha kolay körelteceğini kabul etmeniz gerektiğini düşünüyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIEGO

Caterina'nın bakışlarını profilimde hissediyorum ve derin bir nefes alıp sakinleşiyorum

Ona durmasını söylemek için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç. Parmaklarım direksiyon simidinin avucuma yaslanan yumuşak deri hissine karşı geriliyor. Parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve Caterina sinirlendiğimi açıkça göstermeden önce direksiyonu bırakıyorum. Muhtemelen ağlayacaktır ve benim böyle rahatsız edici bir olayla başa çıkma mekanizmalarım yok.

Bu iş için gönüllü olmamalıydım. Herhangi bir asker Lorenzo için bu lanet işi yapabilirdi. Ama anlaşılır bir şekilde stresliydi. Karısının anneliğinin duyulmasının ardından bir kaptanını ve iki askerini kaybetti. Hiçbiri sülük ve yılandan başka bir şey değildi. Aile onlarsız daha iyi durumda. Bunu ben de biliyorum, Lorenzo da biliyor ama bu, kurum içinde böyle bir olay yaşandığında organizasyonun etrafını saran bok fırtınasını hafifletmiyor. Hasar kontrolü yapıyor ve Caterina Rossi'yi Chicago'ya götürmek onun başını ağrıtabilirdi.

Tamamen bencilceydi. Chicago'da olmak için kendimce sebeplerim var, Lorenzo'nun bilmesine gerek yok. Ne de olsa eğlence amaçlı.

Caterina iç
çeker. "Kes
şunu."

Konuyu zorlamalı ve havaalanında arabayı aldığımızda onu arka koltuğa oturtmalıydım. Bu şekilde, onun durmak bilmeyen

bakışları ve dikkat çekmek için attığı abartılı iç çekişler.

"Neyi durdurayım?"

Gözlerim kızgınlıkla kapanıyor. "Kedi," diye uyarıyorum.

Caterina'ya tahammül ediyorum ve bu dünyada çok az insana tahammül edebiliyorum. Çok tatlı biri ve eğer biraz duygusal zekam olsaydı muhtemelen şu anki durumu için üzülürdüm. Bir barda bira alacak kadar yetişkin değil ama muhtemelen altı ay daha tahliye edilmeyecek olan hapisteki bir adama hediye gibi Chicago'ya gönderilecek kadar da yaşlı. Ailesini ve arkadaşlarını geride bırakıyor, yani kimsesi olmayacak.

"Lorenzo'nun bunu kabul ettiğine inanamıyorum."

Kendimi durduramadan, "Vincent'ın fikriydi" dedim.

"Ne?" diye çığlık attı.

Sıkıntı omurgamı tırmalıyor.

"Aile bir iştir, Caterina." Ses tonum sertleşiyor. "Bunu biliyorsun. Bianchi hapiste, yani o çıkmadan önce ayaklarının üzerinde durabileceksin. Bu iyi bir durum."

"İyi bir durum mu?"

Bir yanıt beklemiyor, ben de ona yanıt vermiyorum. Bu on beş dakikalık araba yolculuğunda geçen haftanın tamamında konuştuğumdan daha fazla kelime konuştum. Çok yoruldum. Ben drama yapmam. Ben işimi yaparım ve iyi yaparım. Gergin ilişkilerin, incinmiş duyguların ve algılanan yanlışların başıboş ipleri zihnimin kaldıramayacağı kadar fazla.

"Bianca bu kabusu kocasının düzenlediğini öğrenene kadar bekle."

"Şimdi ya da altı yıl sonra Chicago'da olman ne fark eder? aylar?"

"Arkadaşlarım, ailem."

"Yeni arkadaşlar edinecek ve telefon denen bu icat sayesinde ailenizle konuşabileceksiniz."

Çantasından bir kitap çıkarıyor ve üç saniye kadar okur gibi yaptıktan sonra kapağını tekrar kapatıyor. "Senin için her şey iyi ve güzel

"Çünkü sen bir erkeksin. Anlaman mümkün değil."

"Lorenzo ve Vincent onu Gabriella'yla evlenmeye zorladıklarında Leonardo'nun umutsuzluğa düştüğüne tanık olmadın mı? Biz aynıyız, Caterina."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Kendiniz için böyle bir durumdan nasıl kaçınmayı planlıyorsunuz?"

"İşimde yeterince vazgeçilmez olmayı hedefliyorum ki beni Evlilik sadece Lorenzo'nun aleyhine olur. Kendimi bu lanet olası baş ağrısından kurtarmak istiyorum."

"İşte bu yüzden aynı değiliz ve asla aynı olmayacağız. Senin böyle bir lüksün var Diego. Aileme sunabileceğim tek şey bekaretim."

Gülüyorum, onun bu yönünün tadını çıkarıyorum. Genellikle kız kardeşiyle birlikte sessizce durur. Pembe yanaklarında ve geyik gözlerinde naiflik var. Ama yumuşak dilli Rossi kardeşin ateşli bir yanı var ve umarım Salvatore Bianchi bunu keşfedecek kadar önemsiyordur.

"Hiç evlenmek istemiyor musun?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra.

İnsan doğası hakkında beni şaşırtan şey bu. Değerli sessizlik anlarını gürültüyle, kendi sesiyle, cevaplamak istemediğim sorularla doldurma ihtiyacı.

Ama eninde sonunda pes edeceğini bildiğim için onu ne kadar görmezden gelsem de kendimi cevap verirken buluyorum. "Benimle evlenmekle görevlendirilen kadının senin gibi bir arabada oturup gözyaşlarının eşiğinde olması ve içine doğduğu aile için dünyayı suçlaması fikrinden nefret ederdim."

Saçlarını kulağının arkasına tarıyor. "Yani doğru şekilde aşık olmak mı istiyorsun?" Sesindeki yumuşaklık, bu basit sorguda bilmediği her şeyi iletiyor. En büyük dileği bir soru olarak ifade edilmiş.

Onu sarsmak istiyorum. O kadar saf olamaz. Peri masalının zihninde oluşturduğu şekilde asla aşık olmayacaktı.

"Hiç aşık olmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Koltuğunda dönerek, kendine daha fazla yer açmak için emniyet kemerini gevşetir. "Aşka inanmıyor musun?"

Kaşlarını çattım. "Ben öyle demedim. Elbette aşka inanıyorum. Kız kardeşin ve Boyunbağı'nı gördün mü? Ya da Gabriella ve Lorenzo'yu? Gözlerinizi her açtığınızda yüzünüze çarptığında varlığını inkâr etmek zor."

"Eğer buna inanıyorsanız, neden bu fikri kendiniz için reddediyorsunuz?"

Sesi her zaman çok nazik ve alçakgönüllü. Konuştuğu her kelimenin ardında belirsizlik yatıyor ve keşke beni az önce tanıştırdığı o lokmaya tutunsa ve kendine olan inancını bulsa.

Ensemi kaşıyorum. "Başka birinden sorumlu olmak istemiyorum."

Açıklamam karşısında öfkeli görünüyor ve iç çekme sırası bana geliyor.

"Varsayımsal eşimin herhangi bir şekilde bana bağımlı olacağını söylemiyorum. Ancak bir ilişkiye girdiğinizde, kabul etseniz de etmeseniz de bir bağımlılık oluşur."

Bu onun kara gözlerindeki fırtınayı dindirdi. "Sanırım yanılmıyorsun."

Bana haklı olduğumu söyleyememesine gülüyorum ve Bianchi'nin evi görüldüğünde arabayı yavaşlatıyorum.

Caterina'nın ağzından keskin bir nefes kaçıyor ve ben kendimi sorgulayamadan yanından geçip gidiyorum.

"Than-"

"Kendini hazırlaman için sana zaman tanımak amacıyla bir kez daha banliyöde dolaşıyorum Caterina," diye çıktım. "Bianchi'nin kapısına sağ salım varman için görevlendirildim ve yükümlülüğümü yerine getirmeye niyetliyim."

"Teşekkür ederim," diyor.

"Bunu senin için yapmadım," diye yalan söyledim. "Seni ele geçirmeye hazır panik ataktan kendimi kurtarmak için yaptım."

Profilime biraz fazla uzun süre bakmasını görmezden geliyorum.

Sonraki on beş dakikayı tam bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Caterina'nın yeni memleketinin evlerini ve mimarisini hayranlıkla seyrederek sokaklarda ilerliyorum. Güzel bir şehir ve umarım evliliğini reddetmeyi seçse bile aynı şeyi yeni evine yapmaz. Kendini bırakırsa burada mutlu olabilir.

Caterina yolculuğunun ilave dakikaları boyunca bilinçli olarak nefes alıyor. Ne dediğini duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle kendi kendine fısıldıyor. İçsel düşüncelerini bilmediğim için minnettar olsam da, kendi boğazına hangi motivasyon çöpünü tıktığını bilmek isterdim çünkü Bianchi'nin malikanesinin büyük dökme demir kapısına vardığımızda yine sakin ve toparlanmıştı. Ya da bağlantıyı koparmayı başardı. Her iki durumda da rahat bir nefes alıyorum.

Karmaşık tasarımlı ön kapıya bakıyorum. Chicago ekibinin patronuyla hiç tanışmadım ama iğrenç bir pislik olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

"Misafirimiz var." Caterina bana bakmadan pencereyi işaret ediyor. Ben.

Camımı indirdim ve çenemi kaldırıp karanlıktaki kasvetli adama baktım. Kulaklık takmış bir takım elbise bana bakıyordu. "Yardım edeyim mi?"

Silah göremiyorum ama taşıdığından bir an bile şüphe duymuyorum.

"Diego Greco. Caterina Rossi yanımda. Narciso ve Alessia bizi bekliyor."

Büyükçe bir adım geri çekiliyor, telefonunu ağzına götürüyor, cihazla konuşuyor, bir süre bekliyor ve sonra başını bir kez sallıyor. Garaj yolunun kenarına doğru ilerliyor, kapılar açılırken bana el sallamadan önce gizli bir tuş takımına bir kod giriyor.

Teşekkür etmek için elimi kaldırıyorum, camımı açıyorum ve arabayı ileri sürüyorum.

"Fena bir hapisane değil," diye mırıldanıyorum ama Caterina önümüzde uzanan geniş araziye kabul etmeyi reddediyor. Gözlerini aşağıya, dizlerine dikti ve

Ben evin önüne doğru ilerlerken o da onları öyle tutuyor.

Ön kapının hemen önüne park ediyorum. Narciso ön basamaklarda rahatça duruyor, sağ elinde tembelce tuttuğu bir sigara var.

"Caterina."

Beni görmezden geliyor.

"Enzo senin risk altında olduğunu düşünseydi bunu harekete geçirmezdi. Ailesini koruyor."

Bana bakıyor ve gözlerinde parlayan yaş perdesini görmezden gelmek için mücadele ediyorum. "Yanılıyorsun, aynı şey değil. Sen bir erkeksin Diego. Riski asla bizim anladığımız gibi anlayamazsın. Ben hayatım için korkmuyorum. Benden başka şeyler de alınabilir. Vermek istemeyebileceğim ama başka seçeneğim olmayan şeyler. Bunu anlaman mümkün değil ve işte bu yüzden asla eskisi gibi olamayacağız."

Elimi uzatıp onu rahatlatmalıyım ama bu yalan olur, bu yüzden ona söyleyebileceğim tek gerçeği söylüyorum. "Haklısın. Bahsettiğin korkuyu anlamam mümkün değil. Ama sana şu sözü verebilirim. Salvatore Bianchi dahil herhangi biri seni *bu* şekilde incitirse, beni ara. Adımı söylemenden daha hızlı bir şekilde burada olacağım ve onu yok edeceğim. Enzo, Vinnie ya da Leo'nun iznine ya da affına ihtiyacım olmayacak çünkü onlar da senin için savaşmaya hazır bir şekilde peşimde olacaklar."

Gözyaşları dökülüyor.

"Bianchi'nin adını taşısan da taşımasan da sen de bizden birisin Caterina Rossi. Bunu unutma çünkü biz unutmayacağız. İstedikçe kadar kalabilirsin. Sen kendini toparlamanın bir yolunu bulana kadar bavullarını içeri götüreceğim ve Narciso ile konuşacağım ama o eve gözyaşları içinde girmene izin vermeyeceğim. Yeni evine başın dik ve gözlerinde az önceki ateşle gireceksin."

Cevap vermesine fırsat vermeden arabadan iniyor ve dikkatimi önümdeki alt patrona çeviriyorum. "Narciso."

"Geç kaldın."

Arabanın bagajına doğru ilerliyorum. "Burada olduğumuz için minnettar ol." "Öyle mi?" Yanıma yaklaştı.

Onu görmezden geliyorum. "Burada birkaç çantam var. Vincent önümüzdeki birkaç hafta içinde gönderilmek üzere birkaç şey daha ayarladı."

Narciso bagajdan iki çanta alır. "Arabadan inmeyi planlıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Hazır olduğunda. Alessia Bianchi'nin onu karşılamak için burada olacağını düşünmüştüm. Darbeyi yumuşatmış olabilir."

"Ben

Lincoln."

"Ne?"

"Alessia Lincoln. Dul, boşanmamış."

Kimin umurunda bir hareketle kaşımı kaldırıyorum ve o da iç çekiyor.

"Alessia meşgul ve biz de darbeleri yumuşatma işinde değiliz Diego. Caterina'nın bunu bir an önce öğrenmesi en iyisi."

Eve doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Salvatore'un ev dediği ucubeye doğru yürürken bir daha konuşmuyoruz.

Bir dizi merdivene ulaştığımda bana yukarı çıkmamı işaret ediyor ve ben de Caterina'nın bavullarına manevra yaptırarak her iki bavulu da kıvrımlı mermer merdivenlerden yukarı taşıyacak kadar kaldırıyorum.

Tepede duruyorum.

"Sağa doğru." Narciso bir adım arkamda.

Bizi götürdüğü yatak odası Bianchi'ninki olmalı. Her şeyden önce çok büyük. Yatak odası, oturma alanı ve banyo bir arada. Manhattan'daki evim neredeyse bu alana sığardı. Her şey siyah - duvarlar, halı, perdeler. Tek renk sıçraması abajurların, yatak çarşaflarının ve odadaki kanepenin sessiz grileri.

"Evli bile değiller." Düşünmeden konuşuyorum.

Narciso bana sanki iki başım çıkmış gibi bakıyor. "Ve Salvatore burada değil. Yine de onu kendi alanında istiyor. Ben sadece emirleri uyguluyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve Caterina'nın çantalarını sıkıca kavıyorum. "O daha çok genç."

"Bu lanet olası sendikayı ben harekete geçirmedim," diye tükürüyor. "Bu yüzden ahlaki yüksek atınızdan inin. Kimi kandırıyorsun sen? Ne olmasını bekliyordun ki? Salvatore onu ayrı bir yaşam alanına kilitleyecek ve hayatını etkileşim olmadan yaşamasına izin verecekti. Onun karısı olacak. Tanrım, Diego."

Yanılmıyor. Evlenecekler. Bunun Bianchi için ne anlama geldiğini kim bilebilir? Adamı tanımıyorum. Ben kadınları yatağıma zorla almıyorum diye o da almıyor demek değil. Caterina haklı. Bir erkek olarak, görücü usulü evliliğin tehlikeleri hakkında hiçbir fikrim yok. Erkekler için uygunsuz ve rahatsız edici. Hayatımızdaki kadınlar içinse düpedüz tehlikeli olabilir.

Narciso yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki hayal kırıklığı içinde inliyor. "Salvatore bir canavar değil," diye kabul ediyor. "Ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, isteksiz bir kadının pantolonuna zorla girmeye hiç niyeti yok."

"Ne kadar güven verici."

Caterina'nın sesine doğru dönüyorum.

"Çantalarımı buraya bırakabilirsin Diego," diye teminat veriyor bana, sesindeki o şefkatli belirsizlikle.

Narciso bana sırtlıyor.

"Müstakbel kocamın yatağında uyumak gibi bir niyetim yok ama eşyalarımın onun düzenli alanını dağıtmasına da itirazım yok."

Sırtıma sırası bende ve bunu muzaffer bir edayla yapıyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, Caterina'ya onunla gurur duyduğumu söyledim. Arabada onu neredeyse öldüren panik atağa dair hiçbir kanıt yok ve sadece birkaç dakika önce gözlerinin yaşlarla dolu olduğuna dair hiçbir belirti yok. Bunun yerine, çenesi lanet olası tonozlu tavanlar kadar yüksek ve gözleri bu odadaki kişilik kadar boş bir şekilde duruyor.

"Hapishanemi keşfedeceğim. Girmem yasak olan odalar var mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve dirseklerinin arasına sıkıştırdığı ellerinin titreyişini yakalıyorum.

Narciso güler. "Bu *Güzel ve Çirkin* değil, tatlım. Bu ev Salvatore'nin olduğu kadar senin de, yani istediğin yerde dolaşmakta özgürsün."

Başını sallıyor. "O halde" -boğazını temizliyor- "ben senin sevgilin değilim ve bundan sonra evime gelmeden önce önceden arayacaksın."

Narciso ellerini cebine sokar. "Karım ve kızım seni çok sevecek."

Bu Caterina'nın yüzüne gerçek bir gülümseme getirdi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Narciso ile bir saat daha bekliyorum, kendimi akşama kadar zaman öldürdüğüme ikna ediyorum ama bilinçaltım bile bana inanacak kadar aptal değil. Caterina için endişeleniyorum ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Narciso beni arka güvertede bırakıp dalgalı suya ve fırtınalı gökyüzüne bakıyor. Salvatore'nin evine vardığımda onun iğrenç bir hıyar olduğunu düşünmüştüm ama huzur bağımlılık yapıyordu. Ufuk çizgisine karşı çok şey oluyor ama yine de bir sakinlik hissi beni sardı.

Tetikte olmaktan başka bir şey hissetmekten nefret ederek silkiniyorum. Ayrılacağımı haber vermek için Caterina'yı aramak amacıyla evin içinde ilerliyorum. Umursayacağından şüpheliyim ama günün yorgunluğundan sonra ona haber vermeden ayrılmak bana yanlış geliyor. Onu çalışma odası ya da kütüphane olabilecek bir odada buluyorum, muhtemelen ikisi de. Bütün gün gördüğümden daha mutlu görünüyordu. Odadaki çok sayıda kanepeden birine uzanmış, bacaklarından birini arkalığa, diğerini kolçağa atmış. Elinde bir kitap ve yüzünde bir gülümseme var. Sözünü kesmiyorum ve bir köşede ileri geri sallanıp bir kahramanın onu kurtarması için dua etmediği için biraz daha rahat bir şekilde uzaklaşıyorum.

GECE BEKLEDİĞİMDEN DAHA SOĞUK, ama yine de tenimde bir ter p ı r ı l t ı s ı beliriyor.

Doğa Ana kolaylıkla avlanma yeteneğimi engelliyor. Belirli seslere ve kokulara odaklanma becerimi engelliyor, keşke durduracak gücüm olsaydı dediğim bir fırtınanın uçurumunda öfke nöbeti etrafımda dönüyor. Rüzgâr kulaklarımı kamçılıyor, labirentte koşarken ayaklarının çıkardığı yumuşak gümbürtüyü kamufle ediyor. Duruyorum, kendimi merkeze alıyorum. Burnumdan derin nefes alıyorum ama yağmur, onun yerini belli eden bozulmuş toprak yerine burun deliklerimi gıdıklıyor. Normalde hayran olduğum bir koku ama bu gece hayatımdan defolup gitmesini diliyorum.

Her zamankinden daha fazla koşuyor. Yolunu kesmeyi başardığım birkaç durumda, nefes nefese ve ter içindeydi. Baldır kaslarına çamur gibi yapışmış, küçük ayak izleri ise taze ve yıpranmış, ara sıra yağan sağanak yağmurlarla yarısı yıkanmış, çelişkili bir görüntü oluşturuyor. Zaten keşfedilmiş bir zeminde iki kat geri gidiyor. Ben de farklı bir şey yapmıyorum. Bot izlerim onun ayak izlerinden farklı değil. Hava birbirimizi etkili bir şekilde avlama yeteneğimizi bozdu ve acemi çabam beni ne kadar kızdırsa da, ne kadar çok çalışmak zorunda kalırsam, aletim pantolonumun içinde o kadar sertleşiyor.

Sağa sola bakıp zihnimde büyük labirentteki birkaç küçük açıklıktan birine giden yolu arıyorum. Eğer oraya ulaşabilirsem, birden fazla geçidi açık bir şekilde görebileceğim. Bir noktada ortaya çıkması gerekecek ve sonra onu istediğim yerde bulacağım.

Kapüşonumun üzerinde biriken hafif yağmur damlalarına karşı hızla ilerleyerek gecikmeden sağa dönüyorum. Beş dakika boşa zaman harcıyorum ama açık düzlüklerden birini buluyorum. Kaybolmam için yeterince büyük değil.

Geçerken onu çabucak görebileceğim ama eşiği aştığı anda onu yakalayabileceğim kadar küçük olmayacak. Tam istediğim yerde olacak.

Yerden fışkıran ışıktan uzak duruyorum, onun yerine ağaçların gölgelerine yaslanıyorum. Yağmur yavaşlıyor ve ben gökyüzüne bakıyorum, yıldızlar ve ay kararsız havanın altında görünmüyor.

Boynumu düzelttiğimde gülümsüyorum.

Omzunun üzerinden geriye bakarak açık alana doğru koşuyor, gözleri etrafını saran karanlıkta benden bir iz olup olmadığını araştırıyor.

Yalnız olduğundan emin, omuzları gevşiyor ve ayakları hareket etmiyor. Derin bir nefes alıyor ve yüzünü gökyüzüne çeviriyor.

Yolumu bilinçli olarak seçiyorum, botumun tabanının dikkat çekecek kadar büyük bir sopaya basmasına izin vermeden önce tam görüş alanına girene kadar bekliyorum.

İrkiliyor ve ben de maskemin altından gülümsüyorum.

Aramızda ne bir metre uzunluk ne de bir metre genişlik var. Yanı başımızda dimdik duran sık ağaçlar tarafından kuşatılmış durumdayız.

Göğsü kabarmaya başlıyor - panik ya da heyecan, bilemiyorum, ama her iki durumda da beni memnun ediyor.

Bir adım öne çıkıyorum, dönüp kaçmasını bekliyorum ama onun yerine o da ilerliyor.

Ben duraklıyorum, o da öyle.

Başımı eğip oyun planını anlamaya çalışıyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle hareketi taklit ediyor.

Hâlâ yüzünü tam olarak göremiyorum. Gecenin rengi ve kapüşonunun gölgeleri bunu sağlıyor.

Ben sola adım atıyorum, o

sağa kayıyor. Tekrar

yapıyorum ve o da yapıyor.

Bunu bütün gece yapabiliriz, ikimizin de onun yakalandığını bildiği bir açıklıkta birbirimizin etrafında dönebiliriz. Teknik olarak oyun bitti ama ikimiz de bunu kabul etmeye hazır değiliz.

Yüzümün alt yarısını kaplayan malzemeye karşı gülüyorum, ses sessiz. Yine de duyuyor. "Bu çok güzel," diye fısıldıyor. "Sen güzelsin."

"Beni göremezsın."

"Sevdiğimi bilecek kadar görüyorum."

Neden bu kadar çok şey anlattığımı bilmiyorum. Sadece kendime saklamam gereken bir takıntıya dair bir içgörü sunuyorum.

Başını eğiyor ve ben de fırsattan istifade yaklaşıyorum. "Senin koşuyor olman gerekmiyor muydu?" Ona soruyorum.

Başını kaldırıp aramızdaki mesafeyi birkaç kez değerlendirdikten sonra saklı yüzüme odaklanıyor. "Senin avlanıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Görünüşe göre avım görüş alanımda."

Başlığını ayarlıyor, küçük elleri başının yanındaki kumaşın üzerinde kalıyor.

"Korkmuyorsun," diye tahmin ediyorum.

"Olmama gerek yok. Sınırlarımı kapüşonum belirler."

"Hm," diye kabul ediyorum. "Ama ya kurallara uyan biri değilsem? Ya kuralların yanlış tarafında yaşayan bir adamsam?"

Ya işim her gün yasaları çiğnemeyi gerektiriyorsa? Ya insanları öldürürsem ve hayatlarını kaybettikleri için hiç pişmanlık duymazsam? O zaman kaçır mıydın?

Bir adım geri atıyor. "Bana zarar vermek mi istiyorsun?" Sesi korkmuş gibi değil, sadece meraklı.

"Seni sahiplenmek istiyorum."

Elleri kapüşonundan uzaklaşıyor. "Bir fark var mı?"

"Oh, *tesoruccio*. Bir gün sana farkı göstereceğim ve sen de yakalanmak ve perişan olmak için bu kadar beklediğine pişman olacaksın."

"Mahvolmuş," diye o kadar sessiz yankılanıyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Bu gece değil," diyor daha yüksek sesle.

"Bu gece olmaz," diye kabul ediyorum.

Ben öne çıkıyorum, o geriye kayıyor.

"Bana bir avans verir misin?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Avcı olmakla gurur mu duyuyorsun? Ancak bunun için çalışırsan tadı güzel olur."

Benim onu incelediğim kadar o da beni inceledi. "On beş saniye."

"Otuz," diye karşı çıkıyor.

"On beş."

"Bu bir pazarlık değil."

"On dört," diye yüksek sesle saydım. "On üç."

O kadar hızlı dönüyor ki çamurda kayıp kışının üstüne düşüyor. "On iki." Durmadım. "On bir."

"Kahretsin," diye ısırtıyor, ayağa kalkıyor.

"On."

Bir adım atar ama yanlış zamanlamadır ve çıplak ayağı tökezlemesine neden olacak bir açıyla yere çarpar. Acı içinde haykırıyor ama tekrar deniyor, sadece yere geri düşüyor.

Tekrar hareket etmeye çalışmadan yanındaydım.

"Bileğini kontrol edebilmem için sana dokunmama izin ver."

Acıdan iki büklüm olmuş yüzü bana bakıyor. "Ne?"

Sağ eli bileğini kavırıyor ve yaraya baskı uyguluyor. "Sana dokunmam için bana izin ver."

Kaşlarını

çatıyor. "Sana

yardım etmek

için."

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyorum, daha iyi görebilmek için elini yoldan çekiyorum. "Hareket ettirebilir misin?"

Acı içinde homurdanarak ileri geri hareket ettiriyor. "Evet, ama acıyor." "Kırık değil." Yüzüne doğru dönüyorum ve duruyorum.

Kapüşonunu geriye itti, gözleri başparmağımın hassas nokta üzerinde ileri geri sürtünmesini izliyor.

Kumral saçları omuzlarından gevşekçe sarkıyor, yağmurun etkisiyle alnına ve şakaklarına yapışmış dalları var. Burnunun köprüsünü, alnını ve elmacık kemiklerini kaplayan çiller, teninin altın sarısı rengini süslüyor. Ela gözleri yüzünde genişçe duruyor ve çok yakından baktığınızda altın rengi benekler saçıyor. Öndeki iki dişi diğerlerinden biraz daha büyük, merakla açılmış ve yağmur damlalarıyla ıslanmış dudaklarının aralığından görülebiliyor.

Hayal edebileceğimden çok daha güzel.

Artık ayak bileğine odaklanmadığımı fark edince bakışlarını bana çeviriyor, neyse ki hâlâ kapüşonum ve tozluğumla örtülü. Ama aramızda sınırlı bir boşluk var, gözlerimiz birbirine takılıyor ve nefesi tadına bakılabilecek kadar yakın.

"Beni dezavantajlı duruma düşürdün, *il mio lupo*." Benim kurdum.

"Yanılıyorsunuz." Sesim amaçladığımdan daha kısık çıktı.

"Dezavantajlı olan benim."

Kafayı takmıştım.

Bağımlılığım artık sonsuza dek peşimi bırakmayacak.

"Bileğim." Sözleri zar zor duyuluyor, ses tonundaki kalınlıkla mücadele etmek için boğazı ağır bir şekilde hareket ediyor.

Kendimi o andan silkeliyorum ve isteksizce görebileceğim en zarif yüze doğru dönüyorum.

"Yürüyebilmeliyim."

Tepkilerini ölçmek için ayağının farklı bölgelerine hafifçe bastırıyorum. Ağrısı ayak bileğinden başlıyor ve küboid kemiğine kadar uzanıyor. "Sen

Yapabilirdim, ama bu pek akıllıca olmazdı. Seni ben taşıyacağım."

Bir kolumu dizlerinin altından geçirip diğerini arkasına koyuyorum. Çok az bir çabayla ayağa kalkıyorum ve o itiraz sözlerinin üzerinde tökezliyor.

"Asla olmaz. Kesinlikle olmaz. Ben çok ağırım. Yürüyeceğim. Ya da malikaneye giderim. Aşağıya birini gönderirler. Daha da iyisi, beni burada bırakın. Güvenlik kayıtları vardır ve eninde sonunda biri beni bulur."

Onu görmezden geliyorum.

Tekrar tartışmak için hamle yapıyor ama kendini durdurmak için dudağını ısıtıyor ve ben önümdeki yola odaklanmadan önce ona bir kez daha bakıyorum.

"Seni hastaneye götürmeliyim."

"Lütfen, hayır. Sadece bir burkulma. Grace onu saracak ve ben de iyileşeceğim."

"Senin için paketleyebilirim."

Avın yapıldığı malikâneye doğru ilerlerken profilime bakıyor. "Doktor ya da bir çeşit tıp uzmanı mısınız?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"O zaman bu cömert teklifinizi reddettiğim için beni affedin. Tıbbi personelle devam edeceğim. Beni binaya kadar taşıyarak yeterince nazik davranıyorsunuz. Ağır olduğumu biliyorum."

Malikânenin girişi görünür ve beyaz önlük giymiş bir kadın, yanında bir tekerlekli sandalye ile eşikte durur.

"Sen doğru türden bir ağırsın ve ben nazik değilim." "Doğru türden ağır mı?"

Konuşmadan önce kollarımda bırakmaya isteksiz olduğum şeyi beklediği belli olan kadından sadece birkaç adım uzaklaşana kadar bekliyorum. "Beni sonuna kadar becereceğini söyleyen türden bir ağırlık çünkü seni yüzüme oturmaya ikna ettiğim anda ve tüm bunları üzerimde hissedebildiğimde, uzak durman gereken adam olduğumu keşfettiğinde ve bana hayır dediğinde dizlerimin üzerine çöküp başka bir tat için sana yalvaracağımı biliyorum."

Keskin bir nefes alma.

"Sen iyi misin? Sizi almak için personel görevlendirilmişti ama görüyorum ki buna gerek kalmamış." Hazinemi sandalyeye yerleştirirken doktor beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Dinlen, *tesoruccio*. Ormanda görüşürüz."

"Tesoruccio?" diye soruyor diğer kadın ben uzaklaşırken.

"Hazine," diye cevap veriyor avım, sesinden beni karanlığın içinde kaybolurken izlediğini anlıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALESSIA

Bileği sargılı olan Grace, alışma masasını toparlamakla meşgul.

Sırtını bana dönerek, "Bu gece ayak bileğinizden uzak durun ve gerektiğinde ağrı kesici alın," dedi. "Ancak ayak bileği hareketini teşvik etmek için mümkün olan en kısa sürede tekrar normal yürümeye başlamak önemli."

Ablasına o kadar çok benziyor ki bazen nefesim ciğerlerime kaçıyor ve boğuluyormuşum gibi hissetmemek için nefes alıp vermeye konsantre olmak zorunda kalıyorum. Yıllar önce onun önünde ağlamamak için kendimi eğitmiştim. Bu sadece onun acı çekmesine neden oluyordu ve ailemiz ona bu konuda yeterince hizmet etti. Gözyaşlarımı onu gördükten *sonraya* saklıyorum. Bu gece olduğu gibi, eve gideceğim, ařırđ büyük bir bardak kırmızı şarap içeceğim ve ikimizin de kaybettiği arkadaşı ve kız kardeşi için hıkırđ hıkırđ ağlayacağım.

"Alessia?"

Ona bakıyorum. "Ha?"

"Lütfen bana bakım sonrası hakkında söylediklerimi duyduğunu söyle."

Salarındaki pembedin solup sarının daha belirgin hale gelmesini ve Lucy'ye olan benzerliğini görmezden gelemeyecek kadar zorlaştırmasını görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Evet. Bu gece dinlen ve i. Yarın maraton koş."

Gözlerini deviriyor. "ok komiksin. şimdi bana bu gece seni malikaneye taşıyan o korkunç ama süper seksi yabancđdan bahset."

Lucy'den daha çok dedikodu yapıyor. Ama nedenine dair bir hipotezim var. Lucy'nin hayatı dramatikti. Kendini çoğu kişinin korkup kaçacağı durumlara soktu ve sonunda yasak olana duyduğu arzu onu doğrudan tehlikeye attı. Bu onun hatası değildi. Hiçbiri değildi. O bir çocuktuk, dünyanın ona sunabileceği fantastik şeyleri arayan bir gençti. Tehlike görmedi; macera ve deneyim gördü. Keşke ailemi, hakkında çok az şey bildiği bir dünyaya dalmak için bir fırsat olarak değil de olduğu gibi görseydi.

Lucy Snow benim en iyi arkadaşımdı. Anaokulunda tanıştık ve öldüğü güne kadar birbirimize sımsıkı bağlı kaldık. İniş çıkışlarımız, yirmi dört saatten kısa süren önemsiz tartışmalarımız oldu ve birbirimize yeniden ihtiyaç duyduk ve bizi anlaşmazlık yoluna iten her neyse unutuldu. Babamla yattığını itiraf ettiğinde bile ondan nefret etmek istedim ama onun güvenliği için duyduğum korku galip geldi. İhanet görmedim. Onu koruma, kurtarma ihtiyacı gördüm.

Ve denedim. Denedim.

Dinlemesi için yalvardım.

Mantıklı düşünmesi için ona yalvardım.

Ama ona dünyayı vaat eden yaşlı bir adamın peri masalı gözlerini kör etmişti. Adam onun için öylesine parlıyordu ki, ona vaat ettiği hayatın nasıl gelişeceğini ve nasıl sona ereceğini her zaman kontrol edeceğini göremedi.

On yedi yaşında hamile kaldığında, aklında bizi *ailesi* olarak görecektir bir hayal vardı. Babam annemi sevmiyordu ve bunu herkes biliyordu. Özellikle de Lucy. Kendisinin bir istisna olacağına inanıyordu. Adamın uğruna karısını terk ettiği kadın.

Babam kelimenin tam anlamıyla bir yırtıcıydı. Kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Duygudan yoksundu ve sadece soyunu devam ettirmek için ürerdi. Chicago onundu ve eğer istediği olursa, öldükten sonra bile, sadece soyadının hiyerarşinin tepesinde yer alması yoluyla bile olsa Chicago'yu yönetecekti. Bana ya da Salvatore'a karşı sevgi ya da şefkat beslemiyordu. Bizler bizim

annesinin yükümlülüğü. Salvatore onu kendi onuruna göre yönlendirip şekillendirebileceği bir yaşa gelene kadar. Ben bir hiçtim, değerli bir şey değildim. Annem evliliklerindeki varlığımızın onu sevmesini sağlayacağını ummuştum ama işe yaramadı. Babamız bizi uygunsuz misafirler gibi görmezden gelirken, annemiz Edoardo Bianchi gibi bir adamla kaderimizde olan bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımız için bizi suçladı.

Lucy hamilelik haberini bana açıkladığında ağladım. En iyi arkadaşıma karşı hiç olmadığım kadar dürüst davrandım. Ona bu haberi Edoardo ile paylaşırsa neler olacağını anlattım. Bana izin verirse onu güvende tutacağıma söz verdim. Onu babamdan uzak tutmak için şeytanla bile anlaşma yaptım. Ama uyarılarımı dikkate almadı ve onu bir daha hiç görmedim.

Lucy Chicago'yu geri dönülmez bir şekilde değiştirdi ama Salvatore, annem, CJ ve ben bugün hayatta olup bu gerçeği bilen tek kişileriz.

"Dünyadan Alessia'ya!"

İki kez göz kırpyorum. "Özür dilerim."

Grace omuz silkiyor. "Üzülme. Ben de ondan biraz büyülenmiş durumdayım."

Gülümsemeye zorluyorum. Grace kız kardeşinin öldüğünden emin değil. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir umudu var ve ben ona gerçeği söyleyecek kadar nazik olamadım. Bunu yaparsam onu da kaybederim ve bunun için fazla bencilim.

"Büyülendiğimi söyleyemem," diye zayıf bir itirazda bulunuyorum.

Seni yüzüme oturmaya ikna ettiğim ve tüm bunları üzerimde hissettiğim an, uzak durman gereken adam olduğumu keşfettiğinde ve sen bana hayır dediğinde dizlerimin üzerine çöküp bir kez daha tatman için yalvaracağımı biliyorum.

"Alessia," diye tekrar sesleniyor gülerek. "Bu adama kendini öyle kaptırmışsın ki neye benzediğini bile bilmiyorsun."

"Sanırım gözleri siyah," diyorum konuşmaya bir katkıda bulunmak için. "Zaten gözbebeğinden ayırt edemeyeceğin kadar koyu. Ürkütücü olmalı."

"Ama bu seni tahrik ediyor?" Grace sırtışını gizlemek için çok az şey yapar.

"Kes şunu!" Ona bir kutu mendil fırlatarak azarladım.

Onları yakalıyor. "CJ sadece seni istediğini söyledi."

Başımı sallıyorum. "Sadece bir kişiyle labirentte olmak çok garip ve CJ bizi sürekli bölümler arasında dolaştırıyor. Doğu ve Batı'yı bitirdik. Böyle devam ederse, sanırım Kuzey ve Güney'i de dört gözle bekleyeceğim. Ama sürekli yer değiştirmekten yönümü bulamıyorum ve o her zaman beni bulmayı başarıyor."

"O bir av uzmanıdır."

"Neden ben?" Test ediyorum. "Bana dokunamayacağını biliyor. Ben sadece kırmızı giydim ve giyeceğim. Onun için ödül nedir?"

"Ayrıca asla yakalanmayacağınızı biliyorsunuz ve bundan bir şeyler kazanıyorsunuz. Sadece koşmak olsaydı, bunu herkes gibi bir koşu pistinde yapabilirdin. Kovalanmak istiyorsun, seni sapık sürük. Görev'e sadece Charles seni zorladığı için katıldığını biliyorum ama hoşuna gittiği için geri dönmeye devam ettin. Belki de sen ve avcın birbirinize benziyorsunuzdur."

Sen ve avcın.

Maskenin arkasındaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama içimden bir ses bir kadına ait olmanın onun öncelik listesinde üst sıralarda olmadığını söylüyor.

LINCOLN TOWER, Loop'un tam ortasında yer alıyor. Charles hayattayken her hafta ziyaretine giderdim ve Riverwalk'ta elimizde kahvemizle gezinir, evliliğimiz bir iş stratejisi değil de karşılıklı sevgi üzerine kurulmuş gibi davranarak akılsızca sohbet ederdik. Charles'ın arkadaşlığından yeterince keyif alıyordum ama bize atılan bakışları görüyordum. El ele yürürken yoldan geçenlerin yüzündeki dehşete düşmüş ifadeleri. Utanıyordum. Eğer birbirimize aşık olsaydık, kendimi suçlamamın

Çünkü kalbimde aşkımın gerçek olduğunu bilirdim. Ama durum böyle değildi, bu yüzden kocam beni toplum içinde öptüğünde aşağılanma omuzlarıma ağır bir şekilde oturdu. Aşkın iki yaş arasında yaşanması gerektiğini düşündüğüm için değil, bize yöneltilen tiksinti her zaman bana doğru ateşlendiği için. Asla ona değil. Sonuçta o bir erkekti; neden daha genç bir kadın fikrini reddetsin ki? Öte yandan ben, duygusuz bir servet avcısıydım. Bir yabancıyla basit bir göz teması çok kısa sürede çok şey ifade ederdi. Bakışlarımız birbirini yakalar ve kendime olan saygımı yok ederlerdi. Onların sessiz görüşüne göre benim değerim boştu ve daha derine bakmaları için onlara bağırarak istiyordum. Bunun yerine kibarca gülümser ve kocamın solmuş dudaklarının, hoşuna gitmiş gibi görünen bir gösteri için benimkileri okşamasına izin verirdim.

Bugün, on iki ay önce vefat etmesinden bu yana Lincoln Kulesi'ne ilk kez adım atıyorum. Hiç değişmemiş. Gözlerimi kapatıp canlı ayrıntılarla tarif edebilirdim ve bunca ay sonra, korkutucu derecede doğru olurdum.

"Bayan Lincoln." Güvenlik görevlisi çenesini eğiyor ve ben de asansörlere doğru süzülürken içtenlikle gülümsüyorum. Sonuncusuna doğru ilerlerken başparmağımı dokunmatik ekrana bastırıyorum. Girişimi onaylayan yeşil ışığın yanmasını izliyorum.

En üst kata çıkış hızlı oluyor ve kapılar açılırken ceketimi yeniden ayarlıyorum.

Resepsiyon görevlisi ben içeri girerken ayağa kalkıyor. "Alessia, seni tekrar görmek çok güzel. Mr.

Lincoln sizi bekliyor. Ofisi..." Rahatsızca yutkunuyor. "Babasının eski ofisi mi?"

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Omuzlarımı dikleştirerek suya bakan büyük köşe ofise yaklaşıyorum.

Bugün topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giyme ihtiyacım kendime olan güvenimin azalmasına neden oldu, sadece birazcık, ama devam etmeden önce duraksamama neden olacak kadar. Bileğim son birkaç günde iyice iyileşti ama topuklu ayakkabılarımın bile

iyileşmemi engeller ve bunu göze alamam. Ailedeki erkeklerle kavga etmek stilettolarla her zaman çok daha kolaydır. İnce uzun bir topuğun sağladığı ilave yükseklik ve duruş, şu anda ayağımda olan Louis Vuitton spor ayakkabılardan çok daha güçlü bir şekilde *benimle uğraşmayın diye* bağılıyor. CJ yaratılmış bir adam değil, ama daha az zorlu değil. Buna bir de hâlâ kabul etmeyi reddettiği babasının vasiyetine duyduğu öfke eklenince, bugün redback'lerimin verdiği güvene ihtiyacım olabilirdi.

Yine de başımı dik tutuyor, Kelly debriyajımı sıkıca kavıyor ve kapıyı çalmadan ofisine giriyorum.

CJ benden sadece beş yaş küçük, bu yüzden babasıyla birleşmemi tartışmadan kabul ettiğinde şaşırdım. Ne de olsa o sadece başarıya odaklanmış bir işadamı ve o da babası gibi böyle bir birleşmenin avantajlarını gördü. Keşke aynı şeyi kardeşleri için de söyleyebilseydim.

CJ yaklaşmamı izliyor, eliyle cep telefonunu kavıyor ve ben içeri girerken böldüğü telefon görüşmesini bitiriyor. Telefon görüşmesini hiç konuşmadan bitiriyor ve beni selamlamak için ayağa kalkıp yanaklarıma bir öpücük konduruyor. "Alessia."

"Bölüyor muyum?"

"Evet, ama bu senin umurunda değil." Tatlı tatlı gülümsedim. "Çok doğru."

O gülüyor, ben de utanmadan onu izliyorum.

Tipik bir milyarderin oğlu gibi görünmüyor. Ismarlama takım elbisesi uzun boyunu ikinci bir deri gibi sarıyor ama kafasındaki saçlar -her zaman biraz fazla uzun- alnına doğru sarkıyor ve dövmeli ellerini ceplerine sokmadan önce onları geriye doğru tarıyor.

Dikkatleri üzerine çekecek kadar yakışıklı ve umursamayacak kadar kibirli. İyi bir kalbi var, ama hayatındaki herkesi bunu asla bilemeyecekleri kadar uzakta tutmaya kararlı.

Ama ben onun sırrını biliyorum.

Ve sanırım arkadaşım Grace de aynı sırrı biliyor.

Ayrıca CJ'in Grace'in onu herkesten biraz daha iyi gördüğünü bildiğini ve bu yüzden onu herkesten daha fazla uzaklaştırdığını düşünüyorum.

Grace Snow, Charles Lincoln Junior'ı ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştur. Charles Senior onu The Quest'in baş hemşiresi olarak işe aldı, ancak yaşlandıkça CJ, Lincoln'lerin iş alanlarını daha fazla denetledi. The Quest de buna dahildi. CJ kendini tatlı arkadaşına tanıttı ve o da tam o anda kalbini açtı. CJ'in sevgi ve şefkat duygularından habersiz olduğu konusunda onu uyarmaya çalıştım ama yine de bunu görmeyi reddetti. CJ'in onu becermesi de yardımcı olmadı. Onu becerdi ve terk etti ve şimdi ondan vebalı gibi kaçıyor. Onun yüzünden olduğunu düşünüyor. Ama ben gerçeği biliyorum. Aynı yaştaki üvey oğlumun, Grace umutla yaşarken kız kardeşinin ölümüyle ilgili ne yaptığını bildiği için Grace'in gözlerinin içine bakamayacağını biliyorum.

CJ'in iyi bir kalbi var; sadece onu kötü adam olarak resmeden tarafsız bir tavırla sarıyor.

Ofisinin köşesindeki kahverengi deri kanepeyi işaret ediyor.

"Buraya yaptıklarını beğendim." Gözlerimin CJ'in ofisinin ne kadar farklı görüldüğüne ve hissettirdiğine dalmasına izin verdim.

"Kahve?"

Saatimi kontrol ettim. "Daha sert bir şey alacağım."

Ağzının sağ tarafı yukarı kalkıyor ve bir zamanlar rahmetli kocamın da muhtemelen oğlunun şimdiki hali kadar yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Uzun ve geniş. Keskin çene hattı ve gözlerinin zengin kahverengi rengine dikkat çeken koyu ve kalın kaşlar.

İşaret ettiği kanepeye oturdum.

Masasındaki bir düğmeye basıyor ve ofisinin pencereleri meraklı gözlerin içeriye bakmasını engellemek için gölgeleniyor. Kaşlarımı çatıyorum ama beni görmezden geliyor, içki arabasına doğru ilerliyor ve ikimize de birer büyük boy viski dolduruyor.

"Bu gerekli miydi?" Teşekkür edercesine gülümseyerek içkiyi alıyorum ve artık opak olan bardağı işaret ediyorum. "Oldukça uygunsuz görünüyor."

Alay ediyor. "Ah, sevgili üvey anne, onların akılsız dedikodularını ne yapacağız?"

"Bu içkiyi suratına fırlatacağım."

Karşıma otururken takım elbise ceketinin düğmesini ilikliyor. "Misafirim ol. Ama seni uyarmam gerek. Eğer takım elbisemi mahvedersen, sana faturasını gönderirim. Bunu İtalya'da el yapımı yaptırdım."

"Harçlığına ekleyeceğim."

Kalın kahkahaları ofisinde yankılanıyor ve ben gülümsüyorum.

Kahkahası yatıştıktan sonra "Ayağın nasıl?" diye soruyor.

Bileğimi bir o yana bir bu yana büküyorum. "Üzerinde yürünecek kadar rahat. Yüksek topuklar için yeterince iyileşmemiş."

Çıtladı. "Olamaz."

"Sen bir pisliksin."

"Görev'e tekrar dahil olmayı nasıl buluyorsun?"

Ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Oraya geri dönmek iyi hissettiriyor. Charles gittiğinde farklı hissedeceğimden ve bundan o kadar keyif alamayacağımdan endişelendim."

Milyar dolarlık bir şirket olmasa da The Quest, CJ'in elinde tutabileceği kadar verimli olmaya devam etmesi için yeterli gelir sağlıyor. Charles öldükten sonra The Quest'in de onunla birlikte ölmesi en büyük korkularımdan biriydi. Ama endişelenmemeliydim. Merhum kocamın en büyük oğlunu, para kazanılacak her şeyi besleyip büyüteceğini bilecek kadar tanıyorum. Charles'ın yarattığı küçük av her yıl daha da büyüyor. Dünya cinsel tercihlerine kendini açıyor. Sapkınlıklar artık utanç verici olmaktan çıkıp kutlanıyor ve The Quest de bunun bir kanıtı.

"Aynı hissettin mi?" diye sormadan önce sadece bir saniye beni düşündü.

Onu kırmaktan korkarak sesimi alçaltıyorum. "Daha iyi. Bilmiyorum. Sanki her şey benim içindi ve başka kimse yoktu."

Yüzüne sıcaklık yayılıyor ve dudakları gülümsemese de gözlerindeki çekimde jesti görebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Döndüğümde beri ormanda benimle birlikte olan adam. Beni şahsen isteyen kişi. O yeni mi?"

"Yanlış bir şey yaptığı için mi böyle söylüyorsun? Sana dokundu mu?" Sandalyesinde öne doğru kayıyor, sesi daha sert bir hal alıyor.

"Tanrım hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Öyle bir şey değil."

"Uygunsuz bir şey yapsa ya da söylese bana söyler misiniz? Bu tür davranışlara müsamaha göstermediğimizi biliyorsun."

Şiddetle başımı sallıyorum. "Bileğim yüzünden beni malikâneye kadar taşınması dışında, mükemmel bir avcıydı."

Benimle yüzüne oturmamın nasıl bir his olacağı hakkında konuşması dışında.

"Güzel." Bir kez başını salladı ve sandalyesine geri oturdu.

Sessizce içiyoruz ve sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Benim yapmadığım bir durumda hiç bu kadar parçalanmamıştım. Her şeyi unutturabileceğimi biliyorum ama Charles'a verdiğim sözü tutmak istediğimi söylediğimde Salvatore'a yalan söylemiyordum.

Şimdi bile, otuz yaşındaki CJ'in karşısında otururken, ona asla mutluluk sunmayacak bir iş için hayatının en güzel yıllarını heba ettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Dünyayı dolaşıyor ama sadece işi gerektirdiğinde. Seyahatleri hızlıdır. Ziyaret ettiği ülkeleri ve şehirleri keşfetmek için zaman ayırmıyor. Pozisyonu neyi gerektiriyorsa onu yapıyor ve sonra eve dönüyor.

Biriyle çıkmıyor. Eminim istediği zaman ulaşabileceği kadınlar vardır. CJ'e benzeyip onsuz yapamazsın ama o hayatını kimseyle *paylaşmıyor*. Grace en az üç yıldır ona aşık ama etrafındaki dünyadan o kadar habersiz ki adını bile hatırladığından emin değilim.

Gülüyor ama bunu özgürce yapmıyor.

Bir kardeşiyle neredeyse hiçbir ilişkisi yoktur ve diğeriyle de tamamen yabancılaşmıştır.

Sahip çıkmaya çok niyetli olduğu bu iş, hayatını uzun saatler ve stresten başka bir şeye dönüştürmüyor. Sadece bunu göremeyecek kadar kör.

"Aramalarım cevap vermiyorsun."

Onu yalanlamıyorum, suçlaması karşısında usulca başımı sallıyorum. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Telefonu çalıyor ve masasının üzerindeki cihazın siyah cama çarparak titreşmesini izleyerek duymazdan geliyor. Titreşim durunca öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Babamın vasiyetinde birçok şart vardı."

İç çekişimi tutuyorum ama derin nefes alıyorum. "O yaptı."

"Bu şartlar." Viski bardağını elinde çevirerek kehribar rengi sıvının kristali nasıl kapladığını izliyor. "Hepimizin canı cehenneme."

Konuşmuyorum ve bu onun dikkatini çekip bakmasına yetiyor. "Aynı fikirde değil misin?"

Tek bir omuzumu kaldırıyorum. "Tam olarak değil."

Kaşları alnına dökülen saçlarının arasında kaybolacak kadar yukarı kalkıyor. "Tanrım, Alessia. Ciddi olamazsın. Aşık olmamla ilgili bir peri masalı saçmalığı için sana işimi verdi. Bu lanet olası bir Disney filmi değil; bu benim hayatım."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Yani bunun aptalca olduğunu biliyorsun."

"Bu senin için aptalca. Baban için değildi."

"Caleb ve Callum da benimle aynı fikirde olmalı. Eminim onlar için belirlediği saçma sapan şartlar ve koşullar başlarını kaşımalarına neden olmuştur."

Başımı eğiyorum. "Onlarla konuşmadın mı?"

"Neden konuşayım ki?"

"Çünkü onlar senin kardeşlerin."

"Kan bir aile yapmaz, Alessia. Bazen kan, bir ailenin asla ne olmaması gerektiğini öğretir. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Öyle demek istemedim," diyor, özü pişmanlıktan çok öfke dolu.

"Bence yaptın," diye mücadele ettim. "Bence babanın sana sır olarak söylediği bir şeyi, benim isteğim dışında, bana karşı kullandın."

Bir elini yüzüne sürüyor. "Kardeşlerim ve ben uzun zaman önce ayrıldık, Alessia. Katalizör Charles'ın annemizin ölümünden sonra yaptıklarıydı. Onun ölümü bizi yeniden bir araya getirmeyecek. Olsa olsa, artık hiçbir ortak noktamızın kalmadığı gerçeğini pekiştirir."

Onun için üzülüyorum. Salvatore hayattaki en büyük müttefikim. CJ ve kardeşleri de bunu hissetmeli. Bunun yerine, eski yaraların iltihaplanmasına izin verdiler ve özel bir şeyi zehirlemeye devam ettiler.

İçkimi yudumluyorum.

"Benimle evlenmeni istiyorum," diye anons etti beklenmedik bir şekilde.

Viskimi ağzımda tutuyorum, yutmaya çalışırsam boğulacağımdan korkuyorum.

"Bu mantıklı," diye yalvarıyor. "Birlikteliğimizle Lincoln ve kıyafet bağlantısı güvende kalacak. Babamın istekleri doğrultusunda evlenmiş olacağım. İkimiz de kazanırız."

Viskiyi bardağıma geri tükürdüm. "Öyle mi?"

"Bunu nasıl göremezsin?"

Bardağımyı sehpanın üzerine kaydardım. "Sen rahmetli kocamın *oğlusun*." "Yani? Herkes senin ve babamın bir iş anlaşması olduğunu biliyordu." "Kesinlikle hayır."

Bardağını masaya çarparak indirir. "Alessia, onun saçma taleplerine boyun eğmeyeceğim. Aşk arayışına çıkmayacağım."

"O zaman sen olmazhiç yeniden kazanmak kontrol etmek güç . ve Lincoln Corporation."

Dudakları aşağı doğru dönüyor ve başını sallıyor. "Yeniden evlenmedikçe ya da ölmedikçe."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Hayır."

"Kiminle konuştuğunuzu hatırlatmama gerek yok." Gitmek için ayağa kalktım.

"Alessia," diye fısıldar. "Özür dilerim. Ben asla... Ben öyle demek istemedim."

Biz arkadaşız. Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

O haklı. Callum Lincoln, Charles'ın hayatına girdiğim anda beni reddetmiş ve Caleb Lincoln varlığını kabul etmeyi reddetmiş olsa da, CJ ve ben her zaman onu bir arkadaş olarak sayacak kadar iyi anlaştık.

Bana bakıyor. "Lütfen. Gitme."

"Bana bir viski daha getir, kalmayı düşünebilirim."

Minnetle gülümsüyor ve hemen yeni bir bardak almak için ayağa kalkıyor.

Elini uzattığında oturuyorum.

"Baban ve ben birbirimize aşık değildik, CJ."

"Aynen öyle." Bu kez yanıma oturuyor, yüzü anlamam için yalvarıyor. "Mülkünün koşullarının ne kadar saçma olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Kızgın ama bunu ince bir çaresizlik tabakası altında saklamaya çalışıyor. "CJ," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ona hayatımı verdim. Bu işe hayatımı verdim."

"Bu onun endişesiydi."

Arkasına yaslandı. "Ne?"

"Babanla birbirimize aşık *değildik* ama arkadaştık. Bana güvenirdi. Bana güvenirdi. *Yıllardır* senin için endişeleniyor. Dünyanın sana sunacağı bundan daha fazlası var." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Seyahat ve deneyim ve dostluk ve *aile*," diye vurguluyorum. "Ve aşk."

"Kendi tavsiyene uyman gerekmez mi?" "Ne?"

"Sen de benden farklı değilsin, Alessia. Hayatını kıyafetine adadın. Artık iş amaçlı bir evlilikten kurtulduğuna göre, dünyanın sana neler sunabileceğini görmek için yola çıktın mı? Gerçek aşkı mı arıyorsun?"

Bardağımdakileri derin bir yudumda yutuyorum, sandalyemde arkama yaslanıp viski şişesini alıyorum ve bardağımı yeniden dolduruyorum. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi?"

Sırıttıyor.

"Hala seninle evlenmiyorum."

Gülümsemesi azalıyor ve şişeyi elimden alıyor, bardağını dolduruyor ve yüzünü buruşturmadan boğazında kaybolmadan önce benimkiyle tokuşturuyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DIEGO

"

Sen değildi Yanlış. Bu yer o bir şey başka,"Lorenzo arka koltuktan gelen mırıltılar. Öne doğru kayıyor, emniyet kemerini çoktan çıkarmış, daha iyi görebilmek için sürücü ve yolcu koltuğunun arasına bakıyor. "Fotoğraflar hakkını vermiyor."

"Çok güzel," diye yineliyor Gabriella.

"Bu çok iğrenç." Leo yanımda homurdanıyor. "Ama aynı zamanda pezevenk."

"Pezevenk ifadesini kullanma, Leonardo." Ön kapıya yaklaştığımızda kardeşi inleyerek koltuğuna geri oturuyor.

Alay ediyor. "Ne dememi istiyorsun? Büyük sık enerjisi mi sızdırıyor? Şuraya bak Enzo. Destansı."

"Haksız değil," diye onaylıyor Gabriella.

Lorenzo koltuğunda kıpırdanıyor, eli hâlâ kızın kalçasında, kaşları kıza doğru kalkık. "Sen ciddi misin? Salvatore Bianchi'yle hiç tanışmadın ve evinin metrekaresine bakarak aletin büyüklüğü hakkında yorum mu yapıyorsun?"

"Koca." Öne doğru eğilir ve onu öper. "Büyük penis enerjisi, onun penisinin boyutunu ölçen ben değilim."

Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Büyük penis enerjisi, daha çok bir kişinin kendine olan güvenine atıfta bulunur, ancak bu özgüven horozlanmaya dönüşmez."

"Herkes Bianchi'nin sikine gönderme yapan sözler söylemeyi kessin." Burnunun köprüsüne masaj yapıyor. "Bu toplantıyı tek başıma yapabilecekken neden hepimiz buradayız?"

Leonardo kahkahasını bırakır.

"Çünkü Bianca ve ben Caterina'yı görmek istedik ve sen benden bir saatten fazla ayrı kalmaya dayanamıyorsun."

Lorenzo, Gabriella'nın kazağını tuttu ve onu kendine doğru çekti. Bu, onları görüş alanımdan çıkarmak için dikiz aynasını ayarlamam için bir işaret. Patronun başkalarının yanında karısını nasıl öpme ihtiyacı hissettiğini görmüştüm ve günün bu erken saatinde tazelemeye ihtiyacım yok.

Salvatore hapishaneden çikalı bir haftadan az oldu ve herkesle uğraşıyor. Kaybettiği zamanı telafi ediyor ve ben ayın rahatsız edilmek istemediğim *tek* gününde onun ve Caterina'nın düğün planlarını umursuyormuş gibi davranmaya zorlandığım için rahatsız oluyorum.

Arabayı durduruyorum ve Leonardo ile ben hemen araçtan iniyoruz. Vincent birkaç dakika sonra yanaşıyor. Bianca'nın arabasının kapısını açıp önce bize, sonra da Lorenzo ve Gabriella'nın henüz inmediği arabaya doğru bakıyor.

"Neler oluyor?"

"Gabriella, Bianchi'nin sikinin büyüklüğünden bahsetmeye başladı," diyor Leonardo alay etmeden.

Vincent arabadan inmesine yardım ederken Bianca, "Ev," diye onaylıyor.

Vincent kapıyı çarparken o eve doğru adım atar. Ona göz kırpmıyor, ama elleri hamile karnına dolanıp onu geri çektiğinde kaçışını engelliyor. Vincent'ın dudakları açıkta kalan teniyle buluştuğunda, aralarında fısıldanan duyulamayacak kadar yumuşak kelimelerle boynunu bükür.

Leonardo kardeşinin dikkatini çekmek için cama vurur. "Siz ikiniz kendinizi kontrol edecek misiniz? Düşman bölgesindeyiz ve siz azgın ergenler gibi davranıyorsunuz. Kendinize gelin."

Bianca'nın yanağına son bir öpücük kondurur ve Vincent elbiselerini düzeltir. "Kardeşini bırak. Bianchi'nin bekletilmesinden zarar gelmez. Hadi gidelim."

Ona Bianchi'yi bekletmeyi alışkanlık haline getirdiğimizi hatırlatmak istiyorum. Birincisi, Vincent gelinini çaldığında, ikincisi de Caterina'nın on sekiz yaşına geldiğinde Chicago'ya teslim edileceğine dair ona güvence verdiğimizde, ancak bunu yerine getirmeden önce iki yıl daha beklediğimizde. Ama Vincent'ın bunu zaten çok iyi bildiğini bildiğim için dilimi tutuyorum; sadece umurunda değil.

Biz bir adım daha atamadan ön kapı açılıyor ve Caterina dışarı çıkıyor.

"Bianca!" diye bağıyor, kız kardeşine doğru koşuyor ve Leo ile bana bakmadan yanımızdan geçip gidiyor.

"Kedi!" Bianca onu nefesini kesecek kadar sıkı bir şekilde kucaklıyor.

Vincent açık kapıya doğru ilerlerken, "Onları kendi hallerine bırak," diye mırıldandı.

Davet edilmeden içeri adımını atıyor ve evin hizmetçisi çenesini eğerek evin arka tarafını işaret ediyor. "Bu taraftan."

Salvatore balkonunun parmaklıklarına dayanmış, evinin arkasındaki nehrin sivri kayaları ve dalgalı suları tepeden tırnağa siyahlar içindeki kasvetli görüntüsüne uygun bir fon oluşturuyor. Cilalı ayakkabılarından parmaklarındaki yüzüklere kadar her giysisi bir insanın başarabileceği kadar gece yarısı siyahı. Boynunda dans eden ve ellerindeki derinin her santimini kaplayan dövmeler gri ve oniks karışımı.

Yaklaştığımızı duyunca omzunun üzerinden bakıyor ve bize dönüp dikkatini vermeden önce bir dakika daha bekliyor.

Sakalları koyu renk ve bakımlı, başının kenarları kırpılmış, siyah saçları geriye doğru taranmış, tek bir teli bile yerinde değil.

Kontrolü seviyor ve görünüşü bunu hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırıyor.

Aramıza bakıyor, Lorenzo'nun kayıp olduğunu fark edince yüzünde hiçbir değişiklik olmuyor. "Dün onunla konuştuğumdan beri Caruso'yu öldürüp gücü ele mi geçirdin Ferrari? Yoksa patronun kendi evimde bana saygısızlık mı ediyor?"

Vincent gülümsüyor. "Karısına biraz terbiye öğretiyor. Uzun sürmez."

Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek, yüzünü avucuna doğru eğip sigarayı yakıyor ve rahatlamış bir nefes vermeden önce yoğun bir şekilde içine çekiyor.

Ayakta durduğunda üçümüzden de uzun ve ona bakmak için boynumu ayarlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Elini uzatır ve Vincent onu tutar.

"Evine hoş geldin," diye selamlıyor komiserimiz. "Leonardo'yu tanıyorsun." Sağını işaret ediyor ve Leo çenesini eğiyor. "Bu Diego Greco." Ben de başımı hafifçe eğerek aynı selamlamayı yapıyorum.

Salvatore bana doğru bir kez başını salladı. "Anladığım kadarıyla ben içerideyken Amadeo ve Narciso ile tanışmışsınız." Her birimizi dikkatle izleyen, birkaç adım ötedeki adamları işaret ediyor.

Leonardo ve ben başımızı salladık.

Amadeo elimizi sıkıyor ama Narciso balkonun parmaklıklarına yaslanmış sessizliğini koruyor.

"Özür dilerim beyler." Lorenzo bu fırsatı değerlendirip Gabriella'nın elini sıkıca tutarak balkona çıktı. "Halletmem gereken acil bir işim vardı."

Adamın dölünün kokusunun tenine sinmiş olduğunu anlamak için etrafındaki havayı koklamama gerek yok. Dağınık bukleleri her zamankinden daha dağınık ve boynunun derisine bastırılmış derin kırmızı izleri örtmek için omuzlarının üzerine çekiyor.

Bianchi alt dudağını ağzına götürür. "Görgü kuralları." Homurdanıyor.

Ekibin patronuna doğru adım atan Gabriella elini uzatıyor. "Ben Gabriella Caruso."

Bianchi kızın elini tutuyor ve parmak eklemlerini öpmek için ağzına götürüyor. "Memnun oldum."

Gülümsüyor ve Leo'ya bakmak için ona tamamen sırtını dönüyor. "Büyük penis enerjisi," diyor ve tekrar kocasının yanına yerleşiyor. "Eğer sorun olmazsa, Bianca ve Caterina'yı aramaya gidiyorum." Lorenzo'nun ağzının köşesine bir öpücük konduruyor.

"Eğer kız kardeşi Caterina'yı yatağının başucundaki kabul etmeyi reddettiği nişan yüzüğünü takmaya ikna edebilirse çok memnun olurum," diye sesleniyor Bianchi geri çekilen kıza ve Gabriella duraksıyor.

"Ona kendin sormayı dene. Vincent'ın bu konuda tecrübesi var. Bunu ona verdiğinde gözlerinin içine bakma cesaretini gösterdiğinde her şey çok daha kolay oldu, değil mi Vinnie?"

Bununla birlikte, o gitti ve Salvatore dikkatini Boyunbağı'na çevirdi. "Yani onu benden çaldığın andan itibaren cennet değildi, öyle mi?"

Vincent omuz silkiyor. "O hiçbir zaman senin olmadı. O her zaman bana aitti. Ben sadece dünyanın bundan haberdar olmasını sağladım."

Aletini sallamakla meşgul olan Vincent, Salvatore'nin sorusundaki belirsizliği okuyamaz. Bu sözler daha çok Bianca'nın ona hemen ısınmamış olmasıyla ilgilidir ve Bianca'nın kişiliğiyle bir ilgisi yoktur.

Salvatore birkaç adım ötedeki büyük beton masayı işaret ediyor. "Lütfen oturun. Oturun lütfen. Kız kardeşim bir telefon görüşmesini bitirmek üzere ve birazdan bize katılacak. Beklerken size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Yerimde duruyorum ama saygısızlık etmemek için yeterince yaklaşıyorum. Salvatore ya da adamları yorum yapmıyor ve kahya saniyeler içinde dışarı çıkıp bir içecek arabasını masaya doğru itiyor.

"Teşekkür ederim, Emma."

"Bir şey değil" diye fısıldar ve evin içine çekilir.

Topuklu ayakkabıların yumuşak tıkırtısı balkonda duyuluyor ve Salvatore'nin kız kardeşi bize yaklaşırken sohbet kesiliyor. Yüzü eğik ve telefonuna odaklanmıştı ama yüzünü görmesem bile vücudunu her yerden tanıyabilirdim.

Ağzım kurudu.

Kalçalarının ağır salınımı, belini kavrayan ve ayak bileklerine kadar inen daracık bir etekle kaplanmış. Normalde çıplak olan ve hava koşullarına maruz kalan ayakları, gelişinin melodisi olan yüksek topuklu ayakkabıların içine itilmiştir. Şeffaf siyah bluzu bileklerinden kelepçeleniyor ve boynunda yumuşak, saten bir fiyonkla bağlanıyor. Cömert göğüslerinin üzerinde rahatça uzanıyor ve boğazım kapanırken daha uzun duruyorum.

Kumral saçları omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkıyor ve sonunda başını kaldırdığında boyalı kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Görüntüler zihnimin her köşesine saldırıyor ve neyin gerçek neyin zihnimin bana onu taşıma şeklimi, yüzünü ilk gördüğüm anı, bana İtalyanca fısıldadığı anı hatırlatması olduğunu belirleyemiyorum. Kokusunu. Tenini. Dudakları. Gülüşü. Şok olmuş nefesi.

Elimi yüzüme sürüyorum.

"Beyler, geciktiğim için özür dilerim. Kocam bir yılı aşkın bir süre önce vefat etti ve mirasıyla ilgili destan devam ediyor."

Lorenzo, Leonardo ve Vincent ayağa kalktı. Her birinin elini sıkıyor ve kendini Alessia Lincoln olarak tanıtıyor, kendinden emin bir şekilde ve onu hiç görmediğim kadar avcı gibi.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bir yabancıymışım gibi gülümsediğinde içime yerleşen hayal kırıklığından nefret ediyorum. "Merhaba."

Çenemi eğiyorum.

"Diego Greco," diye tanıtıyor Lorenzo beni ben daha sesimi bulamadan.

"Diego Greco, geri kalanımızla birlikte oturmayıp orada ayakta durmanın bir nedeni var mı?"

Çenem sıkıştı. "Caterina ve Salvatore'nin evlilikleri benim iş alanım değil."

Lütfen sesimi tanıyın.

Lütfen benimle ilgili bir şeyi, herhangi bir şeyi fark et.

Lütfen aramızdaki bağlantıyı kabul ederek beni bu ıstıraptan kurtarın.

"Ah." Gülümsüyor ve dişlerinin beyaz çizgisi güneşe karşı parlıyor. "Kardeşim ve ben senin intikamını almaya karar verirsek diye" -Vincent'ı işaret ediyor- "Bianca Rossi'yi çalıp kardeşimin umut dolu kalbini yıktığın için ek bir koruma katmanısın."

Salvatore sırtıyor.

"Kesinlikle kalbi kırık görünüyor." Vincent viskisini yudumlar.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor Alessia. "Ama rahatlayabilirsin Diego. Kötü niyet yok. Otur şöyle. Beni rahatsız ediyorsun."

Masadaki herkes dönüp bana bakıyor.

"Oturmak beni rahatsız eder," diyorum kendimi durduramadan.

Bana bakıyor ve keşke söylediklerimi söylemeseydim diyorum, şu anda daha fazla yaklaşıp ela gözlerinin altın beneklerine bakmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sikeyim.

Başını yana eğiyor ve bakışları hiç şaşmıyor. "Diego, otur lan yerine," diye ısırtıyor Lorenzo.

Masaya doğru ilerliyorum ve Alessia'nın Lincoln'ü siktiği sandalyenin tam karşısındaki sandalyeyi çekiyorum. "Önden buyurun."

Tesoruccio'm.

Koltuğuna yerleşiyor, ben de aynısını yaptığımda gülümsüyor. "Aferin oğlum."

Öfke omurgamı sertleştiriyor ve balkondan duyulacak kadar yüksek sesle dişlerimi gıcırdatıyorum.

Leonardo sırtışını gizlemek için çenesini ovuyormuş gibi yapıyor ve ben de daha sonra, kan görme ihtiyacını yatıştıracak herhangi bir tanık olmadığında derisini vücudundan ayırmayı planlıyorum.

Aferin

oğlum.

Aferin.

Oğlum.

Küçümseyici kaltak.

Ellerimi yumruk yapıp dizlerime dayıyorum, bakışlarım Bianchi'nin consiglieria'sından hiç ayrılmıyor. Onun ikiz kardeşi.

Böyle bir şey olamaz.

Tüm toplantı boyunca öldürücü bakışlarımdan ustalıkla kaçındı. Rahatça gülümsüyor, kolayca kahkaha atıyor ve tartışmaya çok az yer bırakarak konuşuyor. Salvatore ve Caterina'nın düğün planları hakkında hiçbir şey duymuyorum, kulaklarım sadece İrlandalılarından bahsedildiğinde çınlıyor.

"Diego, eyaletlerimiz genelinde yüz tanıma sisteminin çalıştırılmasında ve bilinen İrlandalı askerlerle ya da bilinen ortaklarla çapraz eşleştirme yapılmasında etkili oldu."

Dikkatler bana çevriliyor ve Lorenzo'nun az önce söylediklerini doğrulamak için çenemi bir kez eğiyorum. "Bu noktada isabet yok. Kusursuz değil ama bu bir başlangıç. Buna devam edeceğim ve bir değişiklik olursa iki aileyi de bilgilendireceğim."

"Arama parametrelerinizi eyalet sınırındaki şehirlerimizi kapsayacak şekilde genişletmeniz mümkün mü?"

Sesi burada ormandakinden daha sert ve başımı sallayıp sesi reddetmemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Hangisi rol yapıyor? Bu zorlu lider mi yoksa İtalyanca fısıldayan ve koşarken gülümseyen kadın mı?

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

Bekliyor ama ben yine konuşmuyorum. "Lorenzo'nun bu değişikliği uygulamanıza bir itirazı yoksa..." Onay için patronuma bakıyor.

"Hiç de

değil."

Başımı

salladım.

"Harika. Ayrıca Rein ve Shay holdingi ile bir toplantı organize etmenizi istiyorum," diyor. "Eğer her iki grubun da müttefikleri olacaklarsa, *hepimizin* bu anlaşma konusunda rahat olması gerekir."

Vincent sakın bir şekilde konuşur. "Bu ayarlanabilir. Doğrudan sizinle irtibat kuracağım?"

"Lütfen." Alessia gülümsemeye zorlar.

Konuşma etrafımda dönüyor ama ben sadece onu görüyorum. Diğer herkes kayboluyor ve ben başka hiçbir şey göremiyorum ya da düşünemiyorum. Zihnim bomboş, sadece onun adı şakaklarıma çarpıyor.

Hiç düşünmeden telefonumu elime alıyorum ve yapmamam gerektiğini bildiğim bir e-posta gönderiyorum - uygun olmaktan o kadar uzak bir talep ki akıl sağlığımı sorguluyorum. Burada yapılacak en doğru şey The Quest ile bağları tamamen koparmak ve Chicago'nun consigliere'sinin boş zamanlarında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmaktır. Bunun yerine, kollarımdaki ağırlığını ve onu asla yere bırakmak zorunda kalmamayı dilediğimi hatırlıyorum. Benim merhametimde ne kadar mükemmel hissettiğini. Onu yine orada istiyorum. Sadece kimliğimden habersiz olmasını istemiyorum.

"Her şey tamamsa, şehirdeki restoranımda hepimiz için bir masa ayırttım" -Salvatore saatine bakar- "önümüzdeki bir saat içinde." Ayağa kalkar. "Amadeo size detayları anlatacak."

Başka bir şey söylemeden ayrılır.

Alessia ayağa kalkıyor ve ben de kendimi bu hareketi taklit ederken buluyorum. O da fark ediyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu akşam görüşürüz beyler. Narciso sizi geçirecek."

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki Lorenzo dikkatimi çekmek için omzumu tutmak zorunda kalıyor.

"Ne?"

Bakışları benimkiyle aynı yöne çevrilmiş. "Güzel bir kız."

Başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum, kaşlarım çatık, saf öfke sınırında. Gülümsemesini saklamaya çalışmıyor. "Bu gece bize katılacak mısın?" "Ayın on üçü."

Çenesini eğiyor. "Öyle."

Bu ayın on üçü.

Bu akşam görüşürüz beyler.

Bu akşam *beni* görecek. Onları değil. Onları sikmek yok.

"Diego," diye sesleniyor Lorenzo ve ben başımı sallayarak o ana dönüyorum. "Vin kızları almaya gitti. Bizi otele geri bırakmanı istiyorum, sonra ne yaparsan yap."

"Peki, patron." Bianchi'nin evinden çıkarken onu takip ettim.

ALTINCI BÖLÜM

DIEGO

■
Bugü
n.

e-postaya bakıp kelimeleri sekiz bininci kez okumak

*Kızıl Hazine avlanma davetinizi reddetti.
Lütfen aşağıdaki listeye veya alternatif oyunculara
başvurun.*

Yedek oyuncular. Dalga mı geçiyorlar? Alessia ya da hiç kimse olduğunu bilmeleri için üyeliğime yeterince para ödüyorum.

Davetini reddetti.

Davetimi *hiç* reddetmedi. Kabul ediyorum, sadece birkaç kez aktif bir katılımcı oldum ama benden etkilendi. Onu kollarımın arasına aldığımda şaşkınlıktan nefesinin kesilmesi ve boğazının düğümlenmesi bunu açıkça gösteriyordu.

Reddetmesi bağlantı kurmuyor.

Ama olmadı. Belki de kardeşinin evinde karşımda otururken hızlıca gönderdiğim istekti. *Benim için* altın takmayı düşünüp düşünmeyeceğine dair basit bir soru. Düşüncesizceydi ama beni *görmesini* istedim.

Yumruğumu sıkıyorum.

Bugünkü buluşmada beni tanıdı *mı*?

Sikeyim.

Telefonumu kulağıma götürüyorum.

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlıyorum, ayın özel gününde kendini bakire kurbanına adamak yerine her zaman elini uzatıyorsun. Bu zevki neye borçluyum?"

Hayatımda ilk kez Leonardo Caruso'yu gerçekten neden sevdiğimi merak ediyorum. Patron yardımcısı gerektiğinde acımasız, ama öyle olmadığı anlarda, lanet olsun, fevri ve neşeli bir şekilde düşmanca.

"Tanıdığım en sinir bozucu insan olabilirsin."

"Ah. Diego, çok duygusalsın. Tabii ki sikimi emmene izin vereceğim. Akşam yemeğimin sonrasına kadar beklemeniz gerekecek."

Telefonumu kulağımdan çekiyorum, yerine koymadan önce derin bir nefes alıyorum. "Hâlâ Bianchi ve kız kardeşiyle yemekte misin?"

"Alessia gitmek üzere. Biz burada kalacağız. Bianchi az önce otuz yıllık bir şişe viski çıkardı. Bunun ne kadar tutacağını biliyor musun? -"

Alessia gitmek üzere.

Veda etmeden telefonu kapattım.

Bianchi'nin malikânesinden ayrıldığımdan beri, Alessia eve gelmeden çok önce onun evinde olabileceğimi bilecek kadar araştırma yaptım.

Kendime araştırmamın tamamen kendimi korumak için olduğunu ve saplantılı bir adamın psikotik eğilimi *olmadığını* söyledim.

Zihnimin her yarığını ele geçiren kadın aynı zamanda karşıt bir ekibin hiyerarşisinde yer alıyor.

Tesadüf mü yoksa kasıtlı mı?

Her iki durumda da, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Çekip gitmek.

Ama.

Tesadüf mü yoksa kasıtlı mı?

Ne niyeti olabilir ki? Ben hiç kimse değilim. Onun için değilim. Enzo, Vinnie ya da Leo olsaydım, *belki*. Ama onun gözünde, ben aşağılık bir kaptanım. Bana *iyi çocuk* dedi, Tanrı aşkına.

Ne tesadüf ama.

Restoran onun evinden kırk dakika uzaklıkta, benim otelim ise aşağı yukarı on beş dakika.

Cep telefonumdan saati
kontrol ediyorum. Ne
yapmam *gerektiğini*
biliyorum.

Çantamdan maskemi ve birkaç alet edevatı kaptığım gibi, başım öne eğik bir şekilde otel lobisine doğru ilerliyor ve beklentinin omurgamdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Küçük hazinem onu avlamak için bir ormanda olmama gerek olmadığını öğrenmek üzere ve bu gece onu köşeye sıkıştırdığımda Görev'in ve kırmızı kapüşonunun korumasına sahip olmayı dileyecek.

GÜVENLİK SİSTEMLERİNİ etkisiz hale getirmek o kadar kolaydı ki gülünçtü. Ve çok tehlikeliydi. Şikago'daki ekip için bir consiglieria ve herhangi bir lise bilişim ineği beş dakika içinde kurulumunu aşabilirdi.

Görev'den neden ürktüğünü anladığımda, onu güvende tutacak bir şey kurmayı tartışacağız.

Ön kapısının kilidi bir amaç uğruna tıkırdıyor ve ben de yaşam alanındaki duvara yaslanıp rahatıma bakıyorum.

El çantasını ve anahtarlarını girişteki masanın üzerine bıraktıktan sonra ışıkları yakıyor ve sırtını kapıya yaslıyor. Gözleri kapalı bir şekilde topuklarını tekmeliyor, ayak parmaklarının ucunu ahşap zemine bastırdıktan sonra tekrar gevşiyor.

Yaşam alanı karanlıkta kalıyor ve onu izlemek güzel. Öyle ki onunla yüzleşmek mi yoksa gölgede kalıp onu daha uzun süre gözlemlemek mi istediğimi düşünüyorum.

Kendine bir şarap koymasını ve evinin güvenliğinde rahatlamasını izlemek istiyorum. Sessizliği mi, televizyonu mu, boş boş gezinmeyi mi, okumayı mı yoksa müziği mi tercih ediyor? Beyaz mı yoksa kırmızı mı içer, yoksa tamamen yanılıyor muyum ve o bir viski ya da cin kızı mı? Günün yorgunluğunu atarken güç için seçtiği kıyafetlerle mi kalıyor yoksa rahatlık için soyunuyor mu? Önce duş alır mı, banyosuna girerken giysilerini çıkarır mı, evinde saklanan sürüngelemlerin onu izlemesine izin verir mi?

Ne yazık ki, Alessia benim yerime karar veriyor ve evindeki diğer ışıkları bir anda açarak tüm mekânı lanet olası 4 Temmuz gibi aydınlatıyor.

Beni gördüğünde çılgılık atıyor ve onun sıkıntısının sesinin doğrudan sikime kan gönderdiğini itiraf edecek kadar psikopatım.

Beni *tam* olarak göremiyor bile.

Maskelenmişim ve hala bir yabancıyım. Labirentteki avcısı.

Korku kısa bir an için yüzünü buruştursa da gözlerini kısarak onu geri itiyor. "Evimde ne halt ediyorsun, seni lanet psikopat?"

Hiçbir şekilde hissetmediği bir güven duvarını resmetmek için yemin ediyor. Gözlerindeki ürkek bakışlar ve boğazındaki ağır yutkunmalar bana bunu söylüyor.

"Davetimi reddettin," dedim ona sakince. "Nedenini bilmek istedim."

Konuşurken neredeyse tükürüyor. "İşler öyle yürümüyor. Görev anonimdir."

Bana geniş bir alan bırakıyor, temkinli bir şekilde duvarlara doğru ilerliyor. "Bana yüzünü gösterdin," diye itiraz ediyorum.

Elleri kalçalarını buluyor. "Bana yardım ediyordun."

Dik duruyorum. "Peki, ne o l d u ? Ben bir psikopat mıyım yoksa iyi bir yardımsever mi?"

"Bu soruya cevap vermem gerektiğini pek sanmıyorum. Hayır dediğim için evime girdiniz."

"Belki," diye yanıtlıyorum. "Ama nedenini bilmek istiyorum. Benim için altın takmanı rica ettiğim için mi? Yoksa başka bir şey miydi?"

Kaşlarını çatıyor. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim."

Alt dudağını kemiriyorum. "Gerçek sen hangisisin, *tesoruccio*?"

Omuzlarını dikleştiriyor ve yaşam alanına doğru yavaşça ilerlemeye devam ediyor. Ayaklarının her kayışı yeterince küçük olduğundan muhtemelen fark etmediğimi düşünüyor. Ama şimdiye kadar her şeyi gördüğümü bilmesi gerekirdi, özellikle de onunla ilgili olanları.

"Bu versiyon" -çenemi kaldırıyorum- "güçlü ve biraz korkutucu." Sesimdeki gülümseme açıkça belli oluyor. "Ya da ormandaki versiyonu. Oyuncu ve itaatkâr bir şekilde *hassas*."

Koyu kahverengi kaşlarından biri kalkıyor. "Belki ikisi de," diye düşünüyorum yüksek sesle.

Şimdi koltuğunun arkasında durmuş, öfke ve endişe karışımı bir duyguyla bana bakıyor. "Belli ki benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Ah. Ben de bunu bekliyordum. Ailenin tehdidi. Benim alıngan küçük kurbanım.

Maskemin arkasından gülümsüyorum. "Alessia Bianchi ya da Lincoln, hangisini kullanmayı tercih ederseniz. Chicago ekibinin Consigliera'sı. Korkulan Joker'in ikiz kardeşi, Salvatore Bianchi'nin ta kendisi."

Çenesini kaldırıyor. "Sen farklı türden bir aptalsın o zaman." Hiç vakit kaybetmeden koltuğunun arkasına saklamış olduğu silahı kaldırıyor ve kolumun yanındaki duvara bir el ateş ediyor.

Hiç irkilmedim. "Iskaladın."

Gülümsüyor. "Bu bir uyarıydı." Omuz silkiyorum.

"Benden hoşlanıyorsun."

Hedefini değiştiriyor, tam kalbime yöneltiyor.

"Yapabilirsin." Bir adım daha yaklaştım. "Ya da oynayabiliriz." "Kesinlikle olmaz."

"Terbiyemi takınacağım." Ses tonumda ağır bir neşe var ve bu onun kaşlarını çatmasını derinleştiriyor.

Sadece birkaç saniye beni düşündü. Yaklaşmayacağımdan emin olunca silahını yanına bıraktı. "Evimden defol."

"Benimle oyna," diyorum tekrar, *neredeyse* yalvararak. "*Koş, tesoruccio*, ve bitirdiğimizde sana kim olduğumu söyleyeceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "*Kim* olduğun umurumda değil. Bundan sonra seni bir daha asla görmeyeceğim. The Quest'e üyeliğin de p kadar iyi. Gerçi fark etmez. lmş olacaksın."

"*Oh.*" Açık tehdidine gülerek bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama bence sen *gerçekten* kim olduğumu bilmek istiyorum."

"Bu gerilimle yaşayacağım." Yalan söylüyor. Bakışları çok niyetli, gözleri araştırıyor.

Maskemin altından görünen deri parçasını inceliyor. Bakışları gözlerimin sabit bakışlarında. Ama yine de, gözbebeklerinde hiçbir tanıma parlaması yok.

"Ya sana daha önce tanıştığımızı söylersem? Yüzümü gördün, Sia. Tıpkı benim seninkini gördüğüm gibi."

Sia. Ona daha çok yakışıyor. Güçlü ama kadınsı ve tam adının sınırlarından biraz daha zgr.

Gözleri açılıyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. "Eğer bana zarar verirsen, seni vururum."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Sana ne demiştim, *tesoruccio*? Sadece sana sahip çıkmak istiyorum."

nce silahına sonra da bana baktı. "Daha güvende hissediyorsan yanında kalsın."

Emniyetini açıyor ve tekrar koltuğunun arkasına itiyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve boydan boya uzanan eteğinde duruyor. O da bakışlarımı takip ediyor.

"Bana borçlusun. Bu eteğe bayıldım." Eğilerek eteğin ucundan tutuyor ve ayak bileğinden kalçasının üst kısmına kadar bir yırtık açıyor.

Yüksek sesle inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun," diyor. "Avantajlı başlamak istiyorum." Göz kırıyorum.

"On beş saniye," diye soruyor.

"On."

Kaşlarını çatıyor ama tartışmaktan daha iyisini biliyor. Tereddüt etmeden dönerek açık planlı mutfağın yanından geçip sağındaki küçük ofis alanına giriyor.

"Dokuz."

O odanın üç çıkış noktası olduğunu biliyorum. "Sekiz."

İlki az önce içeri girdi. "Yedi."

İkincisi, arka bahçeye erişmek için üzerine tırmanması gereken ahşap bir yapıyla çevrili küçük bir avluya açılıyor.

"Altı."

Üçüncüsü, bir misafir yatak odasına erişim sağlayan ikinci bir oturma odasına ve daha fazla yatak odasına ya da elbette ön kapıya giden başka bir koridora ulaşmadan önce bu salona geri bağlanan bir koridora açılıyor.

"Beş."

Sessiz ama halıda yalınayak. Daha azını beklemiyordum. "Dört."

Hiçbir kapı açılmadı, bu yüzden avluyu hemen indirdim. "Üç."

Kendini misafir odasına hapsedecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum, bu yüzden koridora ve ön kapıya doğru ilerleyecek.

"İki."

Kalbim beklentiyle güm güm atıyor.

"Bir."

Koşuyorum, üzerinden atlamak için kendimi kanepeye fırlatıyorum. Arkalığının üzerinde durduğumda üç kişilik koltuk devriliyor ve evin her yerinde hissedilen bir yankıyla yere çarpıyor.

Ses onu şaşırtsa bile gürültü yapmaması gerektiğini bilecek kadar oyun oynamıştır.

Konumumu belli etmek istemediğim için koridora doğru olabildiğince sessiz adımlarla ilerledim. Dönmesini beklerken evinin kat planını inceledim. Ama bunun bir şekilde farkında olmalı.

Evine zorla girdim.

Alarm sistemini devre dışı

bıaktım. Amatör

olmadığımı biliyor.

Koridora dönmeden hemen önce duruyorum. Ev son derece sessiz ve ben nefesimi tutarak kulaklarımın onun varlığına dair bir işaret olup olmadığını araştırmasına izin veriyorum.

Kalp atışları.

Yumuşak nefes alışları ya da titrek

nefes verişleri. Ayaklarının nazik

dokunuşu.

Ama sanki yalnızmışım gibi.

Evi sessizlik içinde çılgık atıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Koridora adım atıp misafir yatak odasına doğru bakıyorum, başımla birlikte vücudumu da çeviriyorum.

Hassasiyetle hareket ediyorum. Bir ayağım diğerinin önünde. Önce topuk, botumun burnu avını takip eden bir panterin adanmışlığıyla bastırıyor.

Avluya açılan cam kapının sürgüsünü duyduğumda kapıdan sadece üç adım uzaktaydım.

Sırıtiyorum.

Benim küçük aptal hazinem.

Bu ormandan daha heyecan verici. Sia'nın ev sahibi avantajına sahip olması gerekirdi ama güvenli alanına duyduğu güven onu pervasızlaştırdı.

Damarlarımda dolaşan zafer duygusuyla misafir odasından avluya doğru telaşsız adımlarla ilerlemeye devam ediyorum,

Benim kim olduğumu bilecek.

Bu sır artık sadece benim değil, hepimizin olacak.

Bu bilgidaki samimiyet kotumun içinde kıpırdanıyor ve aletimin kabarıklığını ayarlıyorum.

Tuzağa düşecek. Kaçış umudu olmadan köşeye sıkıştırılacak.

Ayın ışığı açık kapıdan içeri sızıyor. Evdeyim, gece gökyüzünün onun teninde nasıl parladığını görmeye hazırım.

Ama küçük alana adım attığımda yalnızım.

Kaşlarım çatıldı.

Bu kadar kısa sürede duvarı aşmasına imkan yoktu.

Topuklarımda üzerinde dönerken onun yuvarlanan kanepenin üzerinde tökezlediğini duydum. Benimle oynadı.

Hazinem her hareketimi bekliyordu.

Sikim sertleşti.

Oturma odasına geri dönüyorum.

Omzunun üzerinden bakarken, küçük bir masaya çarpıyor; masanın üzerinde duran lambanın temperli camı, kırık parçalardan oluşan bir telaşla yere düşüyor.

Nefesinin altında küfrediyor ama durmuyor. Ön kapıya doğru koşuyor, bir kaçış yolu arıyor.

Kanepenin etrafından dolanarak sehpanın üzerine atlıyorum, ona doğru sıçrarken ahşabın ağırlığım altında çatlamasına aldırmiyorum.

Ön kapıyı anahtarla açıp arkasından çarparak kapatıyor ama ben tam zamanında elimi çerçeveye doğru kaydırıyorum. Parmak eklemlerime çarptı ama ben

acıyı hissetmiyorum. Ödülüne çok odaklandım. Ele geçirmek ve fethetmek için çok hevesliyim. Kapı sekerek açıldı ve eşikten içeri adımımı attım.

Sia bir saniye kadar tereddüt etti, başı bir sağa bir sola döndü. Güvenli bir yer arıyor, ama bu ihtiyaç onun çöküşü oldu. Keskin bir nefes alıyor, sonra sağa dönüyor, ama ben peşindeyim.

Ve o bunu biliyor.

Ayaklarının tabanı gül fidanlarının dikenleriyle karşılaştığında acı içinde homurdanıyor, ama devam ediyor, narin çiçekler avımıza ikincil zarar veriyor.

"*Tesoruccio*," diye fısıldıyorum durgun

geceye. Onu istediğim yere getirdim.

Benden kaçamayacağını biliyor.

Durdu.

Nefesimi ensesinde hissedebileceği kadar yakını ve titriyor.

Kendi ölümümle flört ediyorum ve cehennem çizgisinde ilerliyorum. Ama Alessia Bianchi arafın tanımıysa, neden bu özel an sadece benim için inşa edilmiş vaat edilmiş bir ülke gibi hissettiriyor? Yasak randevumuz benim kan bağına dönüştü. Başlangıçta, bunun anonimlik arzusu olduğuna inandım. Sonra onun kimliğini keşfettim ve sınırların dışında dans ettiğim için etkileşimlerimizin çok tatlı olduğunu düşündüm. Ama dünya arkamda durup beni izleyebilirdi, Salvatore Bianchi kafamın arkasına bir silah doğrultmuş olabilirdi ve ben durmazdım.

Ona dokunmam lazım. Onun tadına bakmalıyım. Bu yapacağım son şey olsa bile. Sia dönüyor ve ne kadar yakın olduğumu görünce şoke olup geri çekiliyor.

Kapana kısıldı ve ben maskemin altından gülümsedim. Sola doğru kayıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Sia?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyor. "Ama çılgılık atabilirim." Daha yakına eğildim. "Planımız bu."

Kendini evinin tuğlalarına çarparak geri iter.

İçine giriyorum, aldığı her nefeste göğüslerini göğsüme bastıracak kadar yaklaşıyorum.

"Rahatsız mısın, *tesoruccio*?"

Gözlerinde bir şey parlıyor. Tanıma, şaşkınlık ve cevabınızın tadına bakabileceğiniz kadar yakın ama onu yakalayamayacağınız kadar uzakta olmasının yarattığı hayal kırıklığının bir karışımı. "Seni tanıyorum."

Boğazımdan alçak sesle mırıldanıyorum ve dudaklarım kulağının kabuğuyla buluşana kadar yaklaşıyorum. "Eğer bana bir daha iyi çocuk dersen, seni kardeşinin ve adamlarının önünde domaltıp ne kadar *iyi* olabileceğimi gösteririm."

Geri çekilmeden önce onu biraz yalnız bırakıyorum.

Yüzü farkındalık, şok ve beklentiyle kızarıyor. Bir elini aramıza sokarak iki parmağıyla yüzümdeki siyah örtüyü aşağı doğru kaydırıyor. "*Diego*," diye fısıldıyor.

Adım onun dudaklarında o kadar güzel tınıyor ki, tadına bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Tereddüt etmeden elim boğazını buluyor ve onu geriye itiyorum, günahkâr ağzından çıkan acı ısırığının tadını çıkarıyorum.

Alt dudağımı onunkine sürterek içime çekiyorum.

"Kuralları biliyorum, *tesoruccio*. Onları biliyorum ve onlara saygı duyuyorum. Hayır de, şimdi söyle, bu beni öldürür, ama çeker giderim." Söylediğim kelimelere bile güvenmiyorum. Altta yatan söz benim boş yeminimi yankılıyor. İkimiz de asla çekip gitmeyeceğimi biliyoruz.

"Ben senin oyuncağın değilim. Ben lanet bir *consigliera*'yım." Sözleri sert, ama konuşması inandırıcılıktan yoksun.

"Sen bir *consigliera'sın*. Aynı zamanda benim oyuncağımsın ve sanırım ikimiz de hangi rolden daha çok hoşlandığınızı biliyoruz."

Titreyen nefesi kulağımın kabuğunu okşuyor ve kendimi kontrol edemedi dilim dışarı fırlıyor, titreyen çenesinin çizgisini yalıyor. Dudaklarımı onunkilere sürüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

O da bakıyor.

Dişlerim alt dudağını kavırıyor ve ısırıyorum.

Yumuşak bir zevk yuvarlanması boynundaki avucumda titreşiyor ve göz kapakları düşüyor, müstehcen düşünceleri kapüşonlu gözlerinden bana haykırıyor.

Al beni.

Beni

kullan.

Bana

sahip ol.

Sessiz yakarışlarının beni tüketmesinden korkarak gözlerimi kapatıyorum. Her şey çok fazla ve yeterli değil.

Kanının metalik tadı dudaklarımda dans ediyor ve dişlerim serbest kalıyor. Alt dudağımı ağzımın içine çekerek teslimiyetinin tadını çıkarıyorum. Bakışları dudaklarımdan ayrılmıyor, öpülmek için suskun bir talepte bulunuyor ve ondan talep ettiklerimden sonra, ben kimim ki onu reddedeyim? Kısıtlamalarım kırılıyor ve dudaklarımı onunkilere çarparak ileri atıyorum.

Ellerini göğsüme dayamış, ona verdiğim her şeyi alıyor.

Onunla ilgili diğer her şey gibi, ağzı da zarif. Dudaklarında saplantı ve dilinde çaresizlik olsa bile yumuşak ve uysal. Bir kez tatmak istedim ama en ufak bir örnekte vücudumda kıvılcımlar uçuşurken, bir kez yeterli olur mu bilmiyorum.

Elim boynunda kalıyor, nabzının hızlı atışı yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği bir çaresizlik melodisini tıngırdatıyor. Ama zaten bedenlerimizin türküsü bize ihanet edecekse kelimelere kimin ihtiyacı var ki? Kayıtsızlığımızı tartışabiliriz ama o da benim onu reddedemeyeceğimi biliyor, tıpkı onun beni reddedemeyeceği gibi. Karnını zorlayan sikim bu gerçeği ortaya çıkarıyor. Boğazımdan geçip onun istekli ağzına doğru akan vahşi hırıltı beni çıplak ve açık bırakıyor. Sia'nın şehvet dolu küçük inlemeleri, sunmak için can attığım her şeyi almak için ne kadar kolay uzanacağını ortaya çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor. Dillerimiz şehvetle damlıyor ve ikimiz de aramızda tutuşan bağımlılıktan aşırı doz alma arzumuzda, tarafsızmışız gibi davranmak için bile fazla gayretliyiz.

Geri çekiliyorum ve dilinin ucu ağzımı kovalıyor. Onu kızdırarak yalıyorum ve o da hüsrana uğramış bir zevkle inliyor. Gözleri kapalı ve dillerimiz ağzımızın dışında dans ederken yüzünün hatlarını ve çillerini görme fırsatını yakalıyorum. Enfes, mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha güzel. Alessia Bianchi gibi bir kadını sahiplenmek akıl almaz bir şey olurdu. Onunki gibi bir mükemmellik sahiplenilemez. Kontrol altına alınamaz. Evcilleştirilemez. Narin olduğu kadar tehlikelidir de ve iki gerçeklik arasındaki çizgi çözölemeyecek kadar incedir. Bir nefeste adınızı inletebilir ve aynı nefeste sizi yok edebilir.

"Neden durdun?" diye nefes alıyor, gözleri yavaşça açılıyor. Sırıtiyorum.

Alt dudağını ağzına götürerek göz kırpmıyor. "*Öp beni.*" Keşke bunun yerine onu becermem için yalvarsaydı.

"Diego."

"Sia."

Kalçalarını eğiyor, kendini zorlayan ihtiyacıma karşı itiyor.

Homurdanıyorum.

Sırıtiyor.

Yalvarmasını istiyorum.

Yalvarmamı istiyor.

İkimiz de kabullenemeyecek kadar inatçıyız. İkimiz de güçten vazgeçemeyecek kadar gururluyuz. Bu yüzden çıkmaza girdik. İkimiz de ihtiyacın üstesinden geliyoruz ama şişirilmiş kontrol duygumuzla körleşiyoruz.

Boynunu sıkıyorum, o da inliyor.

Gözlerini açana kadar bekliyorum, dizlerimin üzerine çöküp yüzümü kalın kalçalarının arasına gömmek için yalvarmaya hazırım, ama gözlerini açıp "*İyi bir çocuk ol Diego ve beni öp*" dediğinde oyunu değiştiriyor.

Elim boynunda kenetleniyor ve göz bebeklerinde bir şok ve arzu bulutu dönüyor. Benim dışa vuran öfkem ve görölmemiş zevkim

talep onu tahrik ediyor. Kahretsin, bu beni mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde tahrik ediyor. O kadar ki onu bırakıp geri çekildim.

Sırtışını ısıyor, bende uyandırdığı heyecan ve şaşkınlığın tadını çıkarıyor.

"Sen tehlikelisin, *tesoruccio*."

"Mm," diye kabul ediyor. "Sen de öylesin, *Lupo*." *Kurt*.

Bir kahkaha havlaması beni sessizce terk ediyor.

Benim küçük hazinem beceriklidir. Benden kaçmanın ya da beni alt etmenin imkansız olduğunu biliyor. Yerinde duruyor, onu yere yatırıp hak ettiği şekilde becermemi istese bile, egemenliğime boyun eğmeyeceğini bana tüm yollarla gösteriyor.

"Görüşürüz, Sia."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yapacaksın."

YEDİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

Kendimi yataktan kaldıracak güce sahip değilim.

Öğleden sonra oldu ve Diego dün gecenin *çok* geç saatlerinde karanlığın içinde kaybolduktan sonra, şafaktan hemen öncesine kadar evimde volta attım, çelişkili düşüncelerimle savaştım.

Evim hala darmadağınık. Dün gece onun yarattığı dağınıklığı toparlamayı düşünemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. Durum değerlendirmesi yaptım ve kahve masamın ve yan sehpanın tamir edilemeyecek şekilde kırıldığını fark ettim. Oturma alanı lambam halımın üzerinde paramparça olmuştu. Kanepem devrilmiş ve kumaşı yırtılmıştı. Kapımın önündeki gül fidanları, ezilmiş dikenler ve *eskiden* var olan yaprak kalıntılarından başka bir şey değildi. Her zaman düzenli olan evim yağmalanmış gibi görünüyordu ve ben bunu dün gecenin sorunu olarak düşünmeyi reddederek yattım. Şimdi pişmanlık duyduğum bir karar çünkü yıkıma *neyin* sebep olduğu gerçeği gün ışığında çok daha utanç verici. Bakmaya çok korkuyorum, bu yüzden yatağıma sıkışmış ve kendime öfkeli bir şekilde kalıyorum.

Uslu bir çocuk ol Diego ve beni öp.

Tanrım. Ne düşünüyordum ki?

Ne amaçla onunla alay ettim? Onu maskeli bir şekilde evimde saklanırken bulduğum anda vurmalıydım. Lorenzo Caruso kendimi davetsiz bir misafirden koruduğum için intikam almaya çalışamazdı. Mantıklı ve en makul eylem planı buydu. Yine de günaha teslim oldum. Bir adamın

beni *oynamaya* yönlendiriyor, sırf meraktan. Diego Greco nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir sorun. Boyumu aşıyor. Çok fazla sorum var ama cevabım yok.

Her şeyden önce, beni tekrar öpmesini nasıl sağlayabilirim?

Sikeyim.

Kablosuz kulaklığımı kulağımdan çekip çıkarıyorum, beni uyutmaya yardımcı olan yağmur seslerinden kurtuluyorum. Onları kabaca kılıflarına sokuyorum ve battaniyelerimi üzerimden atıyorum. Gözlerimin içine bakıp bana daha fazlası için yalvarırken dudağımı delen dişlerinin hissini yeniden canlandırırken kendimi orgazma ulaştırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalkıyorum.

Vücudumu sallıyorum ve kulağa korkunç gelen bir hırıltıyı havaya salıyorum.

Banyoma doğru yürüyorum, işiyorum ve bornozumu alıp vücuduma sarıyorum ve odamdan çıkarken belime bağlıyorum.

"Düşündüğümünden daha geç uyuyorsun."

"*Siktir.* Ne oluyor lan? Seni vuracağım." Geri sıçradım.

"Sakladığınız silahlardan birkaçını buldum." Diego mutfak tezgahımın üzerinde demonte halde duran üç silahı işaret ediyor. "Kendini koruma." Omuz silkiyor.

"Evimde ne yapıyorsun?"

Sol kulak memesini ovuşturuyor. "Uyanmanı bekliyorum."

Ancak o zaman kırılan kahve ve yan sehpararımın değiştirildiğini fark ediyorum. Lamba da farklı. Hepsi biraz farklı ama öncekilerle aynı tasarım çizgisinde. Kanepem tekrar yerine kaldırılmış.

"Yeni bir kanepa yaklaşık iki hafta içinde teslim edilecek. Arkalığında bir yırtık var. Sizin şalınızla kapattım."

"Neden?"

"Bu kadar çok eşyanı mahvetmek istememiştim. Tam olarak değiştirilmesi çok uzun sürer. Yeterince benzer olduklarını varsaydım, ama hepsini atıp yeniden başlamaktan çekinmeyin."

"Diego."

"Değiştirmem gerektiğine çok güzel bir şekilde karar verdiğiniz eteği nereden alacağımdan emin değildim. Ama tezgahın üzerine bin dolar bıraktım. Yetmezse, daha fazlasını havale ederim."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallamaya başlıyorum.

"Güvenlik sistemlerinizi yeniden kurdum." Başlamak üzere olduğum tartışmayı kesiyor. "Nasıl çalıştığını göstermek için uyanmanı bekliyordum. Yetişmem gereken bir uçak var, o yüzden başlayabilirsek..."

Ön kapıya doğru yürüyor.

"Alessia," diye sesleniyor ve bilinçli bir düşünce olmadan onun yolunu takip ediyorum, gözlerim sehpaye odaklanmış.

"Kırık olanlar nerede?" "Ha?"

İşaret ediyorum. "Kırık mobilyalar nerede?"

"Onları kaldırttım."

Dalgınca başımı sallayıp yanına yaklaşıyorum.

"Ön kapınızda artık üç otomatik kilit mekanizması var. Parmak iziniz onları kontrol ediyor."

Parmak izimi sisteme kaydederken sessizce duruyorum ve bana nasıl kullanacağıma dair kısa ve doğrudan talimatlar veriyor.

"Eve girerken de dışarı çıkarken de aynı şey geçerli. Kapıdan içeri girip kapattığınızda kilitler yerine oturacaktır."

"Ya biri evime girmek için başparmağımı keserse?"

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor. "Eğer biri başparmağını elinden ayıracak kadar rahatsa, muhtemelen seni zaten öldürecektir."

Başımı eğerek onaylıyorum.

"Başparmak kimliğinin görünmesi için altı haneli bir kod da girmelisiniz." Ekranı işaret ederek numaralarımı girmemi bekliyor.

Elimi kaldırıp sessizce başka tarafa bakmasını söylüyorum ve o da gözlerini devirerek bunu yapıyor.

Her zaman kullandığım parolamı yazıyorum ve ekran bana yeşil bir tik işareti gösteriyor. "Bitti."

Bana doğru dönüyor. "Kamerası da var, yani istediğiniz zaman bu uygulamayı açıp" -telefonumu tutuyor- "ön kapınızda kimin olduğunu görebilirsiniz."

"Telefonumun kilidini nasıl açtın?"

"Mülkün dışına çok sayıda güvenlik kamerası yerleştirdim." Beni görmezden gelip cep telefonumu uzatıyor. "Telefonundaki uygulamada bir alarm var. Kendini tehdit altında hissedersen ya da davetsiz bir misafir varsa düğmeye basıyorsun, o da kardeşinin maaşlı güvenlik şirketini uyarıyor."

Uygulamayı açıyorum, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve alarma basıyorum. Gülümsüyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Neden burada olduğunu bilmiyorum.

Güvende olmamı sağlayacak kadar önemsemesinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

Bu nazik jesti neden reddetme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum.

Yine de bunu yapacak iradeyi neden bulamadığımı bilmiyorum.

Üç dakika içinde dört adam kapıma yaklaştı, elleri bellerindeki silahların üzerindeydi.

"Seni vuracaklar mı?" Fısıldıyorum.

Diego yine gülümsüyor.

"Bayan Bianchi," diye bağılıyor adamlardan biri kapalı kapının ardından.

Diego bana doğru adım atıyor, parolamı ekrana giriyor ve elimi kaldırıp başparmağımı pedin üzerine bastırarak kapının kilidini açıyor. Elimi bırakıyorum ve öylece kalakalıyorum.

"Bayan Bianchi."

Odaklanamıyorum. "Bir saniye." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bu kodu nereden biliyorsun?"

Diego bana bakmıyor. "Alessia'nın güvenlik sistemini Salvatore için yeni kurdum. O sadece her şeyin nasıl çalıştığını görmek için telefonundaki uygulamayı deniyordu. Rahatsızlık için özür dilerim."

"Bayan Bianchi," diye yalvarıyor kapımdaki adam. "İyi misiniz?"

Boğazımı temizliyorum. "Ben Bayan Lincoln ve evet, iyiyim. Bay Greco'nun açıkladığı gibi, her şeyi test ediyordum. Evime ulaşmanız üç dakika sürdü. Eğer o düğmeye bilerek basarsam daha hızlı gelmeye çalışın."

Adam çenesini eğiyor. "Evet, hanımefendi."

Kapıyı kapatıp Diego'ya dönüyorum. "Bu kodu nereden biliyorsun?" Omuz silkiyor ve ben onu boğmak istiyorum. Yüzümdeki rengin çekildiğini hissedebiliyorum ve ellerim nemli, yine de titriyorum. Nefes alışım sığlaşıyor ve onun varlığından aniden rahatsız ve endişeli oluyorum. Bu adam beni bir ormanın içinde kovaladı ve ben bu durumdan sadece mutluluk duydum. Beni evimde köşeye sıkıştırdı ve bu meydan okuma beni heyecanlandırdı. Yine de basit bir randevu beni derinden sarstı.

Korkuyorum,

ve yapmak istediğim son şey bu adama zayıflık göstermek.

"Şifre seçerken insanların anlamlı bir şey seçmesi insan doğasında var. Bu tehlikeli bir şey. Bilgisayar kullanmayı bilen herkes sizin için önemli olan herhangi bir tarihi keşfedebilir." O kadar kolay, o kadar soğukkanlı konuşuyor ki. Basitçe ifade ettiği gerçekler benim ve *Chicago'nun* felaketi olabilir ve o tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmeden kelimeleri sağa sola savuruyor.

Sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Düğün tarihiniz muhtemelen ayarlandığı gibi önemsizdi. Kardeşinin doğum günü senin de doğum günün, bu yüzden bunu kullanacak kadar aptal olmayacağını biliyordum. Anladığım kadarıyla annene yakın değilsin. Çocuğun ya da evcil hayvanın yok. Hayatındaki tek önemli tarih babanın öldüğü gün."

Bunu yaptığımı fark etmeden önce başımı sallıyorum. "Hayır."

"Eğer baban değilse, o tarihte başka anlamlı bir şey olmuş demektir."

Her zaman sırrımızın kolayca keşfedilemeyeceğine karar vermiştim. Ama düşündükçe kendime karşı daha dürüst olmak zorunda kalıyorum. Grace Snow organizasyonumuz için çalışıyor ve basit bir arama kız kardeşi Lucy ile benim aynı okulda okuduğumuzu gösterir. Biraz daha araştırma Lucy ve benim arkadaş olabilecek kadar yakın olduğumuz gerçeğini ortaya çıkaracaktı. Babamın ölüm tarihine odaklanınca, Lucy'nin de aynı gün ya da aynı tarihlerde kayıp olarak bildirildiği ortaya çıktı. Hiç kimse bizi açıkça sorgulayacak kadar aptal değildi, ama Salvatore'un babamızı iktidarı ele geçirmesine izin verecek yaşa gelmeden önce öldürerek ne gibi bir amacı vardı? Buna Dino'nun sadece birkaç yıl sonra ağabeyimin ellerinde öldüğü gerçeğini de ekleyince, dünya Salvatore'u taht için kendi ailesini katletmeye hazır acımasız bir canı olarak resmetmekten mutluluk duyuyor. Ancak söylentileri araştırmak sizi gerçeğe yaklaştırır ve bu da Salvatore'un ve benim saltanatımızın ve daha da önemlisi hayatlarımızın temelini sarsmaya yeter.

Elimi karnıma götürdüm. "Gitmeni istiyorum."

Ona ruhum hakkında olması gerekenden daha fazla bilgi veriyorum. Onunla aynı fikirde olmalıyım. Babamın ölüm tarihi önemli ama onun inandığı nedenlerden dolayı değil. Ama korkudan donmuş durumdayım ve sağlıklı düşünemiyorum. Boş gürültü kulaklarımda yankılanıyor. Düşüncelerimi duyamıyorum.

"*Git* dedim."

Gözleri kısılıyor ve olması gerekenden daha yakından bakıyor. Ona durması için bağırarak istiyorum. Aldatmacalarımın kapılarını kapatamayacak kadar paniklemiş durumdayım ve onun bilmemesi gereken sırlara açık bir daveti var. Özellikle de aptalca bir şekilde, bir anlığına, en karanlık sırlarımı beni yok etmek için kullanmak yerine onlara bir sığınak sunacak birine ifşa etmenin ne kadar özgürleştirici olacağını merak ettiğim için.

"Benim için kapıyı açmalısın," diyor sessizce.

Şifreyi girerken ellerim titriyor, her rakamla birlikte boğazımın arkasındaki safra gıdıklanıyor. Başparmağımla ekrana bastırduğmda kilitler mermi gibi ses çıkararak açılıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Diego kapıyı açıyor ve içeri adım atıyor, çıkarken vücudu benimkine sürtünüyor.

"Bir daha evime davetsiz gelersen, seni öldürürüm." Tehdidim korkuyla örtülü ve şu anda kendimden babamı öldürdüğüm günden daha fazla emin değilim.

"Dört gözle bekliyorum."

Evimin kaldırımına park etmiş bir motosiklete doğru yürüyor. Motosiklete tırmanıp kaskını taktıktan sonra motoru çalıştırıp caddeden aşağı inişini izliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve içeri girmek için dönüyorum, neredeyse hemen duruyorum.

Çiğnenen gül fidanlarım onarıldı. Yassılaştırmış dikenler, yırtılmış yapraklar ve parçalanmış taç yaprakları gitti. Yeni tomurcukların eski toprağa ekilmesini önlemek için toprak değiştirildi. Sadece pisliği temizlemekle kalmadı, aynı zamanda taze güllerin nasıl yetiştirileceğini bilecek kadar araştırma yaptı. Bir torba gübre kapımın yanında duruyor, henüz açılmamış ama yeni tomurcuklar açtığında kullanılmak üzere hazır.

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hayatıma tehlikeli bir şekilde sızan adam, güllerimi çiğnediği için onları *yeniden dikti*. Tek sorum, benim hayatımı da aynı şekilde mahvettiğinde ne yapmayı planladığı ve oynayacağı tek toprak, kendi derilerimizi kurtarmak için onu gömmek zorunda olduğumuz toprak olacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

Caterina'ya mesaj atıp yolda olduğumu söyledim ve ön tarafımı çektim. kapı arkamdan kapandı. Otomatik kilitler yerine oturuyor ve aklım bir kez daha Diego ile paylaştığım müstehcen öpücüğe gidiyor, şu anda durduğum yerden sadece birkaç adım ötede.

Tabii buna öpücük denebilirse.

Orada tam bir şok içinde duruyordum, Diego'nun eli boğazımdaydı, dişleri alt dudağımı sıkıyordu, dili şaşkınlığımı tatmak için yalıyordu.

Onun dışa dönük samimiyet gösterisine. Kimliğine.

Hepsini içti, açık ağzımdan çıkan hevesli iniltiyi onaylayarak hırladı. Tanrım, itiraf etmekten nefret ediyorum ama keşke daha fazla zorlasaydı. Keşke eteğimde açtığım çaresiz yırtıktan yararlınsaydı ve bana verebileceği her şey için ne kadar istekli olduğumu hissetmek için elini bana *doğru* bastırırsaydı.

Başımı sallayarak bu düşünceden kendimi kurtarıyorum. Bugün bir bilgi toplama görevindeyim ve Diego Greco'yu tanımak istediğim tüm müstehcen yönleri araştırmak için bir fırsat değil.

Her ne kadar ruhumun derinliklerinde bir ateş yaksa da, ona güvenmiyorum.

Avdan gelen yabancımın, beni şahsen isteyen adamın, aynı zamanda rakip bir aileden gelen bir kaptan olması biraz fazla tesadüfi görünüyor.

Sayısız kez Salvatore'la içinde bulunduğum ikilem hakkında konuşmayı, ona gerçeği söylemeyi düşündüm.

Sanırım başardık.

Barışa giden köprüler inşa edildi, ancak bu aşağıda bir canavarın gizlenmediği anlamına gelmiyor, biz geçici olarak yolumuza devam ederken bizi yok etmek için bekliyor.

Artık New York'un dostumuz *olduğundan* emin değilim ve kendi lanet şehrimizde bizi baltaladıkları fikrini düşünmeye başladım.

Diego, Salvatore'yi yok etmek için Lorenzo Caruso tarafından hazırlanmış ayrıntılı bir plan mıdır? Erkeklerin eğlenmek için kendisini avlamasına izin verecek *kadar* samimiyet ve şefkatten yoksun olduğunu tahmin ettikleri çaresiz dudu mu avlıyorlar?

Salvatore'yle konuşmalıyım ama bu durumun en üzücü yanı, ekibimizi dağıtmak için bir numara olsam bile, Diego'yla paylaştığımız şeyin kaybına üzüleceğim. Onun için gerçek olmasa bile.

Çünkü bu benim için gerçektir.

Ailem için her zaman doğru olanı yaparım. Garantili bir tehdit varsa, onu ortadan kaldırıyorum. *Yapmak zorundayım*. Dünyamız tereddüt etmek için yaratılmadı. Bu sadece öldürmek ya da öldürülmek değil. Tüm aileni kurtarmak ya da ölmelerini izlemek arasında bir karar. Söz konusu olan sadece benim hayatım olsaydı, biraz daha uzun ve biraz daha zor bir kumar oynardım. Ama öyle değil. Kadınlar, çocuklar ve kanımdan saydığım adamlar var. Hataya yer yok. Açık bir savaş istemiyorsak tabii.

Her iki yönde de karar vermeden önce, New York'un bu savaşı çoktan evimize getirip getirmediğini anlamam gerekiyor. Salvatore bir koruyucudur. Birinin, inşa etmek için çok çalıştığı dünya için bir tehlike olduğuna inanırsa, düşünmeden önce bir plan uygular. İki tarafın da savaşı ateşleyeceğinden emin olana kadar kazanabileceğimizden emin değilim.

Otomatik pilota Salvatore'nin kapısına yanaşıyorum, oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Francesco, Salvatore'nin güvenlik şefi, beni el sallayarak içeri aldı.

çenesinden.

Caterina'ya geldiğimi bildiren bir mesaj daha atıyorum ve onu beklerken arabamı boшта bırakıyorum.

Caterina ve ben haftada iki kez öğle yemeği yeriz, sadece ikimiz. Başlangıçta bu, Salvatore'un hâlâ hapisteyken bana verdiği bir görevdi. Başlangıçta, Caterina isteksiz bir katılımcıydı, Kindle'ının arkadaşlığını Chicago kıyafetindeki herhangi birine tercih ediyordu. Zavallı kızı suçlamıyorum. Bir şehirden alınıp, tanıştırlmadan başka bir şehre atılmıştı. Ancak ne kadar temkinli ya da isteksiz olursa olsun, uzattığım her davete icabet etti ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça müstakbel baldızıma olan sevgim de arttı.

Tatlı ve komik biri. Utangaç ve nazik ve kardeşimin kalbinin üzerindeki buzları eritebilecek bir sıcaklığı var.

Caterina bana ısındı, ben de ona. Öğle yemeklerimiz yapmacık ve garip olmaktan çıkıp ikimizin de dört gözle beklediği bir şeye dönüştü.

Haftada bir gün nerede yemek yiyeceğimizi ben seçiyorum, ikincisini o seçiyor.

O sosyal medyada gezinerek gelecek vaat eden popüler mekanları araştırıyor, ben ise her zaman Chicago'nun kalbindeki denenmiş ve test edilmiş restoranları seçiyorum.

Caterina Rossi'yi şehrimize aşık etmeye kararlıyım. Umuyorum ki kalbini Chicago'ya açarsa, Salvatore'ye de kalbini açmaya daha meyilli olacaktır.

"Selam." Maserati'min yolcu kapısını açtı.

Yanaklarımızdan öpüyoruz ve o emniyet kemerini çekiyor. MC20 benim isteğim üzerine devirleniyor ve Caterina'nın dudaklarının yukarı doğru kalkışını izliyorum.

"Ne zaman sürmeme izin vereceksin?"

Salvatore'un evinin önünden hızla geçiyorum, o yatak odasının penceresinden bizim ayrılışımızı izlerken ben de dikiz aynasından onu izliyorum. Emin olamayacağım kadar uzakta ama nişanlısıyla konuşmayı reddeden bir adam için özlemi andıran bir şey kara gözlerini kısıyor. Eğer hiçbir şey bilmiyor olsaydım

Daha iyisi, ikiz kardeşimin müstakbel karısıyla geçirdiğim zamanı kıskandığını söyleyebilirim.

"Asla," diyorum ona dürüstçe, kardeşimle ilgili düşünceleri aklımdan silkeleyerek. "Benim bebeğim sadece benim için yaratıldı. Müstakbel kocandan bir tane iste."

Bana kaşlarını
çatıyor. Ona göz
kırpıyorum.

Kardeşimle yaklaşan evliliği hakkında pek konuşmuyoruz. İnkâr içinde yaşamayı tercih ediyor ve ben de onun orada gönül rahatlığıyla dans etmesine izin vermekten mutluyum.

"Bütün hafta bugünü ipe çektim," diyor ve suçluluk duygusu boğazımı sarıyor.

Onunla vakit geçirmek için gizli bir nedenim var ve keşke bu seviyeye inmek zorunda kalmasaydım. Keşke bilgi için yanımdaki güzel kayıp kadına güvenmek zorunda olmasaydım. Ama Diego hakkında toplayabildiğim kadar bilgiye ihtiyacım var ve şu anda elimdeki en yakın ve en güvenilir kaynak o.

Arabayı sürerken sohbeti Caterina'nın yönetmesine izin veriyorum, bana gideceğimiz çiftlikten masaya Michelin yıldızlı öğle yemeği mekanından bahsederken yumuşak sesi heyecanla yükseliyor.

Sadece yarı yarıya dinliyorum, aklım şüphe uyandırmadan Diego'yu konuşmaya dahil etmek için en iyi stratejiyi düşünüyor. Caterina'nın casusluk yapmak için Chicago'ya yerleştirildiğine inandığımdan değil, ama Lorenzo Caruso'ya olan sadakatının gücünü belirlemek için onu henüz yeterince tanımıyorum.

Oturup içkilerimizi ve aperatiflerimizi sipariş ettikten sonra Cat elimi tutmak için masaya uzanıyor.

İrkildim.

"İyi misin?"

Samimi görünmesini umarak gülümsemeye zorluyorum. "Neden sordunuz?"

"Beni aldığından beri neredeyse hiçbir şey söylemedin. Eğer aray

kapatmak istemiyorsan..."

Elini sıktım. "Aklımda çok şey var. Dost bir yüz görmek için gün sayıyorum."

Yüzü aydınlanıyor. "Benimle konuşamayacağın iş meseleleri mi?"

Caterina'nın bu yönünü seviyorum. Konuşmak istediğinizde sizi memnuniyetle dinliyor ama konuşmakta zorlandığınızda sessizliği doldurmakta da aynı derecede rahat. Etrafında olması kolay ve kendisine sunulan her türlü versiyonunuzu kabul ediyor. Uyum sağlıyor ve bu takdire şayan bir özellik.

"Biraz," diye cevap veriyorum. "Ben de sana bir şey sormak istiyordum ama zamanımızın başkalarıyla geçmesini istemiyorum."

Başını merakla eğiyor.

"Diego Greco yakın zamanda evdeki güvenlik sistemimi elden geçirdi."

"Tamam."

"Güvenliğimden başka bir ailenin sorumlu olması sinir bozucu." Bir kaşını kaldırıyor.

Tamam. Yanlış kelime seçimi.

İç çekiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istiyorum."

Suyunu yudumluyor ve omuz silkiyor. "New York'ta hızla yükseldi. Lorenzo ona güveniyor. Senin neden güvenmeyeceğini anlamıyorum."

Saf kız. Caruso'ya olan sadakati *tam* da bu yüzden ona güvenilebileceğimden emin değilim.

"Eminim haklısındır." Koltuğuma geri oturdum. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Ağzının sağ tarafında sinsî bir gülümseme belirliyor. "Yani onun bir sapık olup olmadığını ve evinize gizli kamera yerleştirmiş olma ihtimalini mi öğrenmek istiyorsunuz?"

Gözlerim açıldı.

Bunu düşünmemiştim bile. Bunu yapar mıydı? Maskesiz avcım özel alanımda beni gözetleyebilir miydi? Şüphelendiğim düşmanıma içsel mabedime serbest erişim izni mi verdim?

Kedi gülüyor. "Aman Tanrım. Yüzünü görmelisin."

"Bu korkunç bir düşünce."

Kahkahasını yatıştırır. "Sakin ol. Diego sapık olmasını bekleyeceğim son kişi."

Buna tam olarak inanmıyorum.

"O iyi bir insan," diye beni temin ediyor. "Onu çok iyi tanımıyorum. İnanılmaz derecede özel biri ya da sadece sessiz. Hangisi

olduğunu söyleyemem." "Kaç yaşında?"

Düşünmek için duraklar. "Yirmili yaşların başında. Yirmi dört, sanırım."

Suyumu elime alıyorum ve boğazımdaki ani kuruluğu bastırmak için büyük bir yudum alıyorum.

Hayatımda aldığım en inanılmaz öpücükle ağzımın içine eden adam benden on yaş küçük.

"Neden bu kadar travmatize görünüyorsun?"

Bu kadar açık olduğum için zihinsel olarak kendime lanet ederek yüzümü gevşetiyorum. "Düşündüğümde çok daha genç ve bir kaptan için inanılmaz derecede genç."

"Diego bir kaptan için genç ama ben gelin olmak için çok genç değilim, değil mi?" Yumuşakça gülümsedim. "Touché."

Yemeklerimiz masaya getiriliyor ve görece sessizlik içinde yiyoruz.

Gözleri yemeğine odaklanmış, konuşurken başını kaldırmıyor. "Kişiliği çok yaklaşılmaz ama zırhının altında bence nazik biri."

Devam edeceğini umarak onu izliyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Salvatore bana zarar verirse, hemen burada olacağını söyledi."

"Salvatore sana asla zarar vermez, Cat. Bu konuda sana söz veriyorum. O öyle biri değil."

Omuz silkiyor ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Umarım sözümü duyar ve yürekten inanmadan ona bu kadar önemli bir konuda güvence vereceğimi düşünmez.

"Bunu sana güvence olsun diye söylemedim. Sadece Diego'nun korumacı olduğunu belirtiyordum. Güvenlik sisteminizi yeniden yapılandırdıysa, bunun nedeni sizin güvende *olmanızı* ve daha da önemlisi *kendinizi güvende hissetmenizi* istemesidir."

İfadesindeki inanç gözlerimi yaşartıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmak için çenemi sıkıyorum.

Başımı eğiyorum, Caterina'ya beni sahiplenene beklenmedik duygu gösterisini göstermekten rahatsız oluyorum.

*Güvende olmanızı
istiyor. Güvende
hissetmenizi istiyor.*

İç karartıcı gerçek şu ki, beni güvende tutması için bir erkeğe güvenmeyi asla hayal edemezdim.

Kardeşim benim için hayatını feda eder. Ama aynı zamanda gücümün sarsılmaz olduğuna inanıyor. Beni zorlu ve gücüne sadık biri olarak görüyor. Onun bu yönünü seviyorum ama güçlendirilmiş kalkanlarımın düşebileceği kadar kararlı bir bağın özlemini çekiyorum. Karşısında savunmasız olabileceğim birini istiyorum. Her zaman Alessia Bianchi, consigliera olmak istemiyorum. Bazen sadece Alessia olmak istiyorum. Birinin beni ve kalbimi korumasını *istiyorum*. Hayatın yükünü paylaşabileceğim bir ruh eşi istiyorum.

Bu ana kadar, yakınlığın var olamayacağına inanıyordum. Ama Caterina kötümser varsayımına bir şüphe tohumu ekti.

Eğer haklıysa ve Diego beni koruduğunu hissettirmek istiyorsa, bu durum çok daha karmaşık bir hal aldı.

"Alessia," diye sesleniyor Caterina, son birkaç saniye içinde adımı ilk kez söylemediğini belli edecek kadar yüksek sesle.

"Hm?"

"Ona söylemiyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kime neyi söylemeyeceğim?"

Göz temasından kaçınarak ellerini kucağında beceriksizce ovuşturuyor.

"Salvatore," diye açıklıyor. "Ona konuşmalarımızdan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır." Gerçek bu. Onun güvenine asla bu şekilde ihanet etmem. "Arkadaşlığımız benim için önemli, Cat. Eğer Salvatore'un soruları varsa, ona doğrudan sana sormasını söylerim."

Başını sallıyor. "Burada bir piyon olarak kullanılmak istemiyorum. Chicago benim evim olacaksa, evim gibi *hissetmek* istiyorum. Aileme ihanet ediyormuşum gibi hissetmek istemiyorum." Doğrudan bana bakıyor. "Bu ya da New York."

"Sırlarınız benimle her zaman güvende. Yakın tuttuğunuz insanlara ihanet etmenizi asla istemeyeceğim."

Caterina bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Benim hiç sırrım yok."

"Herkesin sırları vardır," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Ben değil. Alessia, iskeletlerin dolaplarımıza, bizim dünyamıza ait olmadığını herkesten çok senin bilmen gerekir."

"Sırlar nadiren ait olur," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden sırdırlar." "Bizim dünyamızda bir şeyleri saklamak sadece ölüme ve kalp ağrısına neden olur." "Yine de bazı şeylerin gizli kalması en iyisidir."

Gözleri hüzünleniyor. "*İşte bu kadar,*" diye vurguluyor. "Sizin için gizli kalması en iyisi olan bir şey, bir başkası için başarının anahtarıdır. Sırlar her zaman kendilerini açığa çıkarmanın bir yolunu bulur. Bu yüzden bir sırrın beni ele geçirmesine izin vermeyi asla reddediyorum. Sonunda, size sahip olurlar. Bir patron olarak-"

"Ben patron değilim."

Homurdanıyor. "Alessia, sen Chicago'daki en *güçlü* ailenin, ülkedeki en güçlü ailelerden birinin *consigliera*'sısın. Sen bir patronsun ve bunu kabullenmelisin. Cosa Nostra'da kadınlar otorite sahibi değildir. Sen hepimiz için bir ilham kaynağısın."

Göğsüme sıcaklık ve gurur yayıldı.

"Ama çok güçlü olduğunuz için düşmanlarınız var. Bir, konumunuzdan dolayı. İki, çünkü sen bir kadınsın. Dünyamızdaki erkekler senin düştüğünü görmek istiyor. Eğer inşa ettiğin her şeyi yok edebilecek sırların varsa, Alessia, onları sonsuza dek gömmek için bir yol bulmalısın."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve oda dönmeye başlıyor.

Caterina en büyük korkumu görüş alanıma soktu. Benim ve Salvatore'nin egemenliğinin üzerine oturdum, tacımızın aşılmaz olduğundan emindim. Ben ve kardeşim dışında sadece iki kişi gerçeği biliyor; annem ve CJ.

Annem oğlunun gazabından korkuyor. Kendisine öğretildiği gibi onu seviyor ve ona saygı duyuyor. O bir erkek ve bu nedenle ondan üstün.

CJ bizim bağlantımızdan, bizim ondan aldığımızdan daha fazla fayda sağlıyor. Statükoyu korumak onun yararına. Gerçeği başka birine anlatmaz. Bir, ölü bir adam olacağını biliyor. İki, o benim arkadaşım ve ona güveniyorum.

Diego bir joker. Sırrımızı keşfetmiş ya da keşfetmemiş bir bilinmeyen. Aşılmaz olduğundan emin olduğum taç ayaklarımın altında kırılmış olabilir ve eğer durum buysa, ben yürüyen ölü bir kadını. Yalanlarımızın tüm sorumluluğunu üstlensem bile, Salvatore'un hükümdarlığı sorgulanacak. Dünyanın onun hakkında bildiği her şey altüst olur ve tacı için savaşacak kadar uzun yaşayacağından emin olamam.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALESSIA

yaş on yedi

Lucy' **i** on sekizinci kez arıyorum, ama geçen seferki gibi On yedi denemeden sonra daha çalmadan sesli mesajı açılıyor. Telefonu kapalı ve sessiz bir panik çığılığı kulaklarımda yankılanıyor.

"Siktir, Lucy. Ne yaptın sen?"

Şu anda omzumla kulağımanın arasında duran telefonumu alıp arabamın yolcu koltuğına atıyorum. Trafiğı girip çıkıyorum, zihnimin gücüyle diğerk araçların yolumdan çekilmesini diliyorum. İşe yaramıyor ve daha hızlı hareket etmek için dua ettikçe trafik daha da yavaşlıyor.

Telefonumu tekrar elime alıyorum, rehberimde Grace'in numarasını ararken gözlerim yol ve küçük cihaz arasında gidip geliyor. Telefonu bir kez daha kulağımla omzum arasına yerleştiriyorum.

"Merhaba, Alessia."

İçimden bir rahatlama geçti. "Merhaba Grace. Lucy seninle mi? Ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu kapalı."

"Hayır," diyor. "Daha önce halletmesi gereken bir işi olduğundan bahsetmişti. Arabası hâlâ evde olduğu için onu sizin aldığınızı düşündüm. Taksiye binmiş olmalı."

"Oh-" Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Onu denemeye devam edeceğim. Kimya notları bende ve yarın sınavımız var."

"Onu gördüğümde haber veririm."

"Teşekkürler, Grace." Sesim çatlıyor ve bunu öksürükle kamufle ediyorum. "Güle güle."

"Güle güle." Telefonu kapatıyor.

Lucy dün gece beni aradı, sesi mutluluk ve umutla şarkı söylüyordu. Panik istasyonlarımı ateşe verdi. Babamla olan gayrimeşru ilişkisini öğrendiğimden beri alarmdayım. Tüm bu durum hepimizin suratında patlamaya hazır bir saatli bomba gibi. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. En iyi arkadaşımı nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Lucy yaklaşan katliamdan habersizdi. İdealist bir şekilde umutlu ve ona hayatının nihai bir romantizm fantezisi gibi geçmeyeceğini kaç kez söylesem de gülüyor. *Zaten* rüyayı yaşadığına inanıyor.

Babam yakışıklı bir adamdır. Salvatore'un daha yaşlı bir versiyonu. Güç ve kontrol sızdıran çarpıcı bir adam. Varlıklı ve bağlantıları olan biri ve bir kadın olarak çekiciliğinin güçlü olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama içi tamamen karanlık ve baştan çıkarıcı ya da entrikacı bir şekilde değil. Tehlikeli biri ve dış dünya onun tehdidini maceraya, heyecan ve saplantı yanılsamasına dönüştürüyor. Gerçekte Edoardo Bianchi saklanmayı umursamayan bir canavardır. Böyle bir adama bağlanmak sadece nefret ve şiddetle dolu bir hayatın güvencesini sunar.

Lucy'nin dün geceki telefonu hamilelik haberini paylaşmak içindi. Hamile.

Babam tarafından.

En iyi arkadaşım bir erkek ya da kız kardeşim olacağını ilk benim bilmemi istedi.

Sessizliğe gömülmüş bir halde hatta oturdum.

Lucy bundan hoşlanmadı. Onun adına mutlu olmamı istiyordu.

Ona ölü bir insan için böyle hissetmenin zor olduğunu söylediğimde kaba ve umursamaz davrandım.

Sonraki kırk dakikayı tartışarak geçirdik. Lucy benim hoşnutsuzluğumun sadece babamla olan ilişkisini kabul etmememden kaynaklandığına kendini ikna etmişti.

O haklıydı ve ben de bunu rahatlıkla kabul ettim. Sadece benim gerekçelerim onun varsayımlarından farklıydı.

Ona mantıklı düşünmesi için yalvardım, ama o benim *bilmediğimi* düşünüyordu.

Edoardo.

Nihayetinde, kabul ettirebildiğim tek taviz, babama söylemeden *önce* bu sabah benimle kahve içmek için buluşması oldu.

Ama hiç gelmedi.

Telefonu da kapalı.

Telefonum çaldı, ben de kaptım. "Lucy?"

"Hayır," diye yanıtlıyor kardeşim. "Telefonla konuşurken araba mı kullanıyorsun?"

"Salvatore," diye fısıldıyorum.

"Sorun nedir?" Sesi hemen değişir. "Lucy benimle kahve içmek için buluşmadı ve telefonu kapalı."

"Siktir."

Dün gece Lucy ile telefonu kapattıktan hemen sonra kardeşimi aradım ve ona bilgi verdim.

"Eve git ve orada bekle. Ben Lucy'nin evine gidip ne yapabileceğime bakacağım. Her şey yoluna girecek, Alessia. Lucy akıllıdır. Beni dinlerdi. Bakalım onu da ikna edebilecek miyim?"

Salvatore telefonu kapatıyor ve beni rahatlatması gerekirken, içimi bir korku kaplıyor ve en iyi arkadaşımı görene kadar bu korkunun geçmeyeceğini biliyorum.

Lastiklerim gıcırdayarak evimizin önüne yanaşıyorum. Garaj yolunda sadece babamın arabası duruyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Babamın daha fazla

Hasar kontrolü yapıyor olsaydı askerler burada olurdu.

Evin içinde bir ileri bir geri yürüyüp Lucy'nin telefonunu tekrar arıyorum.

"Neden okulda değilsin?"

Babamın sesiyle irkildim. Yutkunarak ona doğru döndüm. "Lucy okulda değildi ve ona ulaşamıyorum."

Edoardo onun bir avcı olduğunu bildiğimi düşünmüyor. En iğrenç suçlardan suçlu olduğunu bildiğim gerçeğinden habersiz.

Lucy'nin adını söylediğimde yüzünü dikkatle izliyorum, ama o kayıtsız kalıyor.

Omuz silkiyor. "Ben olsam ileride nerede olacağı konusunda endişelenmezdim. O her zaman kötü haberdirdi. Okula geri dön."

Uzaklaşarak beni kovuyor ve temkinli olmam gerektiğini bildiğim halde onu takip ediyorum.

"Bu da ne demek oluyor?"

Ofisinin eşiğinde bana döndü. "Sana gitmeni söylemiştim."

Yoruma yer yok. Babam bana doğrudan bir emir veriyor, sesinde kızgınlık ve sabırsızlık var.

Ses tonundaki tehdidi görmezden geliyorum.

"Ben de sana ne demek istediğini sordum."

Dudaklarından karanlık bir kahkaha dökülüyor ve benim de onu takip etmemi bekleyerek ofisine doğru ilerliyor. "İkizlerimiz olacağını ve birinin kız olduğunu öğrendiğimizde anneni kürtaja zorlamam gerektiğini biliyordum."

Sırtına bakıyorum, öfke beni tüketiyor.

"Bu kadar küstah olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Ama söz sahibi olduğun gibi aptalca bir düşünceyi benimsemiş görünüyorsun. Aptalca sana ait olduğuna inandığın özgürlükleri kardeşine de veriyorum. Sen bir hiçsin, Alessia. Düşüncelerin, duyguların ve tehditlerin önemsiz."

Babamın böyle hissettiğini biliyordum ama yine de onun korkunç sözlerini duymak kalbime tırtıklı bir bıçak gibi saplandı.

"Lucy nerede?" Kendi duygularımı ve korkumu reddediyorum. O beni görmezden geliyor.

"Onunla yattığını biliyorum," diye ifşa ettim. "İğrençsin. O daha bir çocuk."

Bana doğru yaklaşıyor ve öfkesi karşısında sinmemek için kendimi zor tutuyorum. Öfke gözlerini genişletiyor ve dudaklarını sıkılaştırıyor. Alnındaki bir damar öfkesinin kaosuyla titreşiyor.

"Arkadaşın benim için bacaklarını açmak istiyorsa, bu onun bileceği iş." Titriyorum ama omurgamı dik tutuyorum. "Sen bir domuzsun."

Bana öyle sert bir tokat atıyor ki başım yana savruluyor ve kulaklarım acıyla çınlıyor. Ama gözyaşlarımı yutuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Ben daha konuşmadan tekrar hamle yapıyor, bu sefer elinin tersiyle vuruyor.

İşaret parmağındaki ağır kare yüzük yanağımı kesiyor ve vuruşunun gücü o kadar büyük ki tökezliyorum.

Saçımı tutup geriye doğru çekti ve ben çığlık attım.

"Seni saygısız küçük orospu." Bağırırken tükürüğü derimin üzerinde kayıyor.

Coşkulu ya da boş değil. Bağırma şeklinden bana zarar verme, onu sorgulamaya cüret ettiğim için acı çektirme isteği damlıyor.

Beni yere itiyor, sırtüstü yatana kadar tekmeliyor. Bir ayağını boğazıma dayayarak aşağı doğru itiyor. Savaşmalıyım ama beni öldüreceğinden bir an bile şüphe duymuyorum. Teslimiyetim kendimi korumak için ama yine de kendimi zayıf hissediyorum ve hayatta kalma isteğimin, hayatımı ellerinde tutan adamla savaşma isteğimden daha ağır basmasından nefret ediyorum.

"Seni öldürebilirim, Alessia. Aynen böyle ve paçayı kurtarabilirim," diye fısıldıyor. "Kimse beni sorgulayamaz. Hiç kimse, en azından kızım."

Ayağını kaldırıyor ve ben nefes alıyorum. "Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum.

Çenemi kapalı tutmalıydım ama babama olan nefretim çok derin. Akıl sağlığım için bu sözleri söylemem gerekiyordu.

Yüzüme tekme atıyor ve ben vücudumu bir top haline getirerek kendimi onun saldırısından koruyor ve boğazıma takılan acı iniltisini bastırıyorum.

Çenem ve burnum zonkluyor. Yüzümü avuçlarken ellerimi kan kaplıyor. "Acınacak haldesin. Karşılık bile veremiyorsun." Uzaklaşıyor. "Benimle bir daha konuşursan, fahişelik yapan arkadaşın gibi geçmiş zamanda yaşamaya başlarsın."

Bir hıçkırıkla boğuldum. "Onu sen öldürdün." Beni görmezden geliyor.

Yere uzandım, içimde bir fırtına kopuyordu. Onu ve doğmamış bebeğini öldürdü.

Safra boğazıma hücum ediyor ve derim acıyla yanıyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, olduğum yerde sallanıyorum.

Kendine bir içki koyarken sırtı bana dönüktü.

Göğsüm kabarıyor ama içimi bir sükûnet kaplıyor.

Elimin tersiyle yüzümdeki kanı silip kalçama sürüyorum. Topallayarak masasına doğru ilerliyorum ve dik durmak için masayı kullanıyorum.

Kaçmamı bekliyordu ve bıkkın bir iç çekiş dudaklarından kaçtı. Yine de beni görmezden geliyor.

Elime geçen ilk şeyi alıyorum ve ona yaklaşıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Konuşmak için bir nefes alıyor ama o daha konuşmadan elimdeki mektup açacağını boynunun yan tarafına saptırıyor.

Yarasından kan fışkırıyor ve şok içinde metal çiviye pençeliyor. Bu fırsatı değerlendirip tekrar harekete geçiyorum ve önümdeki kristal sürahiyi kapıyorum. İki elimi birden kullanarak kafasında parçalıyorum ve yere düşerken geri sıçıyorum.

Gözleri şokla açılmış, bana bakıyor.

Sürahinin kırık ucu elimde duruyor ve tereddüt etmeme izin vermeden çömelip boynunun o anda mektup açacağıyla süslenmemiş tarafına saplıyorum. Kan bir fiskiye gibi fışkırıyor. Şokla geriye düşüyorum ama saldırmasından korkarak mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmaya çalışıyorum. Saldıramayacağını biliyorum. Gözümün önünde kan kaybından ölüyor. Yaradan fışkıran kırmızı nehir herhangi bir gösterge ise, şahdamarını vurduğumdan eminim, ama emin olmalıyım.

Ayağımı boynuna koyuyorum, hava akışını kesmek için ağırlığımı nefes borusuna doğru itiyorum. Kanında boğulduğu için bir şey fark etmiyor.

"Bu nasıl bir his? Hayatın *kızının* merhametine kalmış." Beni duyduğundan bile emin olamıyorum ama yine de gülümsüyorum.

Kan dudaklarını lekeliyor. Hayatı her seferinde bir işkence saniyesinde sızıyor.

Ama vicdanım rahat.

Babamı öldürüyorum.

Hayır. Bu doğru değil.

Babamı *öldürüyorum*. *Öldürme* terimi kendini yoruma açar. Bulanık su yoktur.

Edoardo Bianchi'nin ölümü bir kaza değil. Nefsi müdafaa iddiasında bulunamam. Bir delilik bulutunun içinde kaybolduğumu bile iddia edemem. Zihnim daha önce hiç olmadığı kadar berrak. Gerçek şu ki, babamın ölmesini istiyorum ve bu arzumu gerçeğe dönüştürmek için elimde bir fırsat var.

Kan dökmeyi arzulayan psikopat bir katil olduğuma inanmıyorum. Kalbimin derinliklerinde bunun tek seferlik bir şey olduğunu *bilirim*. Bu durumu daha iyi yapar mı bilmiyorum. Yine de bir ya da bin can almanızın bir önemi yok. Eğer bir kişiyi öldürürseniz, sonsuza kadar en büyük günahla lekelenmiş olursunuz.

Yine de kötü bir insan değilim. Ama dürüst de değilim. Onurlu bir insan hayatın gözlerinin içine bakıp o gücü hak ediyormuş gibi onu söndüremez. Kötü değil, ama onurlu da değil, arada sadece bir sis. Hayır.

Cennette garantili bir yer, ama aynı zamanda cehennemde sonsuza dek kalmayı da hak etmiyor. Tüm bunları babamın kan kaybından ölmesini ve benim ağırlığım altında boğulmasını izlerken düşünüyorum.

Babam kötü bir adam. Ailemizi yumruklarının tehdidiyle yönetiyor ve sadece bakışları altında sinip kaldığımızda gülümsüyor. Ondan nefret ediyorum. Onu küçümsüyorum.

Altımda yatan adamın öldüğünden emin olduğumda ayağımı kaldırıp ayakkabımın burnunu yanağına değdiriyorum. Başını itiyorum, beni paniğe sürükleyecek bir yaşam kıpırtısı bekliyorum. Ama öyle bir şey olmadı. Başı olduğu yere düşüyor ve alt dudağım düşünceli bir şekilde dışarı çıkıyor.

Birini öldürmek düşündüğümünden çok daha kolaymış.

Babamın içki arabasına doğru ilerledim. Yeni bir bardak alıp kendime büyükçe bir yudum dolduruyorum. Boğazımdaki yanma yüzünden yüzümü buruşturarak üç derin yudumda yutuyorum.

"Alessia." Salvatore'un sesi evin içinde yankılanıyor.

"Buraya!" Sesimin ne kadar sakın çıktığına şaşırarak bağıriyorum.

Adımlarını aceleyle atıyor ve babamızın cansız bedenini gördüğünde şok içinde ellerini kapının çerçevesine vuruyor.

"Onu ben öldürdüm."

Odaya giriyor. "Yok artık." Bana baktı. "Yaralandın mı?" "Hayır."

"Kanaman var," diyor.

"Bana vurdu," diye kabul ediyorum. "Sanırım burnum kırıldı. Ama onun kanı da olabilir."

Babamın altından sızan ve her saniye daha da büyüyen kan lekesine bakıyorum.

"Yaralanmışsın."

Kardeşime dönüp baktım.

"Hissedemiyorum." "Şoktasın."

"Ben iyiyim." Başımı hızlıca sallayarak iddiasını reddediyorum.

"Titriyorsun."

Elimle işaret ediyor, ben de yere bakıyorum. Haklıydı. Sıkıca tuttuğum viski bardağı elimdeki titremeyle birlikte titriyor.

"*Huh.*"

"Lucy?" diye soruyor.

Alt dudağım titriyor ve onu ağzımın içine çekiyorum. "Onu öldürdü," diye fısıldıyorum ve sesim çatlıyor.

Gözleri kabullenmeye benzer bir şekilde kapanıyor. Bunu söyleyeceğimi biliyordu ve içimde bir öfke patlaması oldu.

"Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin."

"Seni dinleyeceğini ve biz onu kaçmaya ikna edene kadar uzak duracağını düşünmüştüm."

Bacaklarım altımda titriyor ve ağır ağır yere oturuyorum. Ya da yere yığılıyorum, bilmiyorum. Ama bir saniye önce ayaktaydım, bir saniye sonra ise halının üzerinde bağdaş kurmuş, içkimi dudaklarıma götürüyordum.

"Gençler cinayetten ne kadar ceza alır? Ömür boyu mu? Illinois'de idam cezası olduğunu sanmıyorum. Eyalet on sekiz yaşında olmayan biri için idam cezası talep edebilir mi? Yasal olarak içki içmem yasak ama koluma bir iğne sokup beni sonsuza kadar uyutabilirler. Siz ne düşünüyorsunuz? Avukatımızı arayayım mı? Kaçmalı mıyım? Sanırım babamın avukatı müvekkilini öldürdüğüm için beni temsil etmek istemeyecektir."

Kelimelerim birbirinin içine giriyor, yumuşak nefes kesilmeleri cümlelere ve başı sonu olmayan sorulara karışıyor.

"Alessia. Kapa çeneni."

Başımı sallıyorum ama devam ediyorum. "Hiç birini öldürdün mü? Aslında hayır, aptalca bir soru. Bana söylemen gerekirdi. Kendimi daha mı kötü hissetmeliyim? Birinin hayatını çaldığımı biliyorum ama kendimi suçlu hissetmek yerine hoş bir uyuşukluk içindeyim. Üzgün değilim ama mutlu da değilim. Belki de sonsuza kadar böyle hissedeceğim. Belki de fiziksel bir can aldığınızda, ruhunuz kefaret olarak ölüyordur."

"Alessia!"

İrkildim. Kardeşim başımda dikiliyor. "Hm?"

"Kapa çeneni. Konuşmayı kes. Nefes al. Bırak düşüneyim."

Salvatore ellerini başının arkasında birleştirmiş. Odak noktası, yerde vahşice öldürülmüş babamızla, belirsizlik içinde ileri geri sallanan ve tırnaklarımı yiyen benim aramda gidip geliyor.

"Birini öldürdüm," diye fısıldadım.

Şok beni ele geçirdi ama suçluluk duygusu kafamın içinde kendine bir yol buldu.

"Biliyorum," diye cevap veriyor ağabeyim. Kalçalarının üzerine çökerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Burada suçluluk ya da pişmanlığın seni ele geçirmesine izin verme." Şakağıma hafifçe vuruyor. "Bazı insanlar ölmeyi hak eder, Alessia. Dünya bunu biliyor ama çok azı bu konuda harekete geçecek kadar cesur."

Sadece kardeşimin bana sunabileceği sığınağı içime çekerek onun karanlık gözlerine bakıyorum. Huzur içimin derinliklerine yerleşiyor ve sallanmayı bırakıyorum.

"Dünya Edoardo Bianchi olmadan daha iyi bir yer. Dünyaya bir iyilik yaptın. Onun fedakarlığıyla sayısız hayat kurtaracaksın."

"Ne yaptın sen?" Annemizin yumuşak sesi, hiçbir şekilde cevaplamaya ihtiyaç duymadığı soruyu yakalıyor ve hem Salvatore'nin hem de benim dikkatimi çekiyor.

Kardeşim yavaşça ayağa kalktı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Salvatore önümde durarak beni gözden uzak tutmaya çalışıyor. Ama artık çok geç. Beni gördü. Tepeden tırnağa kocasının kanıyla kaplı olduğumu gördü.

"Ne yaptın sen?" diye bağırarak odaya girdi ve babamın cansız bedeninin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Salvatore'un omzunun arkasından bakarak, "Bana saldırdı," diye fısıldadım.

Daha birkaç dakika önce babamı gülümseyerek öldürmüş olmam neredeyse komik. Ama annemin onaylamaması karşısında hala sinmiş

durumdayım.

"Alessia," diye uyarıyor Salvatore.

Umurunda olmayacak. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ama ben *istiyorum*. Hayatında bir kez olsun bizi seçmesini istiyorum. Olması gereken anne olmasını istiyorum. Hiçbirimiz babamın sevgisine sahip değildik, ama birbirimizin sevgisine sahip olabilirdik. O da bize aynısını sunsaydı onu koşulsuz sevebilirdik. Ama o bunu yapamadı. Edoardo'nun kendisini sevmesini sağlama yolculuğunda bir başka başarısızlık olmamızdan nefret ediyordu.

"Beni dövdü. Beni öldürmekle tehdit etti. Lucy'i öldürdü!" Çığlık attım. "Seni aptal küçük kız." Ayağa kalktı.

"Tek kelime daha etme." Kardeşim bana giden yolu kapattı. "*Sakin* bir kelime daha etme."

"Onu korur muydun?" Geri çekiliyor. "*Bunu* yaptıktan sonra onu korur muydun?" Kocasının kanlı bedenini işaret ediyor.

"Her zaman," diye cevaplıyor Salvatore.

"Bundan asla kurtulamayacaksın. Seni öldürecekler," diye tükürüyor. "Aile seni öldürecek." Bana doğru gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Kendi annem ölümümü düşününce sadece gülümsedi.

"Böyle bir şey yapmayacaklar," diyor kardeşim sessizce, sesi tehdit ve şiddete dönüşüyor. "Çünkü onu *ben* öldürdüm."

Annem kaşlarını çatı.

"O değersiz bok parçasını öldürdüm." Çizmesinin ucuyla Edoardo'nun bacağına v u r u y o r . "Onu Alessia'ya saldırırken gördüm ve müdahale ettim."

"Her yeri kan içinde."

"Yönetme şeklini de beğenmedim." Onu görmezden geliyor. "O yaşlı ve modası geçmişti. Ailemizin inşa ettiği her şeyi mahvediyordu. Onun ölümü sıranın bende olduğu anlamına geliyor."

"On yedi yaşındasın."

Salvatore omuz silkti.

"İkinizi de öldürecekler."

"O zaman öyle olsun," diye cevap verir.

"Bu yanına kalmayacak." Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bundan emin olacağım."

"Anne," diye başlıyorum ama Salvatore beni susturmak için elini kaldırıyor. Annemiz topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan koşarak çıkıyor.

"Salvatore," diye mırıldandım. "Bunu neden yaptın? Bu *benim* günahım." "Biz bir çiftiz."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimden akan yaşları silmeye çalışmıyorum. Babamızın yanına çömelen kardeşim çenesini tutuyor, Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, alnı düşünceli düşünceli kırışıyordu.

"Ne?"

Cesedin üzerine çıkıp hiç vakit kaybetmeden yumruğunu kaldırıp babamızın suratına indiriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Daha inandırıcı hale getirmek," diyor eşit bir şekilde ve onu tekrar yumrukluyor.

Ayak bileğine uzanmadan önce bir süre daha babamıza bakıyor. Pantolonunu kaldırarak, vücuduna bağlı tuttuğu savaş bıçağını çıkarıyor.

"Salvatore," diye fısıldıyorum.

Bıçağı sıkıca kavrayarak Edoardo'nun ağzının köşesine doğru kaydırıyor ve yukarı doğru kesmek için gücünü kullanmadan önce bir anlığına dinlendiriyor.

Nefesim kesildi.

Eylemi diğer tarafta da tekrarlar.

Silahı halıya fırlatıp sırtıyor. "Şimdi kim gülümsüyor, sık suratlı?"

Ayağa kalkıyor, omuzlarını kıvrıyor ve önümde duruyor.

Gözlerim yerdeki cesette kalıyor, gevşek yüzüne kazınmış iğrenç gülümseme içimi parçalıyor.

Salvatore çenemi tutup sallıyor. "Bana bak."

İstedğini

yapıyorum. "Vur

bana."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır."

"Alessia," diye itiyor. "Vur bana. İnandırıcı görünmesi gerek. Babamın benimle dövüşmemesine imkân yok."

Başımı salladım.

"Vur. Bana."

"Hayır."

"Öleceksin."

Omuz silkiyorum. Umurumda değil. Gerçekten, umurumda değil. Kardeşim güvende ve zarar görmediği sürece huzur içinde ölebilirim.

"Beni de öldürecekler."

Başımı sallayarak onun beyanını reddediyorum.

Gülüyor. "Alessia. Bir çift olarak çok güçlüyüz. Bu ailede başka kimsem yok. Annemiz eline geçen ilk fırsatta bizi satardı. Babamız öldü, zaten bize bir sığınak da sunmazdı. Birlikte güçlüyüz. Vur bana."

"İstemiyorum."

Sırıttırıyor. "Tabii ki biliyorsun. Seni kızdırdığım onca zamanı düşün. Onları becerdiğim ve hiç aramadığım için bir arkadaşını kaybettiğin her zamanı. Birkaç bedava yumruk. Muhtemelen beni yaralamayacaksın bile."

Kaşlarımı çatıyorum, o da gülüyor.

Yumruğumu geri çekip burnuna vuruyorum.

"Siktir, Alessia. Burnumu kır demedim. Yüzümü morart dedim."

Ona tekrar yumruk attım, bu sefer sağ gözüne.

"Daha fazla mı?"

Burnundaki kanı silerken, kan akmaya devam ettikçe öfkesi daha da koyulaşıyor. "Bu kadar yeter."

Aramıza sessizlik çöküyor ve bakışlarımız

çarpışıyor. "Ölecek miyiz?"

Başını sallıyor. "Hayatta kalmamız için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Akıllıca." Dino Amca odaya giriyor, annemiz de peşinde.

Salvatore, daha önce olduğu gibi, önüme geçti.

Dino, babamızın ikinci komutanı, teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"İkinize karşı da kötü bir niyetim yok. Bence bu işi hepimiz için yürütebiliriz."

"Ne?" diye bağılıyor annem.

"Giuliana, lütfen bizi yalnız bırak. Çocuklarınız ve benim konuşacak işlerimiz var."

ONUNCU BÖLÜM

DIEGO

Sabahın üçüne kadar ek yüz üzerinde çalışıyordum.

Alessia'nın yapmamızı önerdiği tanıma genişletmeleri. Akıllıca bir fikirdi ve bunu ondan önce düşünemediğim için kendime kızıyorum. Sistemleri doğru programladığımdan eminim, ancak bugün birkaç saat daha uyuduktan ve en az üç fincan kahve içtikten sonra üç kez kontrol edeceğim.

Lorenzo, İrlandalıların bir şeyler planladığından emin. İlk başta paranoya olduğunu düşünmüştüm. Artık sevildiğine göre, eskisi kadar bağımsız değil. Kaybedecek bir şeyi var, yeri doldurulamaz bir şey ve bu insanın aklını karıştırıyor. Bunu karısını korumak için duyduğu ezici ihtiyaca bağlıyorum. Ama son on iki aydır soğukkanlı tavrım değişti. İrlandalılar garip davranıyor. Kahretsin, hiç davranmıyorlar. Bir ailenin ölüm sessizliğine bürünmesi normal değil. Ne fısıltılar, ne el altından iş anlaşmaları ne de imzalarıyla ortaya çıkan cesetler var. Yeraltı dünyası İrlandalılardan geçmiş zaman kipinde bahsediyor ve onların çekip gittiklerine inanıyor.

Bu doğru değil.

Oisin'inki gibi bir holding unutulup gitmez. Adam çok fazla bölgede güç için savaştı ve kazandı, bu şekilde pes edemez. Komplo kuruyor ve bunu bu kadar sessizce yaptıklarına göre hepimiz endişelenmeliyiz. Şimdilik içimi rahatlatan tek şey, istihbaratımın henüz

onları şehirlerimizden aldık. Sınır eyaletlerine doğru genişlemek bu konudaki endişelerimi daha da hafifletecektir.

Yatağında yuvarlanırken telefonumu elime alıyorum ve patrondan gelen önemli bir aramayı ya da mesajı kaçırmadığımdan emin oluyorum. Babamdan gelen birkaç mesaj var ve Dante bir konuda yardım istiyor. İkisini de görmezden geliyorum ve sırt üstü uzanıyorum.

Yatak odamdaki karartma perdeleri beni tamamen karanlıkta dinlendiriyor ve ekranımın parlaklığını ayarlayarak gözlerimi kör edici ışıktan kurtarıyorum. Boşta kalan elimle boynumda asılı duran koyu renkli haçı alıyorum, dudaklarımın arasına yerleştirmeden önce birkaç kez zincire sürtüyorum.

Uygulamalar arasında gezinirken, gizli fotoğraf albümlerim için şifremi giriyorum ve Alessia'nın fotoğraflarını açıyorum. Ben bir psikopatım. Artık kontrol edemediğim bir saplantı yüzünden aklını kaybetmeye kararlı bir adamım. Söz konusu kadının fotoğraflarından hiçbiri benim tarafımdan çekilmedi. Bu bana durmam için yeterli bir sebep olmalı. Hepsi onu Google'da aratırken bulduğum görüntülerin ekran görüntüleri. Medyada yeterince yer alıyor. Önemli bir ailenin üst düzey bir üyesi ve bir milyarderle evliydi. Aynı zamanda güzel ve dünya Alessia Bianchi'ninki gibi bir güzelliğe odaklanmış durumda. *Nasıl*, hangi ürünleri kullanarak ve hangi rejimleri uygulayarak böyle görüldüğünü bilmek istiyorlar. İçten içe herkes Alessia'nın cazibesinin ulaşılmaz olduğunu biliyor. Yine de dünya, daha fazlasını elde etme umuduyla medyanın izin verdiği hayat parçacıklarından beslenmeye devam ediyor. Tıpkı benim yaptığım gibi. Magazinciler onun sosyete sayfalarını doldurmasını istiyor, ancak Alessia'nın reklam uğruna sosyal etkinliklere katılmaktan pek hoşlanmadığını düşünerek, mümkün olan her yerde ona bir göz atmakla yetiniyorlar.

Birinci sınıf bir oyuncu. Evinden asla kusursuz görünerek çıkmaz. Saçları her zaman şekillendirilmiş, yüzü her zaman makyajlı ve tenini örten her kıyafet onun bedenine uygun görünüyor. İki farklı tarzı var.

Sık sık gittiği resim kursuna, muhtemelen benim aylık ev kredisi ödemelerimden daha pahalı olan dar kot pantolonlar ve büyük boy kazaklar giyerek gidiyor. Haftada üç gün katılıyor ve her zaman karakalem lekeli elleri ve gülümsemesiyle ayrılıyor.

Her gün öldürmek için giyniyor. Altında kıvrımlı vücuduna yapışan dantel bodyler olan pantolon takımları. Biçimli kıkına boyanmış gibi görünen etekler ve bileklerinden kelepçelenip boynuna kadar iliklenen bluzlar. Her zaman topuklu ayakkabı giyer. En az 15 santim yüksekliğinde topuklu ayakkabılar. Onların içinde benim marka botlarımın içinde hissettiğim kadar rahat görünüyor. Bu teoriyi test etmek ve sadece onları giyerken onu evinde kovalamak isterdim.

Chicago'nun consiglieria'sıyla ilgili her şey güç çılgınlıkları atıyor. Dedikodu sitelerinde yer alan fotoğraflarında yüzü taş gibi. Gözlerindeki sertlik onu acımasız bir mafya lideri olarak tasvir ediyor. Yakaladıkları gülümsemeler bile sinsi ve el altından. Bu bir rol değil, en azından tamamen değil. O kadını gördüm. Patronumun ve onun patronunun önünde bana hakaret ettikten sonra karşısına oturdum.

İyi bir çocuk ol.

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

Ancak, başarılı olduğunu görmek kadar düştüğünü görmek için de can atan bir şehirde kendini kraliçe olarak gören bir kadından daha fazlası var. Kaderinde hükmetmek olan bir kadına duydukları sevgiyi vaaz ediyorlar, ancak aynı nefeste ona bir tür süper kahraman patron kaltağı olsa da yalnız olduğunu ve muhtemelen öyle kalacağını çünkü "her şeye sahip olamayacağını" hatırlatmak zorunda hissediyorlar. Evliliği bir saçmalıktı. Gözü ve kalbi olan herkes bunu biliyordu. Medyada av gibi müfredat dışı faaliyetleri hakkında hiçbir şey yok, bu yüzden onu boyamaya niyetli göründükleri yalnızlık fırçasının araştırmaları kadar yanlış yönlendirilip yönlendirilmediğini merak etmek zorundayım.

İyi bir çocuk ol.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum, geçen gece benimle alay ettiği o boğucu şekilde sikimin nasıl titrediğinden nefret ediyorum. Yalvarmayacağımı biliyordu ama beni koparmaya zorlayabileceğini düşündü. Kahretsin, istedim. Onu evinin kenarına itip öyle bir sikecektim ki, yalvaran tek kişi o olacaktı.

Aletim sertleşiyor ve elimi etrafına sarmak için telefonumu yatağıma atıyorum. Avucum ereksiyonumun granit dokunuşuyla buluştuğu anda boğazıma tırmanan yumuşak hırıltıyı susturarak dudaklarımın arasındaki haçı ısırıyorum.

Her gün mastürbasyon yapmaya zorlandım. Her zaman böyle değildi. Alessia hayatıma girmeden önce değildi. Kahretsin, onu ormanda izlediğimde bile kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Sikişmeye ya da mastürbasyon yapmaya ihtiyaç duymadan günler, hatta haftalar geçirebilirdim. Seks iyi hissettiriyordu ama asla beni tüketmiyordu. Şimdi, kendimi yataktan çekmeden önce mastürbasyon yapmadan tek bir işe odaklanamıyorum. Kadın beni büyüledi ve onun lanetini kırmayı başaramadığım her gün daha da sinirleniyorum.

Onun sikimin üzerine boşalmasını, sonra da elleri ve dizleri üzerinde beni yalayarak temizlemesini hayal ediyorum. Onun amını yemeyi ve onu öperken orgazmının dudaklarıma yapışmasına izin vermeyi hayal ediyorum, onu ne kadar sert boşaltabileceğimi tatmaya zorluyorum. Onun dar amcığının ve sert göt deliğinin sikimi boğmasını arzuluyorum. Boğazındaki elimi ve kışındaki el izlerimi hayal ediyorum. Onu işaretlemek, ona sahip çıkmak ve benden önceki erkeklerin ona sunduğu aşk illüzyonunu yok etmek istiyorum.

Elim bir aşağı bir yukarı uçuyor, sıkıca kavriyorum. Nefes nefese kalıyorum, homurdanıyorum ve bu çıldırtıcı derecede seksi kadını bu şekilde istediğim için kendimden nefret ediyorum. Çok yaklaştım. Taşaklarım ağırlaştı, omurgam gerildi ve keşke burada olsaydı da ona beni nasıl siktiğini gösterebilseydim.

Onu incitmek ve yaptığım şeyleri istememe neden olduğu için onu cezalandırmak istiyorum.

Bu doğru değil. Saplantım tehlikeli ve onu nasıl evcilleştireceğimi

bulmaya çalışırken boyumu aşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kapı zili çaldığında kendimi üflemeğe hazırlıyorum. Duraklıyorum ve sikim avucumun içinde zonklayarak protesto ediyor.

Kolyem dişlerimin arasından düşüyor ve kaşlarımı çatıyorum. Kimse evime habersiz gelemes.

Hiç kimse.

Lanet olası annem bile.

Horoz hala hazır olda beklerken, diğes elimle telefonumu alıyorum ve ön kapı kameramı kontrol etmek için güvenlik uygulamasını açıyorum.

Ben bu düşünceyi fark edemedes elim tekrar hareket etmeye başlıyor. Burun deliklerim alevleniyor ve elim o kadar sıkılıyor ki yüksek sesle homurdanıyorum. Saniyeler içinde, boşalırken aletimden ılık fişkırımlar fişkırıyor, arzumun nesnesi ön kapıda dururken, saçını düzeltip rujunu yeniden sürerek cevap vermeme beklerken, elime ve karnıma kurdeleler halinde boşalıyor.

Yataktan fırlamadan önce onu beş saniye boyunca görmezden gelmeyi düşünüyorum. Banyodan bir el havlusu kaparak karnımı ve ellerimi kabaca siliyor, orgazmımın fiziksel kanıtlarını tenimden temizliyorum. Ondan tamamen ayrılmaya hazır olmadığım için havluyu omzumun üzerinden atıyorum. Dün gece yatmadan önce çıkardığım kot pantolonumu kaptığım gibi fermuarını çekiyorum ve bir amaç uğruna ön kapıya doğru ilerliyorum.

Onunla yüzleşmeden önce içimde kopan fırtınaları dindirmeliyim; sinirler, şok, beklenti, kızgınlık. Her bir duygu içimde dönüp duruyor ve göğüs kafesime çarparak kalp atışlarımı andırıyor. Onun gözlerinin içine bakma ihtiyacım, her zamanki kayıtsızlık ve netlik bulma yeteneğime ağır basıyor. PIN kodumu girip başparmağımı kapının yanındaki panele bastırarak çekip açıyorum ve odaklandığım vahşet karşısında soluk soluğa kalışının tadını çıkarıyorum.

Pantolon takımı koyu bir orman yeşili ve özellikle benim için seçtiğini biliyorum. Özel dikim pantolon bacaklarından aşağıya doğru kayıyor ve vücuda oturan ceket belinin baş döndürücü kıvrımlarını sarıyor. Zıbının üzerinde karmaşık desenler var.

Takım elbiseyle aynı renkte dantel, sadece çizgiler arasında dokunan altın vurgular var.

Gözlerimin vücudunda gezinmesinden hoşlanıyor, sinsî bir sırıtışla ellerini ceplerine sokmak için ceketini geriye itiyor.

"Beni içeri davet edecek misin?" Odağını yüzümde tutuyor, ses tonundaki sahte güven gösterisi sesinin titremesini tamamen gizlemiyor.

Onu düşünürken boynumdaki haçı tutup zincire doğru kaydırıyorum. Bu hareket onun gözlerini yüzümden uzaklaştırıp göğsüme indiriyor. Nefes alırken burun delikleri genişliyor, ela gözleri çıplak gövdeyi gördükçe açılıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Ve adresimi nereden buldun?"

Bu onun sırıtmasına neden oluyor ve yüzündeki sırıtmayı dilimle silmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bilgisayar kullanabilen tek kişi sen değilsin."

"Amadeo?" İtiyorum.

Omuz silkiyor, zaten bildiğim şeyi onaylıyor. *Şerefsiz*. Bu sadık küçük askere, benim işime karışmaması konusunda bir ders verilmesi gerekiyor.

"Çok kaba davranıyorsun. Beni içeri davet et ya da kapıyı suratıma çarp, ama acele et ve hangi yolu seçmek istediğine karar ver."

"Kim demiş misafirim yok diye?"

Durduramadan gözlerinde kıskançlık parlıyor. "Ah..." Hiçbir şekilde hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuzlarını kaldırıyor. "Eminim her kimlerse onları yollayabilirsin. Bu oldukça önemli."

"O yeşil gözlü küçük canavarı mağarasına geri itebilirsin," diye alay ediyorum. "Ben yalnızım."

Onu içeri davet etmek için kenara çekiliyorum.

Kapıyı arkasından kapatmama izin vermeden önce ayaklarını test ederek ve tehdidi değerlendirerek kapımdan içeri adım atıyor. Otomatik kilit mekanizmasını görünce sıçradı. "Buna hâlâ alışamadım."

Bu kadar yakın durduğumda onun kokusunu alabiliyorum ve öne doğru eğilip sesli bir şekilde içime çekerek kokunun tadını çıkarmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Ziyaretiniz iş için mi yoksa zevk için mi?"

Cevap vermek için acele etmiyor, bakışlarının dairemi hevesli gözlerle yutmasına izin veriyor. Evimin bir başkası için nasıl görüldüğünü hiç düşünmedim. Annem ve babam bir yana -ki bu bir zorunluluk- başkalarını özel alanıma davet etmiyorum. Ben mutlu bir yalnızım ve hiçbir şey davetsiz misafirlere en otantik benliğiniz olmak için güvende olduğunuz yerden daha fazla içsel mabedinize erişim sunamaz.

Alessia'nın erişimine izin verdim çünkü onunkini izinsiz ihlal ettim. Ona da aynı nezaketi göstermem adil olur.

"Açık tuğlaları sevdim," diye yorum yapıyor. "Yine de evinizden çok bekar eviniz olduğunu hayal ettim."

Evimde yaşanır. Kitaplar sehpaye dizilmiş, yıkanmış bulaşıklar lavabonun yanına yığılmış. Katlamaya üşendiğim bir sepet çamaşır kanepemin üzerinde, anahtarlarım ve cüzdanım yemek masasının üzerinde, dizüstü bilgisayarlarımdan birinin yanında dağınık bir şekilde duruyor ve açılmamış postalarım dün geceki kahve aleminden kalma bir bardak altlığı olarak kullanılıyor.

"Misafir beklemiyordum."

Bir kez başını sallıyor ve çantasını yere koymadan önce mutfak tezgâhının kuru olup olmadığını kontrol ediyor. "Seninle eğlenmekten ne gibi bir zevk duyabilirim Diego?"

Gözlerimi devirmek istiyorum. Onu, aramızda gelişen şeyi inkâr etmekten daha olgun biri olarak hayal etmiştim.

"Bilmiyorum. Belki de elim boğazındayken ve dilim dudaklarının tadına bakarken ne kadar ıslak olduğunu göstermek istedim."

Alessia kaba sözlerime hiçbir tepki vermedi.

"Kiminle konuştuğunuzu unutuyor musunuz?" diye soruyor. "Yoksa tüm rütbeli aile üyeleriyle böyle ahlaksızca mı konuşuyorsunuz?"

Homurdanıyorum.

Hazinem Bianchi zırhını hararetle giyiyor ve onun zoraki küçümsemesinden rahatsız olmak yerine, korumaları dikilmiş halde bana yaklaşma ihtiyacı duymasından duyduğum başarıyı gizlemek için dudağımın kenarını ısırıyorum.

"Buraya iş için geldim," diye açıklıyor.

"O zaman yanlış adrese geldiniz. Sizi Lorenzo'ya götürebilirim. Evime habersiz geldiğinize göre, planlanmış bir görüşmeniz olmadığını varsayıyorum, ancak onu görmek için bu kadar yol geldiğinize göre, sizinle görüşmek zorunda kalacağına eminim."

Güzel gözleri kısıldı.

Sadece birkaç dakika önce sikimi yalarken benimkine baktığını hayal ettiğim gözler. Omzumdaki havluyu tutuyorum, sadece fantezisiyle beni ne kadar zorladığını hatırlıyorum.

"Benim işim seninle."

"İşimiz sadece zevk olabilir."

Burnundan o kadar belirgin bir şekilde nefes alıyor ki, omuzları bu çabayla yükseliyor. "Bunun için çok erken ve henüz sabah kahvemi içmedim. Dur."

Sırıtarak yanından geçiyorum ve çıplak gövdemin eline değmesine izin veriyorum. Elini hızla kaldırıyor ve fark ettiğimi görünce utanç içinde boynunu ovuşturmaya başlıyor.

"Sana bir kahve yapayım."

"Sadece espresso varsa."

"Şimdi, kim kabalık ediyor?"

"*Lütfen*," diye tavrını düzeltiyor.

Dolabımdan bir kupa çıkarıp gözleriyle buluşuyorum. Hareketlerime odaklanmışlar, dudakları ince bir saygı çizgisi halinde düzleşmiş. Bu beni kızdırıyor. Evime zorla giriyor ve benimle aşağıdan konuşuyor. Ormanda o l s a ş e h v e t t e n nefesi kesilecek kelimelerle beni azarlıyor. Bir duvar inşa etti

etrafını hiçe saydı ve kendini benim iç mabedime buyur etti. Ne için? Aramızdaki her şeyi bitirmek için. Bu dostça bir ziyaret değil. O çok katı. Mafya babası rolünü oynarken bile daha saygılı. Görevi gereği rol yapıyor ve bir saniyeliğine bile olsa yanımda olmadığı biri gibi davranmasından nefret ediyorum.

Dudaklarım onaylamaz bir şekilde aşağıya doğru dönüyor ve o da itirazımı reddederek yüzünü başka yöne çeviriyor.

Boğazımı temizliyorum ve gösterişli bir kaşını kaldırarak geri dönüyor. Alt dudağımı ağzıma götürüp emiyorum, gözbebeklerinin şehvetle büyümesinin tadını çıkarıyorum. Bakışlarını kaçırmadan, beni dökmeye zorladığı döllerini temizlemek için kullandığım havluyu kupasını silmek için kullanıyorum.

"Tüm bunların senin için eğlenceli olabileceğini anlıyorum," diyor ben espresso yapmakla meşgulken sırtım ona dönükken. "Oynadığına inandığın oyunla işim bitti. Ya bana neler döndüğünü anlatacak kadar saygı duyarsın ya da duymazsın. Yeterince onurlu bir adam olduğunu varsaymamın bunu yapacağın anlamına geleceğini umuyorum."

Kafam karıştı ve üzüntümü görmesini engellemek için arkam dönük olduğu için şükrediyorum.

"Seni yakalamak amacıyla bir maske takarak ormanda kovalıyorum. Bu hangi dünyada onurlu bir davranış?" Omuzlarım gergin ama onları gevşetmeye çalışmıyorum.

Bir sıkıntı iç çekişi mutfağıma doğru süzülüyor. "Ders dışı aktivitelerinizin karakterinizle hiçbir ilgisi yok."

Başımı eğiyorum.

"Öte yandan, *neden benim* avımı ve *beni* denek olarak seçtiğin, her şeyin senin amacınla ve dolayısıyla bir insan olarak kim olduğunla ilgili."

Dönüyorum, kahvesini önüne koymak için mutfakta rahatça yürüyorum. Onu.

"Teşekkür ederim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bardağı kaldırmasını ve yudumlamak için dudaklarına götürmesini izliyorum. "Mm," diye övüyor. "Bu çok iyi."

Zafer göğsümde çiçek açıyor ve kontrol altına almaya çalıştığım sırtışın yüzüme yayılmasına izin veriyorum. Dudaklarına dölleri boyamayı *tam* olarak böyle tasarlamamıştım ama yeterli olacaktı.

Şimdilik.

"Aynı avda bulunmamız tamamen tesadüfi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Kelimeleri zehir gibi tükürüyor.

"Neye inandığın umurumda değil. Gerçek bu."

Sevgi ve nefret arasındaki çizginin ince bir çizgi olduğundan bahsediyorlar. Kesinlikle yanılıyorlar. *Şehvet* ve nefret arasındaki çizgi kıldan ince. Bu kadını mahvetme ihtiyacımın eşi benzeri yok. Yine de o bana saygısızlık okları fırlattıkça, benim küçümsemem daha da artıyor. Bu beni şaşırtıyor. Onun konumu ve gücü beni tahrik ediyor çünkü becerdiğim kadınların kırılganlıklarından emin olacak kadar kendilerine güvenmelerini seviyorum. Dış dünyaya karşı neden böyle olması gerektiğini biliyorum. Ama bana karşı? Onu avlamasına izin verdiği adam için, daha iyisini bilmeli.

"Lorenzo'nun senin hayatıma girmeni istemesinin sebebi ne?" Soruyu duymazdan geliyorum.

"Kısa çöpü sen mi çektin? Yoksa benim kolay lokma olduğuma mı inandın?"

"Kolay lokma mı?"

"Yalnız dul kadın," diye fısıldıyor.

"Yas tutan klişelere pek uymuyorsun."

Gözlerinden ateş fişkırıyor.

"Ben aptal değilim." Yumruklarını sıkıyor. "Ve beni hafife alan ilk erkek grubu da siz değilsiniz. Kendi ekibim de bunu düzenli olarak yapıyor."

Şaşkınlığım belli oluyor olmalı çünkü başını sallıyor. "Bu bir sır değil. Sen ve patronun gibi adamlara yıllarca karşı koydum.

hayattasın. Bir şey bilmek ister misin Diego Greco?" Çenemi kaldırdım. "Neymiş o?"

"Hiçbir zaman onları değerli bir rakip olarak görmemi sağlayacak kadar uzun süre ayakta kalmadılar. Ben kazandım. Her seferinde."

"Bundan hiç şüphem yok." Sesim zar zor duyuluyor, ama korku ya da inançsızlıkla değil, hayranlıkla.

"Ne bildiğini bilmiyorum-" "Ne hakkında?"

Başını eğiyor.

"Bildiğini sandığın her neyse." Taktik değiştiriyor. "Ne hakkında?" Zorluyorum.

"Eğer ailem için gelirsen, ben de senin için gelirim. Rollerimiz tersine dönecek ve *sen* benim avım olacaksın Diego." Ellerini mutfak tezgâhına dayayıp öne doğru eğildi. "Ama senin aksine, ben hedefimle oynamam. Sen geldiğimi görmeden seni yok edeceğim."

Salvatore ve Alessia'nın, kıyafetlerini çözebileceğine inandıkları bir sırları vardır.

İlginç.

Dirseklerimi mermer tezgâhın üzerine koyarak yüzümü ona olabildiğince yaklaşıtıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bilmek istemediğim günahları itiraf ettin, *tesoruccio*."

Yutkunuyor.

"Avı *izledim* çünkü bu benim porno versiyonum. Ava *katıldım* çünkü beni o kadar büyüledin ki nefesindeki düzensizliği kendim duymaya ihtiyacım vardı. Kırmızı Hazinemin peşine düşmem gerekiyordu. Chicago'da bir toplantıya katıldığımda ve en büyük fantezimin rakip bir ailenin consigliere'sından başkası olmadığını keşfettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Gözleri yüzümü tarıyor, çaresizlik içinde yalanlarımı arıyor. Benim gerçeğimi mi yoksa onunkini mi istiyor? Emin olamıyorum.

"Lorenzo düşmanla dostluk kurduğumu öğrenirse beni öldürür."

"Salvatore seni öldürecek."

"Mm," diye hemen kabul ediyorum. "Bianchi'nin ikiz kız kardeşi hakkındaki düşüncelerim ve onu aşağılamayı hayal ettiğim tüm yollar için yüzümde bir gülümsemeyi memnuniyetle dilimleyeceğinden şüphem yok."

Nefesinin tadını alabiliyorum. Titrek ve ılık bir nefes ve onu içime çekmek için aramızdaki boşluğu kapatmak için hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Ama kaçınıyorum.

Benden önceki kadın bana güvenmiyor.

İlk başta düşündüğüm gibi buraya onu becermem için gelmedi. Buraya ölümünü planladığım için benimle yüzleşmeye geldi.

Onu öyle bir sikebilirim ki, sikimin izinden asla kurtulamaz. Ama o kararsız ve kafası karışıkken bunu yapmak beni cezbetmiyor. En ufak bir şekilde bile.

Dik duruyorum. "Her yüz yüze geldiğimizde beni öldürmekle tehdit ettin. Ben de aynısını yapmaya cüret eden herkesi öldürürdüm. Son tehditlerine gülüp geçtim, çünkü seni yere yatırıp anlamsızca becermemi ne kadar çok istediğini saklamanın bir yolu olduğuna inanıyordum."

Omuzlarını dikleştiriyor.

"Ben sadık bir askerim, Sia. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamayan bir kaptanım. Chicago'daki konumuna saygı duyuyorum ama bir daha beni tehdit etmek için evime gelersen bu konuşma çok farklı bir şekilde ilerler."

"Bu bir tehdide benziyor."

Tek omzumu kaldırıyorum. "Bir patrona karşı bu kadar pervasızca bir şey yapacak kadar aptal değilim. Ama seni becermeme hazır değilsen, gitmeni öneririm."

Olduğu yerde döndü, çantasını aldı ve ön kapıya doğru yürüdü. Onu takip ediyorum. Kapıyı açmamı bekliyor ve eşikte duraklıyor.

"Avda olduğu gibi, bu konuşmanın da aramızda kalmasını istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum-"

Onun alanına girip dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Haklı küçük ziyaretin takdire şayandı. Aileni koruyorsun. Kendi kişisel çıkarlarımız için hilekâr kalmamız beni mutlu ediyor, Sia."

Geri çekiliyorum ve o da rahat bir nefes alıyor.

"Umarım birbirimizi kovalamak yerine ormana gömülmemize neden olacak şekilde ikimizi de sikip atmaz."

Başka bir şey söylemeden gitti ve ben yapılacak doğru şeyin, *sadık* olanın hemen Lorenzo'yu aramak olduğunu biliyorum. Sia onların felaketi olabilecek bir sırrı itiraf etti. Patron bunu kendi ekibini yok etmek için mi kullanır yoksa ailemizi kurtarmak için bağları tamamen koparır mı bilmiyorum. Her iki durumda da, henüz o kartı oynamak istemiyorum. Her iki yol da Alessia Bianchi'yi hayatımdan çıkarmaya götürüyor ve bağlantımızın ikimiz için de güvenli olduğuna ikna olmasam da, onu vermeye hazır değilim. En azından henüz.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SALVATORE

"A madeo," küçük kuzenim parmaklarını birbirine vururken sıcak
bir şekilde selamlıyorum

ofisimin açık kapısına yaslandı. "Planlanmış bir toplantımız var mıydı?"
Daha dik oturup telefonuma uzandım.

"Hayır. Yine de bir dakikan var mı? Seninle bir şey konuşmam
gerekiyor."

Karşımdaki koltuğu işaret ediyorum. "Kapıyı kapat. İsteksiz müstakbel
eşim arada bir evi keşfetmeyi sever."

Kapıyı usulca kapattı, teklif ettiğim koltuğa oturdu ve dizlerinin üzerine
büyük bir zarf koydu.

"Başın belada mı?"

"Hayır, patron," diye kolayca cevap veriyor ve içim rahatlıyor. Şu anda
radarımda yeterince şey var. "Ama sana sadece saygıyla yaklaştığımı
bilmeni istiyorum. Bilmeye hakkın var-"

"Amadeo," diye sessizce sözünü
kesiyorum. Yutkundu. "Alessia
hakkında."

Masama doğru eğildim, dikkatim dağıldı. "Peki ya Alessia?"

"Onun hakkında ortalıkta bir sürü söylenti dolaşıyor."

İstemedenden de olsa öfkem kabarıyor. Birkaçı, çok değil, ama
ekibimizden yeterince kişi, hiyerarşide kendilerinden daha yüksekte bir
kadının oturması fikrini hazmedemiyor. İkiz kardeşime güvendiğim kadar

başka bir ruha güvenmiyorum. O bir

Aileye sadık ama yine de onun yeteneklerini sorguluyorlar. Şüphe duyan herkesi kulaktan kulağa kesmek ve saygısızlıklarından dolayı kız kardeşimin adını alınlarına kazımak istiyorum, ama Alessia küçümsememi yatıştırıyor ve inançsızlıklarının onun için hiçbir şey ifade etmediğine dair beni temin ediyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Onun hakkında, tam olarak ne?"

Boğazını temizliyor. "Patavatsızlıklar, patron. Onların sözleri, benim değil. Onun yaşam tarzı hakkında konuşuluyor, huzursuzluk var."

Bilmecelerden nefret ederim. Bir noktaya değinmek için daireler çizerek konuşma fikrini reddediyorum. Sözlerimize ve eylemlerimize sahip çıkmak bu dünyadaki tek gerçek gücümüzdür. Ama insanlar onaylanmamaktan korkarak kendilerini ikinci plana atıyorlar.

"Amadeo," diye bağıryorum ve o da ağzını kapatıyor.

Kuvvetle başını sallayarak daha dik oturur. "Sadede gelmemi istiyorsun."

Gülümsüyorum, bu jest hiç de sakın değil.

"Birkaç gün içinde iki farklı erkekle görüldü. Bu ilk kez olmuyor. Onun evliliğiyle ilgili niyetinizin ne olduğuna dair dedikodular dönüyor. Onu eşleştirmenizi bekleyerek etrafta dolaşmaya başlayacaklar."

Çenemi kaşıyorum. "Anlamıyorum. Hangi adamlar?" "İlki Charles Junior Lincoln."

"CJ."

"Hm," diye onaylıyor.

Kaşlarımı çattım. "O onun üvey oğlu, Tanrı aşkına." "İşte bu noktada işler karışıyor."

"*Yapışkan* mı?"

"Geçenlerde ofisine girdi ve saatlerce kaldı. Çıktığında ikisi de sarhoş görünüyordu."

Omuz silkiyorum.

"Aile onların bu işe karıştığına inanıyor." "Onun ofisine gittiği için mi?"

"Çünkü kız ofisine girer girmez CJ panjurlarını kapattı ve kapısını kilitledi."

"Bu seviştikleri anlamına gelmez." Aptalca, kesinlikle.

"Sevişmedikleri anlamına da gelmez."

Kız kardeşimin rahmetli kocasının oğlunun kendisini becermesine izin verdiğini hayal bile edemiyorum ama bunu kesin bir dille de reddedemem. Alessia ve ben ne kadar yakın olsak da seks hakkında konuşmayız.

"Hepsi bu kadar değil," diye devam ediyor Amadeo. "Diego Greco ile birçok kez görüntülendi."

"Bu ismi bilmeli miyim?"

"Caruso'nun kaptanlarından biri." Yumruğumu sıktım.

"Onların birlikleriyle barış için aracılık ettiğimizi anlıyorum ama bu kötü görünüyor.

Sadece aylar önce rakiptik." "Her zaman rakip olacağız."

Bir kez başını sallar. "Onun evlenmesini istiyorlar, Salvatore. Bizim adetlerimize saygısızlık ettiğine inanıyorlar."

Gözlerim kısıldı. "Hepsi orospu besliyor."

"Fahişeleri milyarder üvey çocukları ya da rakip aile üyeleri değil," diyor sessizce.

İçime nefes almaya zorlarken burun deliklerim şişiyor. "Zarfın içinde ne var?" "Kanıt."

Gözlerim hayal kırıklığıyla kapanıyor. Nasıl bu kadar aptal olabilir? Elimi uzatıp sessizce bana *kanıtı* vermesini rica ediyorum.

Zarf avucumun içine kayıyor ve ben isteksizce gözlerimi açıyorum. "Başka bir şey daha."

Bakışlarım kafatasını delip geçiyor, kızgınlığım derimin altında fokurduyor.

"Alessia geçenlerde bana ulaştı ve Diego Greco'nun adres dahil tüm iletişim bilgilerini istedi. Elinizdeki fotoğraflar arasında New York'ta çekilmiş olanlar da var. Diego'nun evine girerken."

Boğazımı temizliyorum. "Caruso onların ilişkisinden haberdar mı?" Her ne ise.

"Bildiğim kadarıyla hayır, patron."

Fotoğraflara göz gezdiriyorum, ilk birkaçında CJ Lincoln ve kız kardeşim sıcak bir kucaklaşmayla birbirlerini selamlıyorlar. Sonraki birkaçı Lincoln Kulesi'ndeki güvenlik kameralarından alınan görüntüler. CJ ofisindeki panjurları kapatarak tam bir mahremiyet sağlıyor.

Açıklanabilirler. Hâlâ Charles Lincoln'ün vasiyetindeki karmaşayla uğraştıklarını biliyorum.

Ancak aşağıdaki resimler tartışmaya çok az yer bırakıyor.

Kız kardeşim ve Diego onun evinde, ve onun. Benim haberim olmadan New York'a uçup küçük sikicisini ziyaret etmiş. Ormanda çekilmiş fotoğrafları var, adam maske takmış ama kimliği belli. Bir tanesinde adam kızı taşıyor, bakışları kimsenin görmemesi gereken bir yakınlık içinde. Ve bir de öpücük var. Alessia'nın eteği yırtılmış ve evinin önündeki gül fidanı ayakları tarafından çiğnenmiştir. Diego'nun eli Alessia'nın boğazını hoyratça tutuyor, dişleri Alessia'nın alt dudağını çekiştiriyor, bu okşayısta şehvetin kanı akıyor. Tüm bunların onun iradesi dışında gerçekleştiğini iddia edebilirim ama yüzündeki ahlaksız ihtiyaca bakmak bu mantığı daha başlamadan yok ediyor.

Uzun bir nefes verip resimleri masamın üzerine fırlatıyorum. Sandalyemde ağır ağır geriye yaslanarak bir elimi çeneme götürüyorum. "Narciso adamlarımız arasındaki huzursuzluğun farkında mı?"

Şüpheliyim, ikinci komutanım olabildiğince sadıktır. Herhangi bir uyumsuzluktan haberi olsaydı, şimdiye kadar öğrenmiş olurum.

Amadeo başını sallar. "Hayır, patron. Bildiğim kadarıyla yok. Kulağımı yere çok yakın tutuyorum. Bu noktaya kadar konuşmaları çok sessizdi. Ama öfkeleri giderek artıyor. Yaşlı ve dul askerlerden birkaçı, onların evlilik için bariz bir seçim olduğuna inanıyor. O..."

"Saf değil," diye tahmin ediyorum.

"Aynen öyle, patron."

Sadece bir an düşündüm. "Kız kardeşim hakkında konuşan aile üyelerinin isimlerini istiyorum. Sadece aileme saygısızlık etmekle kalmıyorlar, consigliera'larının da altını oyuyorlar. Bunun sonuçları olacak."

"Elbette. Gün sonuna kadar bu bilgiye sahip olacaksınız."

Parmaklarımı masama vuruyorum. "Narciso'yu her şeyden haberdar et ama ona bu işle bizzat ilgileneceğimi söyle."

Telefonumu kaptığım gibi evin hoparlör sistemini çalıştırıyorum. "Caterina," diye sesleniyorum ağızlığa, sesim evimin boşluklu duvarlarında yankılanıyor. "Ofisime gel."

Amadeo'nun kaşları saç çizgisine doğru itildi. "Bu çok uygun." Gülümsüyor.

Sistemi kapatıyorum. "Pek sayılmaz. İstenileni yapmayacak." Kafası karışmış görünüyor.

"Müstakbel eşim eve geldiğimden beri benimle tek bir kelime bile konuşmadı. Sırf çağrıldığı için aslanın inine gönüllü olarak girmesine imkan yok."

Gitmek için ayağa kalkar. "İrtibatta olacağım." Veda etmeye zahmet etmedim.

"Salvatore," diye sesleniyor Amadeo kapıdan içeri girmeden önce. "Bu fotoğrafları kimin temin ettiğini araştırmayı kendime görev edindim, bilirsin, onu kimin takip ettirdiğini bulmak için. Umarım sorun olmaz."

Çenemi eğiyorum.

"Kim?" "Annen."

Şok omurgamı sarıyor ama yüzümü soğukkanlı tutuyorum.

"Alessia'yı seviyorum," diyor Amadeo. "Bence ekibimizin ve gücümüzün ayrılmaz bir parçası. Öz annesinin onun altını oymasının otoritesine kendisinden daha fazla sorun yarattığını söylememe gerek yok sanırım."

zaten savaşıyor. Annen, öyle olmadığı halde onu vazgeçilebilir biri gibi gösteriyor."

Boğazıma tırmanan asidi yutuyorum. "Gidebilirsin."

Başka bir şey söylemeden gidiyor.

Anneni sevmen gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, o kadın her gün ölüme biraz daha yaklaşıyor. Biricik kızını hor görmesi Alessia'yı sandığından çok daha fazla incitiyor. Ama onu tehlikeye atmak onu doğrudan benim görüş alanıma soktu ve kız kardeşim ve benim yıllar boyunca katlandığımız her şeyden sonra, cezasının yaratıcı olması gerekecek.

Onu tam olarak nerede bulacağımı bilerek evin içinde tembelce dolaşıyorum.

Kütüphane kapısı kapalı ve ben sessizce açıyorum. Beni duyduysa bile belli etmiyor. Odanın ortasındaki üç kişilik kanepeye uzanmış, iki bacağını arkalığa atmış, bir elinin küçük tırnağı dişlerinin arasına sıkışmış, diğer eli bir tür e-okuyucu tutuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

"Ne okuyorsun?"

Vücudu kaskatı kesiliyor ve e-okuyucuyu yavaşça göğsünün üzerine koyuyor, odada beni bulmak için başını çeviriyor.

Kulağıma dokunarak kulaklıklarını işaret ediyorum. "Gürültü önleyici değil o zaman?" Ayağa kalkıyor ve kulaklığı kulağından boynuna doğru kaydırıyor.

Onunla ilgili her şey narin. Hareket etme şekli, yüzündeki hatlar ve vücudunun minyon kıvrımları.

"Seni çağırdım."

"Beni siz çağırdınız. Ben senin askerlerinden biri değilim."

Gözlerimin vücudunda bilerek gezinmesine izin verdim.

"Hayır, değilsin." Kaşlarını çatıyor, ben de odanın içinde biraz daha ilerliyorum.

"Soruma cevap vermedin." Kucağında duran küçük cihazı işaret ediyorum.

"Bir

kitap."

Gülümsüy

orum.

"Ne hakkında?"

"Bu odaya ihtiyacınız varsa..." Ayağa kalkıyor. "Okumak için başka bir yer bulacağım." "Seninle konuşmam gerek."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Ne hakkında?"

"Diego Greco."

Tekrar oturuyor. "Peki ya o?"

Tavandan tabana uzanan kitap raflarına doğru ilerliyorum, yürürken elimi kitapların sırtlarında gezdiriyorum. "Bütün bu kitapları bir e-okuyucudan okuyorsun. Elindeki ağırlığı ve sayfaların kokusunu hissetmek de bu deneyimin bir parçası değil mi?"

"Fiziksel kitaplar okumak için değildir. Sırtları çatlar ve sayfaları yıpranır."

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı uzatıyorum. "Bu sevildikleri anlamına gelir. Bir ya da iki kez kırık etkilerini hissetmeden seviemezsin."

"Ayrıca, o kitaplar benim okumayı sevdiğim şeyler değil." Ona doğru döndüm. "Sen ne okumaktan hoşlanırsın?"

"Diego sessizdir," diyor onun yerine. "Sadık.

Korumacı." Bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor. "Hepsi bu mu?"

Omuz silkiyor. "Sessiz biri olduğunu söyledim, bu da fazla konuşmadığı anlamına geliyor. Onu çok iyi tanımıyorum."

"Kız arkadaşlar," diyorum. "Hobiler."

"Yıllar önce bir kız arkadaşı vardı ama sonra babası evlenmesini

ayarladı ve bildiğim kadarıyla Diego ile ilişkileri sona erdi. Boş zamanlarında ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Başımı salladım.

"Onun asla evlenmek istemediğini biliyorum." Bir süre bana baktı. "Hayatımda duyduğum en akıllıca şey olabilir." Bununla birlikte ayağa kalktı ve bana veda etme nezaketini göstermeden gitti.

Lincoln Tower'ın en üst katına çıkan asansör beklediğimden daha hızlıydı ve kapılar açıldığında tam boyuma ulaştım.

Metal kutudan çıkıp etrafımı kolaçan ediyorum. Buraya daha önce kız kardeşimin Charles Lincoln'la evliliği için pazarlık yaparken gelmişim. Ölümü üzerine en büyük oğlunun köşedeki ofisine el koyacağını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok.

Ben yanından geçerken resepsiyonist konuşmak için ağzını açıyor ama sonra vazgeçip tek kelime etmeden tekrar kapatıyor.

CJ'in ofis kapısı kapalıydı ve ben kapıyı çalmadan açtım.

Bilgisayarından başını kaldırıyor, beni gördüğünde azarlama sözcükleri dudaklarında duraklıyor.

"Bianchi, meşgulüm."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Charles."

Ekşi bir şekilde gülümsüyor. "Charles babamın adıydı."

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve davet edilmeden deri koltuğun yanındaki bar arabasına doğru ilerliyorum. Kehribar rengi sıvıyı koklamak için ilk sürahiye kaldırıp dudaklarımı beğeniyle eğiyorum. Kendime büyükçe bir yudum dolduruyorum.

"Sizce ebeveynler çocuklarına kendi isimlerini vermenin dünyanın en aptalca şeyi olduğunu anladıktan sonra mı CJ gibi aptalca lakaplar benimsiyorlar? Bir an, Lincoln Anne Charles ismini haykırırken

Babamın siki içine giriyor ve bir dakika sonra tombul bebek yanaklarını mıncıklarken aynı ismi mırıldanıyor."

"Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"

Oturmak için hareket ediyorum ama duraksıyorum. "Kız kardeşimi becerdiğin koltuk bu muydu, yoksa şu mu?" Deri koltukları gösteriyorum.

"Ne oluyor lan?"

Tepkisi uygun bir şekilde şok oldu, bu yüzden söylentilerin gerçek olmadığını tahmin edebilirim.

Ben oturuyorum, o ayağa kalkıyor.

Bir içki doldurup masasına geri dönüyor ve masasına yaslanıyor. Sessizce bekliyor, içkisini yudumluyor ve beni izliyor.

"Alessia geçenlerde buradaydı, panjurlar kapalı, kapı kilitliydi." Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer onu beceriyorsan-"

"Beceremiyorum."

Sözümü kesti. "O neden buradaydı?"

Sırıttırıyor. "Biz aileyiz."

Yumuşakça gülüyorum. "Oyun oynayacak vaktim yok."

"Ve saygısızlığa tahammülüm yok," diye karşılık veriyor. "Davet edilmeden ofisime giriyorsun, beni kim bilir neyle suçluyor ve seninle hiçbir ilgisi olmayan bir durum hakkında bilgi istiyorsun. Beni korkutamazsın, Salvatore. Milyar dolarlık bir şirket yönetiyorum ve her gün ölümümde senden daha fazla çıkarı olan adamlar tarafından tehdit ediliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu söyle ya da git. Dediğim gibi, meşgulüm."

CJ'i hep sevmişimdir ve Alessia'nın da sevdiğini biliyorum.

"Kazanılmış çıkar, cinayet işleyecek mideye ve araçlara sahip olmaktan çok farklıdır."

Neşe gözlerine vuruyor. "Sokakta bir yabancı tarafından vurulma riskim senden daha fazla."

"Öyle mi?"

"Şartlı tahliyesin. Güvenlik kameraları tüm binayı ve çevresini izliyor. Beni öldürmek istesen bile Bianchi, bunu burada yapacak kadar aptal değilsin."

Elimdeki kristal bardağı çevirerek içkime bakıyorum. "Sen ve Alessia ne hakkında buluşuyordunuz?"

İç geçiriyor ve viskisini masasının üzerine koyarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu konuyu doğrudan Alessia ile konuşman gerekmiyor mu?"

"Bir sonraki ziyaretim o olacak." Son içkimi de yutup bardağımı sehpanın üzerine bırakıyorum.

Bileğimi dizimin üzerinden geçirerek kanepeye yaslanıyorum.

"Babamın vasiyetinde bazı şartlar var. Onları aşmanın bir yolunu bulmak istiyorum." Alessia bundan bana zaten bahsetmişti.

"Şartlar mı?" Aptalca sordum.

"Alessia şu anda ölene ya da yeniden evlenene kadar işimizin kontrolünü elinde tutuyor."

Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum. "Başka ne var?"

"Alessia, belirli koşulları yerine getirdiğim sürece her şeyi bana geri imzalama yetkisine sahip."

"Ne gibi?"

"Eğer aşık olursam."

Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Babam hasta bir orospu çocuğuydu. Görünüşe göre mutluluğu bulmamı istiyor."

"Bunun Alessia'yla ne ilgisi var?"

"Ona evlenme teklif ettim."

Bunu beklemiyordum.

"Biz arkadaşız. İktidarını sağlamlaştırmak için onu başka bir ihtiyarla evlenmeye zorlaman an meselesi. Çözümümün ikimiz için de kazançlı

olduğunu düşündüm."

"O şekilde görmedi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Kaşlarım çatıldı ve aklım karıştı. Neden böyle bir teklifi önce benimle tartışmadan reddetsin ki? CJ haklı. Bu bir kazan-kazan. Lincoln holdingiyle olan ilişkimiz güvende kalır ve o da gelecekte evlenmesine gerek kalmadan kendini kurtarır.

Bu Greco denen çocuk olmalı. Aklıma gelen tek engel Diego. Genç kaptan burnumun dibinde kız kardeşime dokunuyor. *Lanet olsun*. Kendini bağlayabileceği herkes varken, başka bir takımdan bir kapo seçiyor. Onu öldüreceğim. Balık gibi bağırsaklarını deşip yüzünü tanınmaz hale getireceğim. Ve eğer Caruso tek bir kirpiğini bile kırarsa, New York'a savaş ilan edeceğim. Benim bölgame gelip *dostmuşuz* gibi davranma cüretini gösterip kız kardeşimi kendi lanet şehrinde rezil etmek ve ona *patronu* yerine lanet bir fahişe gibi davranmak. Hepsini öldüreceğim.

"Neden buradasın, Bianchi?"

CJ'e bakıyorum. "Rütbeliler etrafta dolaşıyor," diyorum ona dürüstçe. "Onun evlenmesini istiyorlar."

Başını geriye doğru eğiyor, iğrenme ve hayal kırıklığı iniltisi tavana doğru yankılanıyor.

"Onunla evlenir miydin?"

Gözlerimin içine baktı. "Bir kalp atışında."

Ona bakıyorum.

"Onu seviyorum. Samimi olarak değil. Ama onu seviyorum."

Ayağa kalkıyorum. "Bizim dünyamızda herkes ancak bu kadarını umabilir. Onunla konuşmama izin verin."

Adımı söylediğinde ofisinin kapısına ulaşmıştım. Omzumun üzerinden baktım.

"Bir dahaki sefere beni görmek istediğinde randevu al. Benim zamanım seninkinden daha pahalı."

Kapıdan girerken onu tersledim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

Salatama eklemek için tavuk parçalıyordum ki ön kapım kolu tıkırdıyor. Ardından yüksek sesle bir kapı çalınır. "Alessia." Salvatore'un sesi kapıdan içeri giriyor ve ben de kapıya doğru ilerliyorum.

Diego'nun taktığı üç kilide hafifçe vuruyorum -bana g ö r e aşırı, ona göre gerekli- ve kapıyı açıyorum.

"Kapı neden kilitli lan?" Kardeşim yanağımı öpüyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"I vardı benim güvenlik sistemler yeniden yapıldı. Bu kilit mekanizmalar otomatiktir."

"Ya yangın çıkarsa?"

Mutfağa geri döndüm. "Bir cam kıracağım. Öğle yemeği ister misin? Tavuk salatası yapıyorum."

"O tavuk ve salatayı iki dilim ekmeğin arasına koyarsanız, tabii ki iki tane alırım."

İç çekiyorum ama bir somun eklemek alıyorum.

Kahve makinemle uğraşıyor. "Espresso?" "Lütfen."

Sessizce çalışıyor ve aynı şekilde yemek yiyoruz. Ziyareti olağandışı değil ama tavırları alışılmışın dışında. Birlikte çok zaman geçiriyoruz ve aramızdaki sohbet her zaman zahmetsizce akıp gidiyor.

Yemeğini benden önce bitiriyor ve tabağını itiyor. "Güllerine ne oldu?"

"Benim neyim?" Çatalımı dudaklarıma götürerek duraklıyorum.

"Ön kapının dışındaki gül fidanı. Çiçekler gitmiş."

Diego Greco maskesiyle beni evimin içinde kovalarken onları ezdi.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Onlar mevsimlik. Yeniden dikmek zorunda kaldım."

Oturma ve yemek alanıma bakıyor, bakışları Diego'nun evime girdikten sonra değiştirdiği yeni kahve ve yan sehpayı takılıyor.

Gözlemci bir Salvatore şu anda ihtiyacım olan *son* şey. "Her şey yolunda mı?" Dikkatini tekrar bana çekiyorum.

Omuzlarına bir ağırlık çökmüş ve gerginlikten kurtulmak için onları yuvarlıyor. Kaşlarını çatıyor, ki bu ikiz kardeşim için alışılmadık bir durum değil, ama gözlerinin etrafındaki belirgin çizgilerde endişe kırışıklıkları var.

"Tavsiyenizi almak istediğim bir konu var." Sandalyesini geriye doğru kaydırarak bir bacağını diğerinin üzerine koyacak yer açtı. Koyu renk pantolonundaki görünmez tüyleri karıştırıyor.

Çatalımı yere bıraktım. "Tabii ki."

Alt dudağını ağzına götürerek bir süre sessiz kalıyor. "Sır saklayan bir rütbeli üyem var."

Bu ilgimi çekiyor ve Salvatore'un yeni mobilyalarıma çok yakından bakmasıyla ilgili endişelerim hemen azalıyor. "Ne tür sırlar?"

"İlişkilerini ülkenin dört bir yanında sergiliyorlar."

Şaşkınlık yüzüme yerleşiyor ve ne söylediğini ve nasıl yanıt vermem gerektiğini düşünürken sessiz kalıyorum. "Biz aile üyelerinin ders dışı işleriyle ilgilenme eğiliminde değiliz."

Sessizce onaylayarak çenesini eğiyor ama başka bir şey söylemiyor.

Salvatore bilmecelerle konuşmaz. Tam bir şeffaflıkla konuşur ve açık sözlülüğüyle tanınır. Ekibinden de aynısını talep eder. Yine de bana getirdiği konunun etrafından dolaşıyor ve bu bana her şeyi anlatıyor.

bilmem gerekiyor. Belirsiz biri ve kardeşim hiçbir zaman kesin değildir.

Uyumsuzluğa neden olan rütbeli üye güvendiği biri ve bu dünyada çok az insana güveniyor. Belli sebeplerden dolayı.

"Narciso?" Test ediyorum. "Çünkü eğer Elizabeth'le dalga geçiyorsa, onu bizzat ben hadım ederim."

Başını sallıyor. "Narciso değil."

"Salvatore." İç çektim. "Bana neler olduğunu anlat."

"Buraya sana aynı lanet şeyi sormaya geldim." Göz açıp kapayınca kadar düşünceli halinden öfkeli haline geçti. Dizinin üzerinde çapraz duran bacağı hareket etti, iki ayağını da yere dikti, dirseklerini yemek masama dayadı, yüzü aramızdaki cansız nesneye olabildiğince yaklaştı.

Kaşlarım şaşkınlıkla öpüşüyor ve başımı geriye atıyorum. "*Ben* mi?"

Çenesi öfkeyle titriyor. "Bana neden uyumsuzlukla uğraştığımı söyle benim saflarımda tutmayı seçtiğin seks arkadaşları yüzünden."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et," diye dişlerimi sıkıyorum. Gözleri öfkeyle kararıyor.

Göğsüm öfkeyle kabarıyor.

"Ne cüretle evime gelir ve beni böyle saçma bir şeyle suçlarsınız? Ne cüretle evime gelir ve benimle böyle bariz bir saygısızlıkla konuşursun?" diye bağıyorum.

"Bu ne cüret?" diye bağıyor. "Ne cüretle buraya sorularla gelirim? Hızlı bir sevişme için inşa ettiğimiz şeyi baltalamaya nasıl cüret edersin?"

Öfke beni ele geçirmiş olabilir, ama acı göğsümde nabız gibi atıyor. Kardeşim benimle *hiç* bu kadar düşmanca konuşmamıştı. Hiçbir zaman gözlerimin içine kınama ve iğrenmeyle bakmadı.

"Fotoğraflarım var, Alessia," diye homurdanıyor, öfkesini kontrol altına almak için savaşıyor. "Ofisime sadece CJ Lincoln'le değil, *Diego Greco*'yla da çekilmiş siyah beyaz fotoğraflar geldi!" diye kükrüyor.

Sikeyim.

Başka ne yapacağımı bilemeden duruyorum. Tek bir kalp atışı ve ter tenime yapışıyor. Midem çalkalanıyor, öğle yemeğim geri gelmek için yalvarıyor. Yutkunuyorum, titrediğimi görmezden geliyorum.

Sikeyim.

Kasemi alıp Salvatore'un tabağına uzanıyorum.

Bileğimi tuttu.

"Çek ellerini üzerimden. Dünyaya göre, senin altında oturuyor olabilirim, ama sen ve ben lanet gerçeği biliyoruz. Ben senin eşitimin. Senin ikiz kardeşinim ve bana elini uzatan son Bianchi'ye ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Bileğimi bırakıyor ve elini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Şimdi de birbirimizi mi tehdit ediyoruz?" Sessizce konuşuyor ama sözlerindeki acıyı tadabiliyorum.

Kolumu çekip tabağını aldım ve hışımla mutfağa girdim. "CJ'i ziyaret ettim."

Bulaşıkları lavaboya bırakıyorum, ses evimin içinde yankılanıyor. Ellerimi mutfak tezgâhına dayayıp derin derin nefes alıyorum. "Eğer ona zarar verirsen..." "CJ ile yatmadığını biliyorum, Alessia."

Rahat bir nefes aldım.

"Bunu biliyorum," diye vurguluyor. "Ama ailenin geri kalanı bilmiyor. Ne görmek istiyorlarsa onu görüyorlar."

"Umurumda değil." Arkamı dönüyorum.

Sandalyesi hareket ediyor ve ayak sesleri yavaşça mutfağa doğru ilerliyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını omuz genişliğinde açmış bir şekilde karşımda duruyor.

Savaşa hazırlanıyor.

"Önemsemek zorundasın, Alessia. Haklısın. Biz eşitiz, yani bu aile benim olduğu kadar senin de ailen. Bu yüzden huzursuzluğun sadece tehdide fırsat verdiğini anlıyorsun."

Onu çürütmek istiyorum ama yapamıyorum.

"CJ ile yatmadığını biliyorum," diye tekrarlıyor. "Ama Caruso'nun adamını becerdiğine inanıyorum."

"Ama ben değilim," diyorum kızgınlıkla.

Gözleri kızgınlıkla kapanan Salvatore derin bir nefes alır. "Eğer onu becermiyorsan." Gözlerini açar. "İlk içgüdülerime göre hareket ediyorum."

O sessiz, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Hangisi?"

"Eğer sevişmiyorsanız, anladığım kadarıyla *daha* yeni tanıştığınız yirmi dört yaşındaki bir mafya babasını görmek için ülkenin öbür ucuna uçmanızın nedenlerine dair kısa listemden şehveti çıkarıyorum. Şehvet kadar güçlü olan tek şey korkudur. Bu işe bulaştınız çünkü en güvenli seçenek bu. Sana şantaj yapıyor," diyor. "Yani *biliyor* Alessia ve onu öldüreceğim."

Panik beni boğuyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

İtiraf etmeliyim ki ben de Diego'nun sırrımızı bildiğini sanıyordum ama yanılmışım. O habersiz. Aramızdaki bağlantı berbat bir tesadüften ibaret ve ikiz kardeşime ormanda maskeli bir adam tarafından takip edilmekten hoşlandığımı söylemek dışında, ki bu Diego Greco'dan başkası olamaz, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hayır mı? O zaman bana neler olduğunu anlat."

Bilmiyorum, çılgılık atmak istiyorum.

Ama bunu ona söyleyemem, bu yüzden sessizliğimi seçiyorum. "Evlenmen gerek."

Kalbim göğsümde tekliyor. *Hayır*.

"Kesinlikle hayır." Sesimi buluyorum, ne kadar güçlü çıktığıyla gurur duyuyorum. "Bunu ben yaptım, Salvatore. Bedelini ödedim."

Ağabeyimin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Alessia, aptal gibi davranma. Sen bu hayatın içine doğdun. Sen

ailemizin en güçlü üyelerinden biri. Argümanınızın saçmalıktan ibaret olduğunu herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Başka biri olsaydı, danışmanım olarak siz çoktan bir talip seçmiş olurdunuz."

"Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. *Sevgisiz bir evlilik yaşadım.*

Kalbimin bunu ikinci kez yapabileceğini sanmıyorum, eklemiyorum.

Elini yüzüne sürüyor. "Evlenmek istediğimi mi sanıyorsun? Bizim lanet dünyamızda kimse koca ya da eş *istemiyor*. Erkekler bunu talep ediyor çünkü bir eşin hakları olduğuna inanıyorlar ve kadınlar da bunun görevleri olduğuna inandıkları için kabulleniyorlar."

"O zaman değiştir," diye yalvarıyorum. "Bunu değiştirebiliriz."

Homurdanıyor. "Ne kadar arkaik olsa da, bu gereklidir. Güç, saygı ve avantaj iyi yerleştirilmiş nikâhlarla inşa edilir. Chicago üzerinde sahip olduğumuz güçten uzaklaşacak kadar üstesinden gelemedik, Alessia."

Ona sırtımı dönüyorum, kirli tabaklarımızı bulaşık makinesine atıp kapağını kapatıyorum.

"CJ'in teklifini neden reddettiniz?"

"O sümüklü sıçan, artık prensip olarak ona eşlik edeceğim." Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

Salvatore'un dudaklarına neredeyse bir sırtıma dokunuyor. İç çekiyorum.

"Birçok nedeni var."

"Açıkla onları."

"O benim üvey oğlum. Hiç hoş değil."

Kaşlarını çatıyor. "Tanrı aşkına, Alessia. Ciddi olamazsın?"

Sessiz kalıyorum.

"Kimse Charles'ı sevdiğine *ya da* Charles'ın seni sevdiğine inanmıyor."

Salvatore az önce beni tam kalbimden bıçakladı ve ister saldırısının farkında olmasın ister acımı umursamasın, yine de ondan biraz daha fazla nefret ediyorum.

"Sen ve CJ dünya için çok daha anlamlısınız."

Ceketimin düğmesiyle oynayarak gözlerimi kaçırıyorum. "Grace ona aşık."

"Pardon?"

Başımı kaldırıyorum. "Grace ona aşık." Açıkça konuşuyorum, her kelimeyi telaffuz ediyorum. "CJ'e."

"Grace de kim lan?"

Hayal kırıklığına uğradım. Ben yıllarca ailemizin Snow ailesine verdiği zarar ve kalp kırıklığı için kendimi suçlarken, Salvatore pek aldırmaz etmeden yoluna devam etti. "Lucy'nin kız kardeşi."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Aptalca davranıyorsun. Ben insanları kırık kalplerden koruma işinde değilim, sen de değilsin. Grace'in CJ'in sikinin üstüne oturmak istemesi umurumda bile değil."

"O aileden yeterince şey aldık," diye fısıldıyorum. "Onun mutluluk şansını da elinden almayacağım."

"Biz hiçbir şey yapmadık. Edoardo'nun günahlarını üstlenmeyeceğim. Sen de almamalısın." Öfkeli bir nefes üfledi. "Şu anda mantıklı düşünemiyorsun. Senin kararlarına güvenemem." İfadeden dolayı kesinlikle kırılmış görünüyor. "Sen de kimsin şimdi?"

Mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürüyor. "Diego Greco ile teması kesin. *Derhal*. Bana bir konuda yalan söylüyorsun ve onun oyununun ne olduğunu bilmiyorum. Ona güvenmiyorum. Bildiğini sandığı her şey için ölü bir adam o. O artık Chicago için herhangi bir sendikanın vaat edebileceği avantajdan daha büyük bir risk. CJ Lincoln ile evleneceksin. Bu konuda başka bir şey duymayacağım."

O ölü bir adam.

"Onu seviyorum," diye bağıriyorum panik içinde ve kardeşimin ayakları duraklıyor.

Sikeyim.

Ne yapıyorum ben? Kardeşime hiç yalan söylemedim. *Asla*. Ondan bir şeyler sakladım ve hayatımla ilgili aramızdaki ilişkiyi etkilemeyen küçük detayları atladım.

iş. Ama hiç yalan söylemedim. Ta ki şu ana kadar. "Onu seviyorum," diye daha sakın bir şekilde tekrarlıyorum.

Salvatore dönüyor.

"Diego," diye boğuldum. "Bir ilişkimiz var. Sana söylemediğim için özür dilerim. Başladığında bir şeyler söylemeliydim. Gerçek olduğundan emin olmak istedim. Onu seviyorum."

Bana bakıyor ve aldatılmışlığım içimin derinliklerinde fokurduyor. Ne yapıyorum ben?

Diego'nun hayatını kurtarıyorum, diyorum kendime.

Grace'in kalbini koruduğumu iddia ediyorum.

Charles'a verdiğim *sözü tutarak* bitiriyorum.

Birden fazla hayatı sonsuza dek değiştirecek küçük beyaz bir yalan, ancak doğrulukla dövülürse aldatma kınanamaz. Umarım Diego bunu böyle görür.

Dünyamızdaki erkekler eşlerini her zaman seçerler. Tekrar evliliğe zorlanıyorsam, neden ben de aynısını yapamayayım? Diego benim en güvenli bahsim.

Sanır

m.

Umar

m.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIEGO

Lorenzo'nun ofisinin eşiğinde durakladım. Yüzümden hiçbir şey okunmuyor.

ama mideme endişe yerleşiyor ve bu duygudan nefret ediyorum. Kontrolü seviyorum. Bunu her gün yaşıyorum. Hiçbir durumun beni panikletmesine izin vermem. Tehdidi kabul eder ve dikkatlice düşündükten sonra tepki veririm. Düşünmek beş saniye de sürebilir, beş gün de. Her şey karşımdaki riskin aciliyetine bağlıdır. Sakin bir şekilde hareket eder, asla hataya yer bırakmam.

Bir anlık tereddüt önümdeki üç adama çok fazla şey gösterdi ve her birine hayatım pahasına güvenecek olsam da, gücüm belirsizliğimdir. Beni okuyabilen ne kadar az insan olursa, evimi inşa ettiğim dünyada o kadar güvende olurum.

"Kapı açık mı kapalı mı?"

"Açık. Gabriella evde değil."

Lorenzo Caruso'nun karısından sır saklamadığı bir sır değil. Bu nedenle yaptığı muğlak yorum, bana bu toplantı hakkında birkaç saniye önce bildiğimden daha fazlasını anlatıyor. Sadece ve sadece benim etrafımda dönüyor.

Çenemi eğerek odada kalan tek koltuğa, Lorenzo'nun tam karşısına oturuyorum.

Son geldiğimden beri oda yenilenmiş. Lorenzo'nun ofisine en son adım attığımda camlar silah sesiyle kırılmıştı ve halıyı iki kanlı ve cansız beden süslüyordu.

Döşemeler değiştirilmiş, duvarlar yeniden boyanmış ve pencereler onarılmıştır.

Vincent odanın kenarındaki geniş kanepeye oturmuş, bir bileğini dizine dayamış, dirseğini kolçağına dayamış ve başını avucuna yaslamış. Orta parmağı sessiz bir dalgınlıkla alt dudağının üzerinde ileri geri hareket ediyor.

Leonardo az önce benim oturduğum koltuğun yanındaki koltuğa oturmuş, çenesini selamlamak için kaldırıyor. Onu görmezden geliyorum.

"Chicago'ya gitmeni istiyorum." Lorenzo beni acılarımdan kurtardı ve hemen konuşmaya başladı.

Chicago'dan bahsettiğinde vücudumdan geçen beklenti titremesini gizlemeye çalışıyorum. Ama Lorenzo sırtıyor, bu yüzden yeterince iyi saklayamadığımı biliyorum. Onun yanındayken gardım çok düşmüştü. Patrona olan sadakatim kafamı karıştırıyor ve bunun farkına vardığımda sinirlenerek omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Tabii ki." Boğazımı temizliyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak baş ve işaret parmaklarıyla alt dudağını sıkıyor. "Düğün hazırlıklarını yapacaksın."

Leonardo'nun yüzünde dans eden neşeyi görmezden gelerek daha dik oturuyorum. "Pardon?"

"Mırıldandım mı?"

Çenem sıkılıyor ve dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Düğün hazırlıkları mı?" Sözlerini yankılıyorum. "Kimin için?"

"Sen," diye kolayca cevap veriyor.

Kıyafetlerim çok dar ve ter enseme boyuyor. Öne doğru eğildim. "Ne?"

"Tek kelimelik yanıtlar şimdiden sinirime dokunmaya başladı.

Konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum Diego, ama ne söylemek istiyorsan söyle."

Vincent'a bakıyorum, sonra tekrar Lorenzo'ya. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Düğününü planlıyorsun." Leonardo gülüyor ve ben onun sürekli oynadığı bıçağı alıp şahdamarına saplamak istiyorum. "Enzo'nun bunu açıkça belirttiğini sanıyordum."

Homurdanıyorum. "Kim ve neden?"

"Ah." Lorenzo ellerini birbirine vuruyor, yüzündeki gülümseme neşeli olamayacak kadar manik. "Kızaran gelininiz Alessia Bianchi."

"Sia?"

"Aw. Ona Sia diyor, çok şirin," diye takılıyor Leonardo. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Seni öldürmeyi planlıyor," diye mırıldanıyor Vincent. Leonardo, "Bu onun sevgi dili," diye karşılık verir.

Onlar saçmalamaya devam ederken ikisini de görmezden geliyorum. "Bunun nasıl ortaya çıktığını sormama izin var mı?" Lorenzo'ya soruyorum, sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

Lorenzo kaşlarını çatır. "Sen söyle Diego. Bizim tarafımızda kalması için çalıştığım o lanet olası örgütün patronunun beni neden aradığını söyle, adamlarımdan birinin kız kardeşini becerdiği gerçeğine öfkelenerek. Hem de kendi kasabasında, burnunun dibinde."

Sikeyim.

Başımı salladım. "Ben değilim. Biz değiliz."

"Ne değil?" diye tükürdü. "Karışmak mı? Onu becermek mi? Açıkla, Diego. Seni Chicago'ya getiren her iş için elini kaldırıyorsun. Kişisel zaman ayırıyorsun ve Leonardo, nereye gittiğini bana hatırlatır mısın?"

"Orası Chicago olmalı." "Beni takip mi ettiriyorsun?"

Odanın havası değişti. Lorenzo'nun sabırsızlığı çok fazla yer kaplıyor. "Bana böyle hakaret etme. Adamlarımdan nerede olduğunu her zaman bilirim."

Bir elimi kırpılmış başımın üzerinde gezdiriyorum. "Öyle değil," diyorum zayıf bir sesle. "Düşündüğün gibi değil."

"Gabriella'ya aşık olduğumda da böyle değildi."

Vincent boğazından bir uyarı sesi çıkarır, ama patron onu duymazdan gelir. "Vincent evlenerek aileye *yardım* ettiğinde de böyle değildi.

Bianca."

Başparmağım burun deliğime değiyor ve başım titreyerek onu reddediyorum. Lorenzo bana doğru bir zarf uzatıyor. "Aç şunu."

Yumruklarım sıkıldı.

"*Lorenzo*." "Aç. Aç onu."

İç çekerek masasından zarfı aldım ve yırtarak açıp içinden bir fotoğraf koleksiyonu çıkardım.

Hepsi Sia ve benim.

"Konuşuyoruz." Her birine göz gezdiriyorum, hepsi de konuşurken çekilmiş fotoğraflarımız. "Bunun Bianchi'nin kurallarına aykırı olduğunu bilmiyordum."

"Devam et."

Yutkunuyoru

m.

"Oh, çok şirin," diye takılıyor Leonardo. "Onu nasıl taşıdığına bak, yüzünde korkunç bir maske var."

İkinci avımızda bileğini burktuğu gece. Onu asla bırakamayacağımı bildiğim gece çünkü zihnim kırılmış, büyük bir bölümü açılmış ve kızıl saçlı güzel tarafından sahiplenilmişti. Ama bunun benim şartlarımla olması gerekiyordu, kimsenin bilmediği, benim sahip olduğum bir şeydi.

Lorenzo'ya bakıyorum ve o da işaret parmağını sallayarak sessizce devam etmemi söylüyor. Son kareye geldiğimde onları masasına geri bırakıyorum.

"Bu benim favorim," diyor Leonardo. "Elin boğazında, dişlerin alt dudağında. Göz teması. Eğer onu becermiyorsan, Diego, sakin aksini düşünüyor."

Homurdanıyorum ama bu sadece onun aptallığını teşvik ediyor.

"Araştırmamı yaptım. *Sia*'nın adı *Kızıl* Hazine. Bu da ona dokunmaman gerektiği anlamına geliyor, Diego." Bana *baktı*. "Seni pis kural bozucu."

"Hiç susmaz mısın?"

Vincent güler ve Leonardo göz kırpar.

Lorenzo küçük kardeşine kaşlarını çatıyor. "İrlandalılarla işler sarp sararsa Salvatore'nin yanımızda olmasına ihtiyacım var. Ama ona güvenmiyorum. Babasını ve babasının halefini öldürdü. Onun sadakatı Leonardo'nun bekârlığı kadar güvenli."

"Siktir git," diye çıkışır kardeşi. "Onun evinde benim gözlerim ol."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, elim kabaca çenemin tıraşsız çizgisine sürtünüyor. "*Casusluk* yapmam için hayatımı bir aileye adamam mı istiyorsun?"

"Sana sormuyorum. Sana doğrudan bir emir veriyorum," diye düzeltiyor beni. "Ve hayır, sana *casusluk* yapmak için kendini küçümsediğin birine bağlamamı söylemiyorum. Bu kadını seviyorsun Diego. Sevmeseydin Chicago'ya bu kadar sık gitmeyi teklif etmezdin. Onunla yatmadığını söylediğinde sana inanıyorum, bu da ona karşı bir şeyler hissettiğin anlamına geliyor. Her şey bir yana, senin birlikteliğin bize Bianchi ile bir anlaşma sunuyor. Onun consigliera'sıyla evli olacaksın. Günlüğüne ihtiyacım yok ama ihtiyacım olursa kullanabileceğim bir pislik istiyorum. Kız kardeşini becerirken bunu bulabilirsen, ikimiz de kazanırız."

"Onlara ihanet edersem beni öldürürler."

Alt dudağı düşünceli bir şekilde dışarıya doğru çıkıyor. "Kız kardeşinin şerefini lekeleyerek ailesine saygısızlık ettiğin için seni öldürebilir."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum.

"Bana sadakat sözü verdin Diego ve karşılığında benim sadakatimi aldın. Ama kendini köşeye sıkıştırdığında, şeytanla bazı anlaşmalar yapmak zorunda kalırsın."

"Seni şeytan sanmıştım," diyerek kendimi utandırdım.

Gülümsüyor. "Aletini birinin kız kardeşinin içine soktuğunda şeytanın bile gücü sınırlıdır."

Bunu söylerken Vincent'ın bakışlarından kaçınıyor ve onu suçladığımı söyleyemem.

"Sikişmiyorum-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Ama istiyorsun ve onunla evlenmek üzere olduğunu düşünürsek, evleneceğini garanti ederim."

İnkâr zihnimde ağır bir yer tutuyor, ancak kelimeler ya da mantık oluşturamıyorum. Aşık olacağıma ve geleneksel yöntemlerle evleneceğime dair hiçbir önyargım yoktu. Ama bu kararı verirken daha özgür olacağımı hayal etmişim. Dürüst olmak gerekirse, Lorenzo'ya bir göçebe olarak yeterince faydalı olacağımı umuyordum, böylece sonsuza kadar bekar kalmama izin vermeyi düşünebilirdi.

"Alessia." Tam adını söylediğinden emin oluyorum. "Bunu istemezdim. O lanet olası bir consigliera. Bu kararda daha fazla özgürlüğü var."

"Alessia," diye mırıldanıyor Lorenzo, "bu birleşmeden sorumlu olan kişi. Salvatore'ye aşkını itiraf etti. Haklısın Diego. O lanet olası bir consigliera ve görünüşe göre seni gözüne kestirmiş."

Kaşlarım çatıldı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı olmak zorunda değil."

Boğazımı sıkkan öfke kükremesini yutarak bir süre bekliyorum. "Eğer başka bir şey yoksa."

Lorenzo çenesini eğdi ve ben de gitmek için ayağa kalktım. Tam kapıya varmışım ki beni durdurdu. "Diego," diye sesleniyor ve burun deliklerim kızgınlıkla alevleniyor. Arkamı dönmüyorum.

"Belki de bunu egonun inanmana izin verdiğiinden daha çok istiyorsun. Bir kez bile hayır demedin ve bir çıkış yolu aramayı düşünmedin bile."

O zaman dönüyorum ama konuşmamı engellemek için elini kaldırıyor.

"Bunun bir seçenek olduğunu düşünmediğini söyleyerek beni aşağılama. Yeterince uzun süre birlikte çalıştık. Kendi ahlaki pusulanız ve kişisel sınırlarınız var ve gerekli olduğunu hissettiğinizde bunları ifade ediyorsunuz. Alessia'yla evlenme fikri sana itici gelmiyor ve bu sana yeterince şey anlatıyor olmalı."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALESSIA

Düğün mekanımız için Salvatore'nin geniş malikanesini seçtik.

Ya da ben yaptım. Diego, Salvatore bana yaklaşan nikahımızdan haberdar olduğunu söylediğinden beri benimle konuşmadı. Arayıp açıklamaya çalıştım ama cevap vermedi. Evine gitmeyi düşündüm ama sonunda ona en azından biraz zaman ayırabileceğime karar verdim.

Bir ay önce Brooklyn'deki evinden ayrıldığımdan beri onu görmedim. Bugün geleceğinden emin olamıyorum. Beyaz bir elbise içinde, damatsız bir şekilde mihrapta durabilirim. Kahretsin, nefret ettiklerim buna bayılırdı. Saflarımızda başarısız olmamı ya da düşmemi bekleyen erkekler bu aşağılanmayı kutlayacaktır.

Salvatore'nin evinin etrafında siyah takım elbiseli, kulaklıklılı, dikkatli bakışlı ve omuzları gergin güvenlik görevlileri dolaşıyor. Silah taşımaya izin verilen tek kişilerdi. Konukların silah taşınması yasaktı. Hiçbir şey bir *aile* düğününü, rakipler arasında çok fazla içki içtikten sonra silah sesinden daha fazla çığlık atamaz.

Şampanyamı yudumlarken yatak odasının kapısının arkasında asılı duran gelinliğe öyle bir bakıyorum ki gözlerim bulanıyor. Geniş göğüs dekoltemi sergileyen, omuzları açık, güzel bir gelinlik. Bedeni dantel, eteği ipek şifon. Cömert kıvrımlarımı sarıyor. Kızıl saçlarım en az bir milyon topuzdan oluşan bir kabarıklıkla şekillendirilmiş.

çıkarmam saatler sürecektel tokalar. Makyajımı yaptım, bugün mümkün olduğunca kendim gibi hissetmek istiyordum.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses, sulu bakışlarımı elbiseden çekip alıyor ve boğazımı temizliyorum. "İçeri gel."

Salvatore usulca gülümseyerek içeri giriyor. "Giyinmiş olman gerekmiyor muydu?"

Omuz silkiyorum. "Bir gelinin modaya uygun şekilde geç kalması olağandır. Yakışıklı görünüyorsun."

Kendine şöyle bir bakar. "Her gün böyle giyiniyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Her zaman yakışıklı görünüyorsun."

"İyi misin?"

"Onu gördün mü?"

O burada mı?

Başını sallıyor, kendine bir kadeh şampanya dolduruyor ve tüm kadehi bir dikişte yutuyor. "Kimsenin onunla konuşamayacağı kadar uzakta duruyor ve konuklara ters ters bakıyor."

İçime bir rahatlama

çöküyor. "Yani onun için normal davranmak."

Gülümsüyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Alessia?" diye sorar. "Bunların hiçbiri bana doğru gelmiyor. Bana anlattığından daha fazlası var. Bundan eminim."

"*Bu* size doğru gelmiyor ama benim seksen yaşında bir adamla evlenmem doğru geliyor öyle mi?"

"Sana zarar vermeyeceğini biliyordum."

Hüzünle gülümsüyorum. "Diego bana zarar vermez." "Sana bakınca, bence çoktan verdi bile."

İpek sabahlığımın kravatını sıkıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben aptal değilim, Alessia. Diego'ya aşık olmadığımı biliyorum. Ama ona karşı hislerin var. Onun gibi adamlar senin ona karşı hissettiklerini

hissedemezler.

için. Bunu biliyorsun, değil mi? Charles'ın seni asla sevmeyeceğini biliyordun ve bundan memnundun çünkü sen de onu asla sevmeyecektin. Bence Diego'yu sevebilirsin. Ya o da bunu hissedemezse ne olacak?"

Benim güzel anlayışlı kardeşim. Ayağa kalkıyorum, parmak uçlarıma eğilip yanağından öpüyorum. "Ben iyi olacağım."

"İyi olmanı istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Boğazımdaki kalınlık yutkunmamı engelliyor, bu yüzden ondan uzaklaşıp elbiseme doğru ilerliyorum. "Giyinmem gerek. Onu yeterince beklettim."

"Alessia."

"Seni seviyorum, Salvatore. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim. Tercihinin CJ olduğunu biliyorum."

İç geçirdi. "Seni kapının dışında bekleyeceğim." Duraksıyor. "Ben de seni seviyorum. Bunu tekrar yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Sözlerini kabul edemiyorum çünkü boğazım duygularla kapandı.

Kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve ben gözyaşlarıma onların istediği gibi teslim olmayı reddediyorum. Derin nefes alıyorum, bilerek nefes veriyorum ve hızla göz kırpyorum.

PEMBE ve beyaz güller çimlerin üzerine dağınık bir şekilde yerleştirilmiş. İnci Jimmy Choos ayakkabılarımda altındaki imlerden daha yumuşaktılar ve Salvatore ile koridorda attığımız her adımda solup giderken güzelliklerinin yasını tutuyorum.

Diego tüm bu süre boyunca sırtını bize dönmüş, rahibin yanından geçip hiçbir şeye bakmadan bekliyor. Siyah takım elbisesi vücudunun her açısına uyuyor ve

Vücudundaki gerginlik onu izleyen herkes tarafından hissediliyor. Elleri iki yanında yumuk yumuk duruyor ve keşke bu olay yaşanmadan önce ondan özür dileme şansım olsaydı.

Salvatore yolumuzun sonuna ulaştığında her bir yanağımı öpüyor ve Diego dönüyor.

Çok yakışıklı. Kasvetli yüz hatları ve onaylamayan çizgileri, elimi uzatıp kızgınlığını yatıştırmak istememe neden oluyor. Yüzündeki ifadenin tek sorumlusunun ben olduğumu biliyorum.

Çenesini kardeşime doğru eğiyor, sonra bakışlarını tüm gücüyle bana çeviriyor. Beni içine çekerken gözlerini bir şehvet ısırtığı kaplıyor, ama ağzının düz çizgisini ısıtmıyor. Elime uzanıp beni karı koca olacağımız platforma götürürken çenesi hâlâ öfkeyle titriyor.

"Diego," diye fısıldıyorum ama rahip konuşmaya başlıyor ve ben gözlerimle özür dilemek zorunda kalıyorum.

Rahibin bana söylediği kelimeleri okuyorum ve Diego da aynısını yapıyor. Parmağına oniks bir yüzük takıyorum ve o da bu duygudan rahatsız olarak elini büküyor. Ağlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Elimi kaldırdığında tüylerim diken diken oluyor. Hiçbir tepki göstermiyor ve parmağıma bir değil iki yüzük takıyor. Birincisi, tüm çevresi boyunca yuvarlak yontulmuş elmaslar bulunan altın bir bant. Her bir pırlanta yanındaki pırlanta ile aynı çatalları paylaşıyor, her bir kesimin parlaklığı mükemmel bir şekilde parlıyor. Enfes. Ama nefesimi kesen bir sonraki yüzük. Altın bandın ortasında en az üç karat olması gereken, içten kusursuz bir yastık pırlanta bulunuyor. Zarif taşın iki yanında armut biçimli mor bir safir duruyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gözlerimle buluşuyor ve gözbebeklerinin derinliklerinde ateş yanıyor.

Kendimi neye bağladığımı bilmem için bu yüzüğü seçti ya da tasarladı.

Mor.

Indigo.

Kural tanımayan pelerin.

Diego Greco beni, ona istediđi her Őeye tam eriřim sađlayacak Őekilde avlanmaya ačan bir renkle damgaladı.

Ben de izin verdim.

Şok içinde yüzüklere bakıyorum. Şimdi sonsuza dek elime damgalanmış olan prangalar için altı haneli rakamlar harcamış olmalı. Dehşete mi kapılsam yoksa etkilensem mi bilemiyorum.

Törenin geri kalanı kulaklarımda boş bir yankıyla geçiyor. Sonra rahip bizi karı koca ilan ediyor ve paylaştığımız tek öpücük, karnıma inen bir yumruk şiddetiyle zihnimin n saflarına çarpıyor. Onun dudaklarını hayal etmiştim. Ama bu farklı. Yüzden fazla insan izliyor ve bu pck Diego'nun zgr iradesiyle olmayacak. Yeni sonsuzluğumuzu işaret edecek bir öpücükle ağzını benimkine bastırmaya zorlanıyor.

Dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurmasını bekliyorum, dudakları hissedecek kadar yaklaşmadan önce asidinin tadına bakıyorum. Ama bedenime girip yeni yüzük taktığı elini boynumun kenarına yerleştirip başparmağını çeneme dayadığında beni şok ediyor.

"Büyük hata, Sia." enemi çekip ağzımı açıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak tartışmaya yer bırakmayan bir öpücük konduruyor. Yeni kocamın dilinde tehdit, gözlerinde tehlike var.

Boku yedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DIEGO

■ onun bir adım gerisinden yürüyorum, ellerim ceplerimde, aklım Yarış.

Onu becermemi mi bekliyor?

Onu becermek istiyor muyum?

Evet. Tabii ki biliyorum.

Ama bu şekilde değil. Beklentiler üzerime yağarken değil.

Göz kamaştırıcı. Koridorda yürüyüşünü izleyemedim, zihnimin bana oyun oynamasından ve beni bunu istediğime ikna etmesinden korktum. Ben onu istiyordum. Lanet olası bir eş istiyordum.

Başım ağrıyor.

Adam öldürdüm. Ben, kendim, ölümün gözlerinin içine baktım. Arkadaşlarımın ölümünü izledim. Hapse girmemek için pek çok kez yasaların sınırlarını aştım. Yine de kendimi hiç şimdiki kadar endişeli ve derinliksiz hissetmemiştim. Tüm bunlar yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme, yuvarlak bir metal parçası ve dünyanın gözünde artık ona *ait* olduğum bir kadın yüzünden oldu.

Elleri eteğinin ağır kumaşını sıkıyor ve daha rahat yürümesini sağlamak için kaldırıyor. Bu hareket kalçasındaki yarığı vurguluyor ve ona dokunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözümü başka tarafa çeviriyorum.

Burada olmamalıydık, sonsuzluklarını kutlamaya hazır mutlu bir çift gibi Four Seasons'ın başkanlık süitine doğru yürümemeliydik. Burada olmalıydık.

Oturup kardeşine aşkımızla ilgili saçma fikri itiraf ederek ve bizi bu çıkmaza zorlayarak ne haltlar karıştırdığını konuşmak için.

Nedenini bilmek istiyorum.

Ama aynı zamanda, herhangi bir şeyin
Anlıyorum.

Bütün resepsiyon boyunca tek başıma durdum. Düğün partisi tüm hızıyla devam ediyordu - içkiler akıyordu ve yemekler boldu. Sirkin her anını küçümsedim. Gülümsemeler ve kahkahalar bana *yönelikti*, bana değil. Ben, Amerika'nın en güçlü ailelerinden birinin kaptanı, aptal yerine konmuştum.

New York'tan gelen herkes beni rahat bırakacak kadar iyi tanıyordu ve Sia'nın tarafından gelen herkes yüzüme bakar bakmaz benden uzaklaştı. *Siktir git*, diye bağırdı. Neyse ki herkes beni dinledi. Leonardo bile, ki bu başlı başına bir başarı.

Tüm zaman boyunca yeni karımı izledim. Her işkence dolu saniye, öfkemi onun profiline kazımakla geçti. En büyük hatasının sürekli bir hatırlatıcısı olarak şakağına dövme yapılmasını istiyordum. Evime gelip beni ailesini zayıflatmaya çalışmakla suçlamasından, şimdi bizi yasal olarak sonsuza dek birbirimize bağlamasına kadar neler olduğunu anlamaya çalışarak beynimin her yarığını araştırdım.

Alessia Bianchi tam bir bukalemun. Birçok yüzü var ve her birini özenle ve dikkatle seçiyor. Bu gece o heybetli lider yoktu. Benim hassas avım da ortalıkta yoktu. Onun yerine, mutluluktan parlıyor gibi görünen bir gelin duruyordu. Gülüyor, dans ediyor ve elini kalbine götürüp yumuşak bir gülümsemeyle tebrikleri kabul ediyordu. Hepsi rol icabıydı. Her ne pahasına olursa olsun benden kaçma ihtiyacı onu ele veriyordu. Göz göze bile gelmedik.

"CJ Lincoln ile ne hakkında konuşuyordun?"

Tökezliyor ama ben onu yakalamadan önce ayağını düzeltiyor ve hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Hm?"

Kaçınma. İlginç.

"CJ Lincoln, üvey oğlun. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Omuz silkti. "Beni tebrik ediyordu."

Kolundan tutup yüzüme doğru çeviriyorum. "Yeterince yalan söyledin, sence de öyle değil mi?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor ama korku ya da rahatsızlıktan değil. Zaman kazanıyor, hangi cevabın merakımı dizginleyeceğini düşünüyor.

"Daha fazla yalan söyleyemem. Tartışıyordunuz. Ne hakkında?"

Gece boyunca dans ederken dökülen kumral saçlarından kalın bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. "CJ geçenlerde bana evlenme teklif etti. Ben de hayır dedim. Seninle nasıl evlendiğimi sorguluyordu."

Midem öfkeyle dolup taşıyor ama nedenini görmezden gelmeyi seçiyorum. "Sana aşık mı?"

"Tanrım hayır," diyor ve elini yüzüne götürerek kolayca başından savıyor. "İşle ilgili. Babasının mülkünün bazı koşullarından rahatsız. Bunları *düzeltilmesine* yardım edeceğimi düşünmüş."

"Ve sen yapmayacaksın?"

Başını sallıyor. "Hayır." Dönüyor, kolundaki tutuşumu kırıyor ve tekrar otel süitine doğru yol almaya başlıyor.

"Neden otel süiti?" diye sordum. "Salvatore bu saçma evliliği tamamladığımızdan emin olmak için etrafta beklemiyordur herhalde. Bunu anlayabileceğinden değil. Seni zorladığı ilk evlilikten sonra bekaretinle ilgili geminin yelken açtığını biliyor, değil mi?"

Beni görmezden geliyor, ama yumruğu yanında sıkılıyor ve omuzları serbest kalmadan geriliyor.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Karıma ne kadar güzel olduğunu ve ondan önceki hiçbir gelinin onunla kıyaslanamayacağını söylemeliyim. Gerçek bu. Sia bakmak için lanet bir melek

at. Bu dünyanın dışında mükemmel. Hiç onunki gibi bir güzellikle karşılaşmamıştım. Ona bakıyorum ve içimde bir şeyler daha önce hiç hissetmediğim duygularla sızlıyor. Gülümsüyor ve gözlerimi şiddetli mükemmelliğe kapatmak zorunda kalıyorum, varlığının geri kalanında bana ve sadece bana böyle bakması için yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum. Teni parlıyor, kıvrımları sağlam ve hoşgörülü bir şekilde baştan çıkarıcı. Vücudu şekerin tatlı günahı, obur doğanız bu kadar tehlikeli bir şeye yenik düşmenin yüksek dozuyla aşırı doz aldığında sizi öldüreceğini bildiğiniz bir kötü alışkanlık.

Vücudunu öpücüklere boğmalı ve bu gece onu nasıl boşaltacağıma dair sözler vermeliydim. Bunu düşündüm. *Sikeyim*. Vücudunu nasıl bükeceğimi, titreteceğimi ve patlatacağımı hayal ettim. Bunun yerine, bilerek onu yemliyorum, dudaklarımdan kaçan her bıçakla ondan biraz daha az ve kendimden biraz daha fazla nefret ediyorum. Ama bunu durduramıyorum.

Kızgınım.

Çok sinirliyim.

Bedenim ve zihnim onun olduğu her şeye kapılmış olabilir, ama içimde daha derinlerde bir şey bunun benim hayatım olmaması gerektiğini biliyor.

Önce benimle konuşmalıydı. Eğer benimle oturup neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu konuşsaydı, onu reddedeceğimi sanmıyorum. Ama benimle *oyladı*. Beni kurallarını bilmediğim bir oyunda piyon gibi kullandı. Daha da kötüsü, amacını da bilmiyorum. Ne elde etmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Süitin kapısına varıyoruz ve küçük çantasından bir anahtar kartı çıkarıyor.

Ağzım kuruyor ve yutkunmaya çalışıyorum.

Benden önce içeri giriyor ve tek düşünebildiğim içeride içki olsa iyi olur.

Dairenin yaşam alanına adımımı attığımda ayaklarım donuyor.

Gül yaprakları yere serpilmiş, sadece yatak odası olduğunu hayal edebildiğim yere doğru şehvetli bir yol izliyor ve ben onu durduramadan kaşlarım çatılıyor.

"Bu da ne böyle?"

"I-" Konuşmaya başladı ama ben onun yerine konuştum. "Ciddi olamazsın."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Keşke gözlerini kapatsa. Belirsizliğin ve umudun ela havuzları bana kilitlendiğinde doğru düşünemiyorum.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Alay ediyorum. "Beni evliliğe zorluyorsun. Kendim için sakladığım tek şeyi, bağımsızlığımı elimden alıyorsun. Beni dünyanın en aptal ve en saf amcığı gibi göstererek lanet bir düğün sirki planlıyorsun. Herkes Chicago'nun consigliere'sinin New York'un capo'sunu oynamasının ne kadar kolay olduğuna gülüyor." Yavaşça alkışlıyorum. "Bravo, Alessia. Bravo."

Başını sallıyor ve ben de gözlerinden akan yaşları görmezden geliyorum. "Peki ya bu? Birlikteliğimizin neresi romantizm çığlıkları atıyor? Bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Senin için kalpler ve çiçekler gibi bir adam mı? Çünkü ben öyle biri değilim. Elimde olsa seni bir ormanda kıştırır ve beni böyle becerdiğin için seni çiğ çiğ sikerdim *karıcığım*. Bunu sana asla vermeyeceğim." Kendimden ve ondan iğrenerek elimi gül yapraklarına doğru uzatıyorum. Kendimi kaybediyorum. Anlamadığım bir şeyin ağırlığı altında eziliyorum ve bu kadının buna tanık olmasına izin veriyorum.

Kendimi daha fazla ele vermeden çekip gidiyorum.

Güzel gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı görecektim kadar duraksayıp onu teselli etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaşıyorum.

Çıkarken kapıyı çarpıyorum, derin bir nefes alıyorum ve şiddet uygulamaya hazır bir şekilde koridorda hışımla ilerliyorum.

Telefonumda birkaç arama yaptıktan sonra bir Uber çağırıyorum ve otelin önünde adımlarımı hızlandırarak gelmesini bekliyorum. Araba yolculuğu sessiz geçiyor, şoför yüz ifademi şöyle bir süzüyor ve akılsızca konuşmak yerine sessizliği seçiyor. Muhtemelen benim ruh halim yüzünden hayatını kurtarıyor.

Ona verdiğim adresin dışında durdu ve tek kelime etmeden araçtan indim.

Binaya girip resepsiyona doğru yürürken kimse bana soru sormuyor.
Benden çok da büyük olmayan bir adam sakın sakın gülümsüyor.
"Yardımcı olabilir miyim?" "CJ Lincoln'ü görmeye geldim. Ona Diego Greco olduğunu ve önemli."

Bir kez başını sallıyor.
Birkaç saniye içinde bana CJ'in beni beklediğini söyledi ve beni çatı katına götürecek özel asansöre doğru götürdü.

Kapılar açıldığında CJ asansörün hemen dışında beklemektedir. Eve daha yeni gelmiştir, hâlâ smokinini giymiştir, arabasının anahtarları hâlâ elindedir.

"Aless-"
Öne doğru yürüdüm ve hiç konuşmadan suratına bir yumruk indirdim. Geriye doğru tökezledi.
Ona bir kez daha vurmadan önce kendini düzeltmesini bekliyorum. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor.
"Eğer bir daha *karıma* neden seninle değil de benimle evlendiğini sorarsan, kim olduğun ya da kaç tane bağlantın olduğu umurumda değil, seni öldürürüm."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve elinin tersiyle kırık burnunu ovuşturuyor.
"Alessia ile nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum," diye başlıyor.
Bir elimi kaldırdım. "Seni ilgilendirmez. Alessia ve ben seni hiç ilgilendirmiyoruz. Anladın mı beni?"

Sessiz kalır. "Yap.
Sen. Duyuyor. Beni?"
Çenesini bir kez eğiyor.

Asansöre adım atarak gitmek için hareket ediyorum. Elini kapıya dayıyor, yüzüne damlayan kandan rahatsız olmuyor. "Eğer ona zarar verirsen, dünyanın senin varlığını unutmasını sağlayacak kadar param olduğunu unutma."

Ona bakıyorum.

"Beni duyuyor
musun?" Sessiz
kalıyorum.

"Yap. Sen. Duyuyor. Beni?"

Çenemi eğiyorum ve o da asansörün kapısını bırakıyor. "Phillip'e söyle,
seni yukarı çıkardığı için kovuldu."

Onu tersledim.

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ ve ben kulüpte bu akşamki poker oyununa hazırlanmak için yüz dolarlık banknotları binlik partiler halinde sayıyorum. Kadınlar dans ediyor, çıplak kıçlarını ve diri göğüslerini sallıyorlar ama ben aldırmiyorum.

Kulübün arka tarafında, müşterilerin görmediği bir kabindeyiz. Leonardo'nun yardım ediyor olması gerekiyordu, yani gözleri sallanan göğüslere ve bir dansçının ağdalı dudaklarını göstermekten bir hamle uzakta olan tangalara dikilmiş durumda.

Sert meme uçlarını görür görmez, şeker için yalvaran bir çocuk gibi oluyor. Gören de daha önce hiç çift görmemiş sanır. Gözlerimi devirip not defterine bir satır daha yazıyorum ve bir binlik daha yığıyorum.

Bruno birkaç yıl önce Lorenzo'nun karısını öldürmeyi planladığı için öldürüldüğünde, Lorenzo onun yerine beni terfi ettirdi. Bruno yasadışı kumar çetemizi yönetiyordu. Kötü bir şekilde, ekleyebilirim. Defterler tam bir enkazdı ve o kadar çok tedarikçiyi ve oyuncuyu kızdırmıştı ki, çeteyi yeniden ayağa kaldırmak yıllar aldı. Şehirde olduğum zamanlarda elimden geldiğince yardımcı oluyorum ama Lorenzo, işlerini halledecek rütbeli bir üyeye ihtiyaç duyduğunda beni ülkenin dört bir yanına götürecek işler için daha uygun olduğumu biliyor. Alessia Bianchi'den beri ayaklarımı New York'a sağlam bir şekilde basmayı tercih ediyorum.

Alessia Greco oldu, yani Lorenzo benim sorumluluğumla ilgilenmemi bekliyordu.

"Yeni eşin New York'u nasıl buluyor?" Leonardo, saydığım Benjamin Franklin'lerden birini iç çamaşırının içine soktuktan sonra dikkatini isteksizce masamızın yanındaki kızıdan uzaklaştırıyor.

"Enzo'ya aileden çaldığını söyleyeyim mi?"

Beni tersledi, burbon bardağını yeniden doldurdu. "Soruma cevap vermedin."

"Ne?"

"Alessia. New York. Beğendi mi?"

Dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. "Nereden bilebilirim ki?" Yüzlerce dolar bitince, düzenli yığınları masanın üzerindeki metal kutuya tıktırıyorum ve elli dolarlık banknotları kendime doğru sürükleyerek aynı işe yeniden başlıyorum.

"Bilmem, ona sorar mısınız?"

"New York'ta olduğunu kim söyledi?"

Çenesi boynuna çarpıyor ve keşke bu kulüpte onun için salyalarını akıtan tüm kadınlar, küçük takıntılarını öldürmek için iki çenesine bir göz atsalar.

"Buraya gelmedi mi? *Hiç* mi?"

Omuz silkip sayıyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır." Beş yüz dolar gösteriyorum. "Ama üç haftadır Chicago'ya bir kez bile gitmedin."

"Ne demek istiyorsun?"

Elimdeki elli dolarlık banknotları itiyor ve burun deliklerim öfkeyle alevleniyor.

"Sen evlisin, sık suratlı. Neden karından kaçırıyorsun?"

Parayı tekrar aldım. "Çünkü hiçbir zaman evli olmak istemedim. Burada oturacaksan bir işe yara ve biraz para say."

Bakışları kafatasımı delip geçiyor. "Seksen altı. Yirmi bir. Yetmiş iki. Üç. Dokuz. On dört. On iki. On. Yüz beş. Otuz beş. Beş."

Yumruğum sıkılıyor ve o sırtıyor.

"Bir dahaki görüşmemizde karından aletini yalamasını istemelisin. Çok gerginsin ve rahatlamaya ihtiyacın var." Bok yiyen sırtışı yüzüne yayılıyor.

"Taşaklarına bir kurşun sıkabilirim."

"Her zaman sikimi düşünürüm." Az önce bantladığım ellilikleri aldı ve ayağa kalktı. "Bu ortak bir noktamız. Ben de her zaman sikimi düşünürüm. Şimdi izninizle gidip bu ölü başkanları daracık bel bantlarına sokacağım ve bu kadınlardan birine ya da birkaçına hayatlarının gezintisini hediye edeceğim."

"Umarım uçuk kaparsın."

Surat asıyor. "Kıskanma. Eminim kibarca rica etsen *Sia* o kalın kışını senin için sallar."

"Yapma-"

"Karım hakkında böyle konuşma," diye homurdanıyor, elleri kalçalarında. "Onun onurunu korumak için böyle tehditler savurmadan önce, *testa di cazzo*, onun lanet kocası gibi davranmayı dene."

Bununla birlikte gitti. Saydığım parayı masaya fırlatıyorum ve parmaklarımı kabaca tıraşlı kafamın üzerinde gezdiriyorum.

Telefonum ahşap masaya çarparak titriyor ve iç çekerek onu geri alıyorum.

Kime: *dgreco@gmail.com*

Kimden:

inquiry@thequest.com ***Konu:***

Kırmızı veya Altın

Bay Greco

Kızıl Hazine sizi tek bir ava davet etti. Özneniz

altın takmayı seçti.

Av saat 22:00'de başlayacaktır.

Daveti kabul etmek istiyorsanız lütfen cevap veriniz.

O kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim bulanıklaşmaya başlıyor.
Özneniz altın takmayı seçti.

Onu yakalamam için beni davet etti. Ellerim vücudunun üzerindeyken zafer kazanmam için.

Şok içinde burnumu
çimdikliyorum. Neden?

Bir özür. Yeni karımı üç haftadır görmezden geldim ve bu onun zeytin dalı. Keşke onu reddedecek kadar büyük bir pislik olsaydım. Keşke ikimize de hayır diyecek kadar saygı duysaydım.

Ama ben bilmiyorum, bu yüzden gözümü kırpmadan daveti kabul ediyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve Leonardo'nun kucağında bir dansçıyla oturduğu yere doğru birkaç adım atıyorum.

"Chicago'da bana ihtiyaç var. İşimi bitirmen gerekecek."

"Davranışların kusursuz, Diego. Nasıl hayır diyebilirdim ki?" Adam kızgındır ama striptizcinin çıplak kıkına dokunur ve kadın geri çekilirken üzgün bir şekilde iç çeker. "Sen gerçekten korkunç bir arkadaşsın," diyor. "Bana takılmak için yalvardığında neden evet dediğimi hiç bilmiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

ALESSIA

Gece daha karanlık. Yıldızlar kendilerini gözden saklıyor. Gece Ay ince bir hilal gibi kesilmiş ve ben yönümü bulmaya çalışarak ona bakıyorum.

Avımız daha yeni başlamıştı ve tenime ter damlaları yapışmıştı. İlk başta, beni reddedeceği için gergindim.

Şimdi, zincirlerini çıkardığınızda Diego'nun kim olduğuna dair keşfedilmemiş kavramdan ürküyorum.

Altın bir özür, elbette. Zırhımı çıkarıyorum ki bu ilişkide tek çıplak olanın kendisi olmadığını bilsin. Hakkında çok az şey bildiğim bir adamla kendimi bir tuzağa düşürdüm. Ama ben yatağımı yaptım ve kocamı beklenti ya da yargılama olmadan benimle birlikte yatmaya davet etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Altın da benim için. On yıl önce kendimi Arayış'ın içinde bulduğumda, bunu Charles için yaptığımı inanıyordum. Onu memnun etmeye çalışıyordum. Beni sevmesini istiyordum, her neye benziyorsa. Ama ben ormanda rahat ettikçe, Charles ağaçların arasında var olmaktan çıktı. Günlük hayatımda ilerlemek için sahip olduğum bir güç, kırmızı bir pelerinin basitliğiyle beni içine çekti. Avlandığımı biliyordum ama kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Ben çobandım, avcım ise bir koyundan başka bir şey değildi.

Diego'ya kadar.

Karanlık maskesi ve yakalanması zor avlanma tarzı benim için Görev'i değiştirdi. Onun beni bulmasını *arzuluyordum*. Paylaştığımız etkileşim parçacıklarını istedim, kuralları ığnemekten kaınsa bile. Hareket edişi, beni izleyişi, avlanışi... Ağaçlar arasındaki kontrolüm ilk kez sorgulanıyordu. Bir koyun değildim ama artık bir oban da değildim. Oyun başka bir şeye dönüşmüştü. Başka bir şey istedim. Yasak olana adım attığı ve beni sahiplendiği günü arzuluyordum çünkü yakalanmak istiyordum.

Onun tarafından.

Sadece o.

Sessizce hareket ediyorum, görüşümü yer ve yakın evre arasında gezdiriyorum. Yakınımda değil. Olsaydı onu hissederdim. Yalnızım ve aynı anda hem hayal kırıklığına uğradım hem de sevindim. Yavaşça ilerlemeye devam ediyorum. Ayaklarım hafif ve temiz hava burnumu gıdıklıyor. Saçlarım ıplak kürek kemiklerimi okşuyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Diego'yu göreceğim için heyecanlı olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Son etkileşimimiz Four Seasons'ın başkanlık sitinde oldu. Otel gl yaprakları ve şampanyayla bize bir iyilik yaptığını düşünmüştü. Ama yeni kocam bir kez baktı ve yüzündeki renk tamamen kayboldu. Yaşadığı şoku ve rahatsızlığı öfkeyle maskeleydi ama ben gözlerindeki paniği gördüm. Onu evlenmek için kandırmakla kalmamış, kendi içinde bulamadığı bir şeyi bana sunmasını beklediğime inanmıştı. Sözleri beni incitti ama aynı zamanda boyunu açan ve kontrolünü elinden alan bir durumun içine atılmanın acısını da anladım.

Sağımda bir dal kırılıyor ve durup başımı o yöne çeviriyorum. Sessizlik bana çığlık atıyor ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, yerimi belli ederim diye çok ağır nefes almaktan korkuyorum. Duruşumu gevşetmeden önce tam bir dakika bekliyorum. İlerliyorum ama solumda ağır ayak sesleri duyunca tekrar duruyorum. Kaşlarımı atıyorum. Diego her zaman sessizce avlanır. Bir panter gibi, sadece son saniyede konumunu belli eder. Omuz silkiyorum

rahatsız edici düşüncelerimi uzaklaştırıyor. Altın takıyorum. Biz evliyiz. Oyun artık her açıdan tamamen farklı olabilir.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve bir ağacın yanında duran bir bedenin silüetini seçiyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama birinin nefesinin esintisi boynuma değince boğazıma takılıyor. Tökezleyerek ilerledim ve hızla döndüm.

Tanımadığım bir adam bana gülümsüyor. Saçları kızıl kahverengi ve kafa derisine doğru kaymış, gözleri vücudumu örten ipek elbiseye biraz fazla dikkatle bakıyor. Pelerinimi kaptığım gibi vücudumun etrafına sararak onun şehvet dolu bakışlarından korunuyorum.

"Kim-"

Gölgelerden gelen adam yaklaşıyor ve başımı sağa sola çevirerek ikisini de görmeye çalışıyorum.

"Kimsin sen?" Titreyen sesimi kamufle edecek kadar güçlü bir sesle söylemeyi başarıyorum. "Burası özel mülktür."

Üçüncü bir adam omzumu tutuyor, ben de ileri atılarak onun elinden kurtuluyorum. Bir ağaca sırtımı dayadığımda, kötü niyetle gülümseyen üç yabancıyla çevriliyim. Ağaçların gölgeleri ve ayın sınırlı ışığı yüzünden yüzlerini göremiyorum. Ayrıca labirentte ışık almayan birkaç yerden birini seçmişler.

"Siz kimsiniz?" Tekrar söylüyorum, kıkırdamalarına neden olan bir talep. "Caruso gibilerin yanında yer almakla hata ettiniz."

Kalın İrlanda aksanıyla konuşması beni paniğe sürüklemeye yetiyor. Boğazım kurudu ve kendimi yutkunmaya zorladım.

Ağacın gövdesine doğru kayarak, kaçmam gereken yolun önündeki engeli kaldırıyorum. Bu ormanı biliyorum. Onlar bilmiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Aynı adam konuşuyor. Bir adım geri çekiliyorum.

"Em. Bunu yapman gerektiğini sanmıyorum."

Hadi oradan, g t herif. Ama sayıca   e bir  st nl   m var. Kaçmak en iyi  ansım.

Döndüm ve ko maya ba ladım. Ağaçların arasında ilerliyorum, kalbim g  s mde gümbür gümbür atıyor.

"Diego!"  ı lık atıyorum.

Adamların pe imde olduğunu hissedebiliyorum. Ayaklarım toprağa çarpıyor ve kırık bir sopaya ya da sivri bir kayaya bastı ımda hissettiğim keskin acıyı görmezden geliyorum. Bacaklarımın ve kollarımın derisi, yanlarından hızla geçerken ağaçların kabuklarına takılıyor ve etimi kesiyor.

"Diego!" Bu a a  labirentinin neresinde olursa olsun beni duymasını umarak tekrar ba ırıyorum.

Bu adamların beni nasıl bulduğu konusunda kendimi kaybetmeme izin veremem. Önümdeki çalılıklara odaklanıyorum. Ağaçların arasında zikzaklar çiziyor ve kütüklerin üzerinden atlıyorum. Kulaklarımı sa ır eden kalp atışları nefesimdeki ağırlıkla bastırılıyor. Ama arkamdaki ayak sesleri beni daha da hızlandırıyor.

"Diego!"

Sesimde dehşet var ve bundan nefret ediyorum. Beni kovalayan bu  rlandalı pisliklerin ne kadar korktu umu bilmelerinden nefret ediyorum.

Sikeyim.

"Alessia," diye sesleniyor içlerinden biri ve ben alt duda ımı ısırarak bo azımdaki hıçkırığı bastırıyorum.

Omzumun üzerinden bakıp ne kadar yakın olduklarını anlamaya çalışıyorum ki son s rat koşarken sert bir şeye çarpıyorum. Bir an için bunun bir a a  olduğunu düşünüyorum, ta ki elleri pazularımı kavrayıp sıkana kadar.

"Anladım."

Sıkı mı  dudaklarımdan kırık bir inilti dökülüyor. "Her birinizi  ld rece im."

Gülüyorlar.

Bu bir grup erkeğin bana ilk gülüşü değil ama ilk kez bu kadar aşağılanmış ve panik içinde ağlamak istedim.

"Diego!" Tekrar deniyorum ama ismindeki kekeleme, istediğim gibi gecenin içinde yankılanmasını engelliyor.

"Adamın seni zamanında bulamayacak."

Beni tutan adam elini yanağıma sürmek için kollarımı bırakıyor ve ben de yüzüne tükürüyorum. Bana arkadan vuruyor ve ben de darbenin beni yere düşürmesine izin veriyorum. Yengeç gibi geriye doğru sürünerek, avucum sert bir kaya bulana kadar ilerliyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, etrafımı saran üç adama bakıyorum, sonra taşı tüm gücümle fırlatıyorum. Bana en yakın adamın çenesine çarpıyor ve adam hırlıyor.

"Amcık!"

Eğildim ve elimden geldiğince büyük bir dal aldım. "Siktir git," diye bağıryorum.

"Seni yalnız bırakabilirdik Bianchi. Ama New York'la anlaşmak zorundaydın.

Bir mesaj göndermemiz gerekiyor ve bunu yapmak için seni kullanacağız." Başımı salladım.

"O küçük sopanın bizi durduracağını mı sanıyorsun?"

"Bütün lanet aileni avlayacağım," diye yemin ediyorum, dudaklarım öfkeyle bükülüyor. "Senin için önemli olan herkesi öldüreceğim."

Kızıl saçlı adam gülümsüyor. "Şimdi seni öyle bir sikeceğim ki, kanının yerini benim dölüm alacak. Sonra da gırtlığını keseceğim ve seni bir fahişe gibi yere serilmiş halde bulacağım."

Geri çekiliyorum, elimde sıktığım kalın dalı hâlâ önümde tutuyorum.

Tahtayı almak için hamle yaptı, ben de salladım ve elini çizdim. Tekrar bana doğru hamle yapıyor ve ben de derme çatma silahı ileri doğru saplıyorum. Gülüyor ama parmaklarını kaldırarak yardakçılarına hareket etmelerini işaret ediyor. Beni yandan çevreliyorlar ve bakışlarım hızla aralarında gidip geliyor.

Yaklaştıklarında silahımı her birine savuruyorum ama beni ele geçirmelerinin an meselesi olduğunu biliyorum. Yanımdaki iki adam da bana doğru koşuyor ve ben yeterince hızlı hareket edemiyorum. Elebaşları paniğimden yararlanarak ne atılıyor ve odunu ellerimden söküp alıyor.

Bir eli omzumda, diğeri bileğimi kavrayan iki adam beni kaldırıyor ve sırtımı en yakındaki ağaca çarpıyor. ncs yaklaşıyor ama ben bacaklarımı kaldırıp ona tekme atıyorum. Vücudunu bedenime bastırmadan önce bir ya da iki tekme atıyorum, nefesi yüzümde ve eli boğazımda.

ığlık atmaya çalışıyorum ama boynumu çok sıkı kavıyor. Beni kokluyor ve ben de ona kafa atmaya çalışıyorum.

Geri çekilip kemerini çözerken gözlerimin içine bakıyor. Diğer iki adamın bileklerimi kavrayışı acı verici ve ben içimdeki her şeyle onlara karşı koyuyorum. Ama faydası yok. Onlar daha güçlü.

Safra boğazıma hücum ediyor ve midem boşalıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama düşmemeleri için yalvarıyorum. Onlara bunu vermek istemiyorum. Onlara yenilgimi göstermek istemiyorum.

Onu görmeden önce hissediyorum.

Bir anda içime bir şey yerleşiyor ve ruhumu parçalamaya hazır adam yere düşüyor.

Diego yumruğunda sıkılı bir taşla arkasında duruyor, taştan kan damlıyor.

Beni bırakarak diğer adamlar ona doğru bir adım atıyor ve o da gülümsüyor. "Seni deşeceğim," diye söz veriyor.

Taşı bırakıp kot pantolonunun içine uzanıyor ve basit bir akı çıkartıyor. Birden kendimi o kadar da güvende hissetmedim. Bire karşı üç adam ve kendini korumak için sahip olduğu tek şey basit bir akı.

Yerdeki adam baygın ve Diego'nun diğer iki İrlandalı askerle nasıl alay ettiğini izliyorum. Keyif alıyor. Gözlerinde kan ve duruşunda şiddet var ve birkaç dakika önce onun için duyduğum korku göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

Bir adam ona doğru koşuyor ama kocamın dengi değil. Diego adamı boğazından bıçaklamayı başarıyor ve adam şok içinde boynunu tutarak geri sendeliyor.

Küçük bıçağından kan damlayan Diego onları tekrar yaklaşmaya çağırır. Boynundan kanlar akan adam öfkeyle kükreyerek koşar ve ileri atılır. Yüzüne iki hızlı yumruk yiyen adam yere yığılır. İkinci adam şansını dener ve Diego'nun çenesine bir yumruk atar. Adamın karnı yere yapışmadan önce otuz saniye kadar boğuşurlar. Sırt üstü oturan Diego saçlarını çekiştiriyor. Başını kaldırıp gözlerini bana dikerek adamın boğazını bir kulağından diğerine kadar kesiyor. Yüzünü toprağa bastırırken, toprağa karşı mırıldandığı iğrenç gürültüyü duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Diego ayağa kalkarak boynundan bıçakladığı adama doğru ilerliyor. Adam ayaklarının üzerinde duramıyor, bu yüzden kocamın onu kışının üzerine devirmesi hiç zaman almıyor. Adamın beline sarılarak, kanlı bıçağı gömleğini yırtmak için kullanıyor. Bıçağı vahşice indiriyor ve adamın karnının üst kısmını deliyor. Kasları zonklayarak bıçağı aşağı çeker, karnını açar ve askerin bağırsaklarını deşme sözünü tutar.

Hayret, şok ve açıkçası biraz da korku içinde izliyorum. Daha birkaç hafta önce zorla evlendirdiğim adam on dakikadan kısa bir süre içinde üç İrlandalı gangsteri etkisiz hale getirmeyi başarmıştı.

Ayaklarıma bir inilti çarptı ve yere baktım. Bana tecavüz etmekle tehdit eden adam bileğimi tutuyor, yüzüne kan hücum ediyor.

Onu tekmeliyorum, Diego'ya bakıp bu adamın hâlâ hayatta olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama o meşguldü. Bıçağı hâlâ adamın karnında çalışıyor. "Karıma el sürebileceğini mi sanıyorsun? Karıma dokunup ölmeyeceğini mi sanıyorsun, pislik?" Sessizce konuşuyor, ama kelimeler sessiz esintide taşınıyor. "Sana söyledim, sik suratlı. Seni domuz gibi deşeceğim." Ellerini ve kollarını kana bulayarak ileri geri kesiyor. Adam ölmüştür ama Diego durmaz.

Tekrar aşağı bakıyorum, ayağımın dibindeki pisliğin ayağa kalkmaya çalışmasını izliyorum. Bacağımı kaldırıp suratına bir tekme atıyorum ve tekrar yere dūřuyor. Diego'nun onu bayılttığı tařa doğru yūřuyorum, onu alıyorum ve kocamın psikotik oyun kitabından bir sayfa alarak kendimi sırtına indiriyorum. İtiraz edercesine homurdanıyor ve ben de kayayı havaya kaldırıp tūm ağırlılığımla yere çarpıyorum. Kemięin atırtısı ve kanın şıptırtısı ellerimde titreşiyor ve ōęūrüyorum. Hālâ altımda, ama emin olmak için hareketi tekrarlıyorum, kan kollarımdan yukarı fışkırırken taşı yana fırlatıyorum.

"Sia."

Diego yanımda duruyor ve elini uzatıyor. Tuttum ve kalkmama yardım etti.

"İyi misin?"

Etrafımızdaki cesetlere bakıyorum. Kan ve parçalanmıř etler ormanımızın gūzellięini lekeliyor ve hūzūnle gūlūmsūyorum. "Onlardan daha iyi."

Dudaklarına yumuřak bir gūlūmseme dokunuyor. "Hadi seni eve gūtūrelim."

Parmakları birbirine dolanmış, uzaklaşmak için hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum. Duraklıyor, omzunun ūzerinden bana bakıyor.

"Beni kurtardıęın için teřekkūr ederim."

Başını iki yana sallar. "Bence kendini kurtarmak için oldukça iyi bir iş çıkardın. Sen lanet bir kraliçesin, Sia."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DIEGO

Alessia'nın yatak odasında bir ileri bir geri yürüyorum.

banyosunun kapalı kapısının altından yankılanan duş sesi. Kan hâlâ ellerimi kaplıyor ve bıçağımı karıma el sürmeye cüret eden şerefsizlerin boğazına dayadığımı hatırlayarak kana bakıyorum.

Eşim.

Sikeyim.

Hepsi benim hatam. Son saniyesine kadar.

Benim için altın takmak zorunda hissetti. Bunu beklemek affedilmenin bir yoluydu. Benim lütfumu bile istememeliydi. Ben bir pisliğim. Elbette, sadece olacağını görmediğim değil, aynı zamanda istemediğim bir şeyi düzenlediği için hala çok kızgınım. Ama böyle bir pislik olmasaydım, bu gece yaptığı gibi kendini tehlikeye atmazdı.

Sadece bu da değil, tüm cihazlarımı kapattım. Benimle iletişim kurmanın tüm yolları iptal edildi. Bu da İrlandalıların bilinen ortaklarının onun lanet şehrinde bulunduğu dair bildirimleri kaçırdığım anlamına geliyor. Tüm bunlar, bencil bir pislik gibi onu ormanda kovalamak istediğim içindi.

Lorenzo beni en az on beş kez aramaya çalıştı ama beklemesi gerekecek. Alessia benim odak noktam. Eğer benimle konuşmak isterse. Kahretsin, beni kışkımdan tekmelemek için her türlü hakkı var.

Gürültülü bir patlama sesi evin içinde sekiyor ve beni olmak *istediğim* yerden uzaklaştırdığı için sinirlenerek sese doğru ilerliyorum. Alessia'ya yakın.

Ön kapının kolu sabırsızlıkla sallanıyor ve gelenin kim olduğunu anlamak için güvenlik kayıtlarına bakmama gerek kalmıyor. Alessia'nın giriş kodunu giriyorum ve başparmağımı dijital okuyucuya yerleştiriyorum.

Salvatore Bianchi, kilitler açılır açılmaz davetsizce içeri dalar. Göğsü, vücudundan kaçan kaynayan nefesle kabarıyor. Gözleri öfkeden kararmış ve iki yanında yumruk yaptığı elleri, işe yaradığını hissetme ihtiyacıyla gerilmiş.

"Nerede o?" Beni itip geçiyor ve ben de sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum. Şu anda buna hiç ihtiyacım yok. Sia'nın buna ihtiyacı yok.

"Duş alıyorum. O neden burada?" Narciso'yu işaret ediyorum. "Temizlikte kim var?"

"Amadeo," diye cevap verir. "Gözlerimi kız kardeşime dikmem gerekiyor." Duş sesini duyunca yatak odasının eşiğinde duraksıyor. "Onu buraya getir."

O konuşmasını bitirmeden başımı sallıyorum.

"Bana kafanı sallama lan!" diye hırlıyor, yaklaşıyor ama ben yerimde duruyorum, çenemi kaldırıp davet ediyorum. "Kız kardeşimi görmek istiyorum. Onun iyi olduğunu kendim görmek istiyorum. *Git ve getir onu.*"

"Hayır."

Bir yumruğunu kaldırıp alnına bastırıyor. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Seni öldürmek uyku bulma yeteneğimi ortadan kaldırmayacak. Sana bir emir verdim. Bana kız kardeşimi getir," diye bağıyor.

"Senin için çalışmadığımı unutuyorsun."

Birkaç santim öne çıkıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Öfkesi güçlü, sadece gözbebeklerini genişleten çılgınca endişeyle seyreliyor. Anlayışlı olmaya çalışıyorum, ama onun burada olması Sia'ya sahip olma yeteneğimi ortadan kaldırıyor.

Yalnız. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Benimle evlenme planına kendini kaptırdığında bu hakkını kaybetti.

"Salvatore." Alessia'nın sesi, kardeşi tüm kontrolünü kaybedip bana saldırmadan önce kulaklarıma ulaşıyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. O orospu çocuğuyla kafa kafaya çarpışmayı çok isterdim.

"Aklından ne geçiyordu?" Beni geçip kız kardeşine doğru fırladı.

Kalın beyaz bir bornoza sarınmış, kızıl saçlarından hâlâ duştan su damlıyor.

"Seni neye bulaştırdı?" Bana eliyle işaret ediyor. "Bir *ava* mı? Kendini ne kadar tehlikeye attığının farkında mısın?" Bağırıyor ve ben yavaşça ikizlere doğru ilerleyerek kendimi Alessia ile kardeşinin kabaran öfkesi arasına yerleştiriyorum.

"Onun patronu olabilirsin." Çok net konuşuyorum, kelimelerimdeki tehdidin yüksek sesle ve net bir şekilde duyulmasını sağlıyorum. "Ve onun kardeşi olduğunu biliyorum, bu yüzden korktuğunu ve kızgın olduğunu yeterince iyi anlıyorum, ama mümkün olduğunca şeffaf olmama izin ver. Karımla konuşurken bunu saygılı bir şekilde yapacaksın ve kesinlikle sesini onun yüzüne karşı yükseltmeyeceksin."

Konuşmak için ağzını açtı.

"Kim olduğunu biliyorum," diye kestim sözünü. "*Bu* ailenin hiyerarşisinde nerede durduğunu biliyorum ama bu dört duvar arasında, *evimizde* sen benim kayınbiraderimden başka bir şey değilsin ve karıma bir daha asla olmayacak bir şekilde saygısızlık ettin. Sia'ya soracağın sorular var ve hazır *olduğunda* bunları yanıtlayıp yanıtlamayacağına karar vermek ona kalmış."

Gözlerinde cinayet var -beyaz-sıcak lanet bir öfke- ama bu nefret ateşinin altında saygı yatıyor. Yumruklarını gevşetip geri adım atmasına yetecek kadar.

"Sia'nın güvende olduğunu görebilirsiniz. Onunla ben ilgileniyorum.

Bizi yalnız bırakabilirsin." Salvatore'un gözleri kız kardeşine kayıyor, iddialarımı doğrulamasını bekliyor.

Hızlıca başını salladı. Tekrar bana bakıyor. "Yarın beni ara,

Alessia."

"Yapacağım," diyor usulca ve yatak odasına doğru geri yürüyor.

Salvatore topuklarının üzerinde döner ve başka bir şey söylemeden ön kapıya doğru ilerler. Narciso'nun kapıyı açık tuttuğu eşikte duraklar. "Küçük önemsiz bir ayrıntı, bu dört duvar" -odanın etrafını işaret ediyor- "benim. Bu lanet evin sahibi benim, yani *senin* evin Diego, benim evim. Bir dahaki sefere bana saygısızlık etmek istediğinde bunu hatırlasan iyi edersin."

Kapıyı arkasından çarpıyor ve yatak odasına dönmeden önce kilitlerin yerine oturmasını bekliyorum. Sia kapının pervazına yaslanmış, sessizce beni izliyor.

"Yarın, kendini iyi hissettiğinde, oturup yaşayacak yeni bir yer bulacağız. Chicago'da olduğumuz sürece kardeşinin memesini emmeyeceğim."

"Chicago'ya gittiğimizde mi?" diye soruyor.

"Bu konuyu açmadan önce yapılabilir olduğundan emin olmak için Lorenzo ile görüştüm ama Bianchi ve Caruso zamanımızı Chicago ve New York arasında bölüştürmemiz konusunda rahatlar. Eğer istediğin buysa. İsterseniz burada kalıcı olarak kalmakta da özgürsünüz."

"New York'u seviyorum,"

diyor. "Nasıl

hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bileklerim ve ayaklarım biraz ağrıyor ama her şeye rağmen iyiyim."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Seni zamanında bulamasaydım neler olabileceğini düşünüp duruyorum. Adımı haykırdığını duyabiliyordum, ama oraya yeterince hızlı varamadım. Bu benim hatam, Sia. Salvatore haklı, tehlike..."

"Hayır," diye ısırdı, dik durdu ve başını kesin bir şekilde salladı. "Sakın buna cüret etme. On yılı aşkın süredir bu avın bir parçasıyım. Bu gece olanlara benzer hiçbir şey uzaktan yakından yaşanmadı. Bu güvenli. Operasyonlarına ne olduğunu öğrenmek için CJ ile konuşacağım. Biri ya bilgisayarlarına girmiş

programlama sistemlerini ya da kişisel e-postalarımı. Ama üç adam..."

"Öldürüldü," diye onun yerine cevap veriyorum.

"Evet, öldürüldü." İç çekiyor. "Görev'in bir parçası değiller. Diego, güvenli olduğunu biliyorsun. Öyle olmasaydı bunun bir parçası olmazdın. Küçük bir olayın benim için anlamı olan bir şeyi mahvetmesine izin verme. *Bizim için*," diye fısıldar.

Bir elimle çenemi ovuyorum. "Bileklerini ovacağım ve ayaklarını saracağım. Git uzan."

Ben onun banyosuna girerken o da söyleneni yapıyor. Önce lavaboya gidip ellerimi ovuyorum ve kurumuş kanı cildimden temizliyorum. Ölümlerini yıkamaktan nefret ediyorum, keşke ellerime kanlarının dövmesini yaptırabilseydim de gözlerinin sonsuza dek karardığı anı hayatım boyunca yeniden yaşayabilseydim. Ellerim temiz, ihtiyacım olanı almak için ecza dolabını karıştırıyorum.

Yatak odasına döndüğümde, yatağında bağdaş kurmuş oturuyor ve büyük bir tarağı saçlarında gezdiriyordu.

"Özür dilerim."

Başını yana eğiyor.

"Telefonumu kapatmamış olsaydım, yazılımım beni onların şehirdeki varlığından haberdar edecekti."

"Bir fark yaratmazdı." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu geceyi ben istedim Diego. O adamların şehrimde olduğunu bilseydim bile beni hedef alacaklarını asla düşünmezdim. Yine de seni ava davet ederdim."

Bu açıklama beni yeterince şoke ediyor ve başka bir şey söylemiyorum. Yatağının kenarına oturup ellerinden birini tutuyorum ve o da bana izin veriyor. Başparmağım bileğine kelepçelenmiş kırmızı çürüklerin üzerinde geziniyor. Burun deliklerim alevleniyor ve o da başını eğip gözlerimle buluşuyor. "Bu bir çürük. Solacak, sonra yok olacak ve sonsuza dek unutulacak."

"Asla unutmayacağım." Bileğinin iç kısmına bir topak Arnica kremi sürerek morarmaya karşı yavaş ve nazik bir masaja başlıyorum.

Yastıklarına yaslanıp yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapatıyor. "Ellerin bu kadar nasırlı olmasına rağmen şaşırtıcı derecede nazik."

Durakladım. "Sikeyim. Hepsi sert. Bok gibi mi hissediyorsun?" "Durma." Tek gözünü açtı. "Güzel bir his."

Devam ediyorum, sadece sağ bileğine geçmek için duruyorum. Ben çalışırken o kadar sessiz oturuyor ki uykuya daldığını düşünüyorum ama yüzüne baktığımda dikkatle beni izlediğini görüyorum.

"Çok yakışıklısın."

Konuşma şeklimizdeki ani değişiklik karşısında tek kaşımı kaldırıyorum.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Ne?" Bileğini usulca kucağına koyuyorum.

"Bunu istemediğini biliyorum Diego. Eğer zaten başka biriyle birlikteysen özür dilerim. Bunu hiç düşünmedim bile. Öpüştüğümüzü biliyorum ama bu-"

"Benim bir kız arkadaşım yok." Sesine sinen ve onu titreten tedirginlikten hoşlanmadığım için sözünü kestim.

"Oh," diyor. "Sadece bu yüzden istemediğini düşünmüştüm... bu yüzden... *bilirsin*... dün gecemizde yapmadık."

Gülümsememek için alt dudakımı ağzımın içine çekiyorum. "Sikeyim mi?"

"Mm," diye onaylıyor, burnunun köprüsündeki çiller yüzünün gölgelenmesiyle birlikte koyulaşiyor.

"Nedeni bu değil." Yatakta aşağı doğru kayarak, bakabilmem için ayaklarını uzatmasını işaret ediyorum. Hiç itiraz etmeden hareket ediyor ve topuğundaki hafif bir çizik dışında sol ayağı iyi görünüyor. "Ağrın var mı?" Ayak bileğindeki hareketi test etmek için ayağını ileri geri hareket ettirerek soruyorum.

"Hayır."

Sağ ayağına doğru ilerliyorum ve kemeri boyunca uzanan yaraya dokunduğumda tıslıyor. "Özür dilerim."

"Bir şey yok. Ne kadar kötü?"

"Uzun ama çok derin değil," diyorum ona. "Üzerine biraz antiseptik süreceğim, biraz acıyabilir, sonra da bandajlayacağım. Enfeksiyon kapmadığından emin olmak için gözümüz üzerinde olacak, ama sanırım iyi olacak."

"Tamam."

Ben çalışırken sessizce oturuyor, alkolü kesiğe uyguladığımda çıkardığı tek ses yumuşak bir acı homurtusu.

"Neden o zaman?"

"Hm?" Ona bakıyorum.

"Neden?" diye soruyor.

"Neden ne?"

"Eğer başka bir partner değilse, neden düğün gecemizde benimle yatmak istemedin? Benden etkilenmiyor musun?"

Geriye yaslandım, mantığı karşısında şok oldum. Ona kaşlarımı çatıyorum. "*Sia*. Öyle olmadığını biliyorsun."

Sargılı ayağını vücuduna geri çekiyor. "Sonra ne olacak?" İç çekiyorum. "Birkaç şey, sanırım."

"Bana söyleyecek misin?" Bu da Alessia'nın başka bir yönü. Utangaç, emin olmayan ve yakınlık ve ilişkilerin dinamikleri içinde kaybolmuş.

"Her şeyden önce evlenmek istemiyordum," diyorum ona dürüstçe ve bunu yaparken bakışlarını tutuyorum. "Henüz çözemediğim nedenlerle etrafındaki herkesi kandırdın. Oyuna geldiğimi hissettim. Çok kızmıştım."

"Öyle miydi?"

Tek bir omuzumu kaldırıyorum. "Öyleydi. Am.

Fark eder mi?" Alt dudağı kayıtsızlıkla dışarı çıkıyor. "Ve?" "Ve ne?"

"Birkaç şey söyledin. Başka ne var?"

Gözlerimi kaçırıp enseme kaşıyorum. "*Sia*."

"*Lütfen* söyle bana. Tamir edip edemeyeceğimi bilmek istiyorum."

Sol gözümü ovuşturuyorum. "Ben bir pisliğim ve bunun bir önemi yok." "Benim için önemli."

"*Bu* olmamalı."

"Diego." Öne doğru eğildi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen söyle bana."

"Sen zaten bir düğün gecesi geçirdin," diye söze giriyorum. "Kalpli ve çiçekli bir adam değilim, muhtemelen Charles Lincoln'un sana verdiği de buydu. Onun aksine sana ne kadar az şey sunduğumun karşılaştırılmasını istemedim."

"Çiçekler ben değildim," dedi ama ben bunu zaten biliyordum. Bütün bu tantanaya o da benim kadar şaşırmıştı. "Ve bu seni bir pislik yapmaz."

"Önce başka bir adamın sana sahip olmasından nefret ettim." İşte, söyledim. "Evleneceğimi hayal etmemiştim, ama evlenmek zorunda kalırsam, karımın ilklerinin her birine sahip olacağımı varsaydım. Seni sahiplenmek istiyorum, Sia. Bunu sana söylemiştim. Ama sen çoktan sahiplenildin ve bu benim kanımı *kaynattı*. Hâlâ da öyle."

"Diego," diye mırıldanıyor. "Ben...bu...değil...bilmelisin-"

"Ne yapacaktım ki?" Konuşmasına izin vermeden devam ediyorum. "Seni götten sikip sikmediğini soracak ve sonra da seni sadece ve sadece benim olarak sahiplenmenin bir yolu olarak seni oradan sikmeme izin vermeni mi isteyecektim?"

Gözleri açılıyor ve bakışlarındaki şokun bana bilmem gereken her şeyi anlattığını bildiğim için sikimin sertleşmesinden nefret ediyorum. Anal bekâretine dokunulmadı ve ben sahip çıkacağım.

Bu kötü oldu. Aptalca bir şey yapmadan önce kalkıp gitmeliyim.

Ama yapmadım. Onun yerine ileri doğru itiyorum ve o da geri çekiliyor. Vücudunun üzerine tırmanarak güzel yüzüne bakıyorum, o da bana bakıyor, nefes alış veriş hızı ve keskin.

"Onu bana verecek miydin, benim hilekar karım?"

Ağzını açıyor ama konuşmasını engellemek için iki parmağını dudaklarının arasından geçiriyorum.

"Bir yılı aşkın süredir hayalini kurduğum kışınla oynamama izin verir miydin? Adımı haykırana kadar dilimi dar deliğinin üzerinde gezdirmeme izin verir miydin? Parmaklarımla seni germeme ve tatlı kışını sikimle doldurup kendi nefesinde boğulmana neden olmadan önce var olduğunu hayal bile edemeyeceğin bir zevk almanı sağlamama izin verir miydin?"

Dili ağzındaki parmaklarımı itiyor ve ben inliyorum. "Evet mi hayır mı?"

Başını sallıyor ve ben de başımı geriye atıp tavana doğru hırlıyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin, Sia. Böyle şeyler söylersen, harekete geçmek zorunda kalabilirim."

Boynumu dikleştirip ela gözlerine bakıyorum.

Elini bileğime dolayarak parmaklarımı ağzının derinliklerine itiyor. Sonra bir ritmi kaçırmadan, emiyor.

Parmaklarımı ağzından çıkarıp dudaklarının üzerinden çenesine doğru çekiyorum.

"Yap şunu," diye fısıldıyor. "Benden ne istiyorsan al Diego."

İçimde bir şeyler koptu. Elimde tuttuğum kontrol ipliği, aramızda kurmaya zorladığım direnç köprüsü, onun gırtlaktan gelen yakarışının altında büküldü.

Benden ne istiyorsan al.

Her şeyi, çılgılık atmak istiyorum. Her şeyi istiyorum. Her şeyi istedim.

Eliyle gömleğimi tutup beni kendine doğru çekiyor, ben de direnmeden gidiyorum.

Dudaklarımız birbirine değince gülümsüyor. "Öp beni."

Ağzım gecikmeden onunkine çarpıyor. Bu öpücük, bu evin dışında paylaştığımızdan farklı değil. Panik halindeki tatmin ihtiyacı bizi bir şehvet telaşıyla ve aylardır arzuladığımız bir şeyi nihayet tadabilmenin verdiği rahatlamayla birbirimize itiyor. Ve belki biraz da

İhanetin dozu çünkü cinsel ihtiyaç katmanının altında daha karanlık bir şey yatıyor. Bu kadın beni zorlamak için en zorlu erkekleri kandırdı ve onu ne kadar istesem de ondan biraz nefret etmekten kendimi alamıyorum.

Tadı istediğim her şeye benziyor. Var olduğuna inanmadığım tutkunun yasak ısırtığı. O kadar derin bir saplantı ki, kendimi onun etkisinden kurtarabileceğimden şüpheliyim. Çünkü artık tadına baktığım için tehlikeli bir şeye dönüştü. Ben tehlikeliyim. Ele geçirildim. Alessia Bianchi tarafından ele geçirildim. *Alessia Greco*. Sonsuza dek benim, bu unvanın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmek üzere.

Alt dudağını ısırarak kan tadı alacak kadar sert çekiyorum ve çığlık atıyor.

"Hâlâ istediğim her şeyi almama izin verecek misin?" "Evet," diye cevaplıyor bir an bile tereddüt etmeden.

Üstünde diz çökmüş, alt dudağına kan bulaşmış bir halde, ona bakmaya devam ediyorum ama parmaklarım bornozunun bağına gidiyor ve yavaşça çözüyor. Nefesi kesiliyor ve benimki daha da sertleşiyor. Kalın kumaşı iterek çıplak bedenini ortaya çıkarıyorum ve kendime bakmadan önce duraklıyorum. Çünkü günaha teslim olduğumda karasevdamin beni nereye götüreceğinden korkuyorum. Eğer değil, *ne zaman*. Tamamen giyinik olan Alessia Bianchi bir muammaydı, sonsuza dek ulaşılamayacak bir fanteziydi. Ama benim için ve sadece benim için soyunup açıldığında, hayal gücüm ve gerçeklik öyle güçlü bir patlamayla çarpışacak ki, bir olasılık olduğumuza inanabilirim.

Tenine dokunduklarında gözlerimi kapatıyorum, boğazımı tırmalayan sert bir iniltiyle başımın içinde geriye yuvarlanmalarına izin veriyorum. "*Sia*."

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve yüzüne bakıyorum. Dişleri alt dudağını kemirirken içinden geçen belirsizliğin içinde kayboluyorum. Endişeli.

"Senin için yeterli olmak istiyorum."

Konuşamıyorum. Boğazım kapandı. Şok içinde, inançsızlık içinde. Önümde uzanan kadın kadar mükemmel biri nasıl kendinden şüphe

edebilir?

Boynunda bir renk alacası yükseliyor ve ben ona dokunmak için uzanmaktan kaçınıyorum. Gülün gölgesine bastırmak ve ağarmasını izlemek için.

Göğüsleri ağır, meme uçları geniş, yuvarlak, pembe ve lanet olası *Sert*.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum.

Çok dolgun. Kaburgalarını göremiyorum ve üst baldırlarının tepe noktasıyla birleştiği yerde güzel, kalın kırışıklıklar var. Onu sıkmak, çürütmek ve tadına bakmak istiyorum.

"Lanet bir rüya gibisin, Sia. Bu anı itiraf etmek istemediğim kadar çok hayal ettim. Ne kadar kalın olduğunu ve parmak uçlarımla kıvrımlarının ne kadar güzel görüneceğini hayal ettim."

"*Diego*," diye fısıldıyor.

"Biliyor muydun? Seni telefonumda o labirentte koşarken izlediğimi ve seni soyma şansım olursa tüm bunların burada beni beklediğini biliyor muydun? Aletimi ne kadar sertleştirdiğini biliyor muydun? Görebiliyor musun?" Kot pantolonumun üzerinden sikimi tutuyorum, bana ne yaptığını görebilmesi için elimde çerçeveleyorum.

Aminı istediğim gibi göremiyorum, bu yüzden sağ dizini tutup yukarı doğru itiyorum, sonra aynısını sol dizine yapıyorum ve onu açığa çıkarıyorum.

Bu gece onun amının içini hissedemeyeceğim için çok üzgünüm ama bu gece onu sahiplenmekle ilgili, ne eksik ne fazla.

"Onu ağlatmak için parmaklarımı mı yoksa dilimi mi kullanacağımı bilemiyorum. Parmaklarımı kullanırsam, vücudunu ve yüzünü görebilir ve zevkini içebilirim. Ama dilimi kullanırsam, tadına bakabilirim. Bana ne yapacağımı söyle."

"Parmaklar," diyor. "Sen bana dokunurken sana bakmak istiyorum, *hepinize*. Kıyafetlerini çıkarır mısın?"

Elimi gömleğimin arkasına atıp başımın üzerinden yırtıyorum. Keskin bir nefes alıyor, eli yukarı kalkıyor ve parmakları karnıma bulaşmış renkli mürekkebin üzerinde geziniyor.

Başparmağımın pedini yalayarak, beni en çok istediği yerden kaçınarak, amının bir dudağının üzerinde ve sonra diğerinde kaydırıyorum.

"Lütfen."

Alay etmeye devam ediyorum, boştaki elim kemerimle uğraşıyor ve pantolonumun düğmelerini açıyor. Pantolonumu tamamen çıkaracak kadar durmuyorum. Kot pantolonumu ve boxerımı, sikimi serbest bırakacak kadar çekiştiriyorum. Onun istediği de buydu.

Hepinize bakmak istiyorum.

Önünde sertleşip gerildiğimi görünce keskin bir nefes çekerek dilini dudaklarının arasında yavaşça gezdiriyor. "Çok güzel," diye inliyor.

"Güzel narin demektir, Sia." Sikimi tutup sıkıyorum. "Seni becerirken planladığım şekilde narin bir şey yok."

Kalçalarını daha da açarak beni yeminimi yerine getirmeye davet ediyor ve ben de sırtışıma serbest bırakıyorum.

Lambanın aydınlatığı odada amı parlıyor ve daha fazla kendimi tutamayarak iki parmağımı yarığından aşağı kaydırıyorum, sıcak ve ıslak dokunuşuyla inliyorum.

"Yesssss." Bu bir yalvarış, bir nefes, bir dua. Hepsi tek bir müstehcen ihtiyaç sesinde birleşti.

Üzerine eğilerek elimle manevra yapıyorum, iki parmağım klitorisinin üzerinde geziniyor ve dokunuşumla kıvrınmasını sağlıyorum. "Hassas."

"Açlıktan ölüyorum," diye karşılık veriyor ve ben gülüyorum.

Ağzım kurudu ve parmak uçlarımda bir miktar sinir uğulduyor. Ben sikimi okşarken Sia'nın çıplak olduğu sayısız görüntü gözümün önüne geldi. Her pornografik montaj tutkuyla şiddetliydi ve onu toprakta çiğ ve kaba bir şekilde becermek için kıyafetlerini yırtmamla sona eriyordu. Yine de buradayım, yavaşça kaygan amını okşuyorum, gözlerim onun zevkinin tek bir saniyesini bile kaçırma ihtimaline karşı kırpmaya korkuyor. Bunu saatlerce yapabilirdim. Doruğa ulaşmanın rahatlığı olmadan aletimdeki ağrıya katlanabilirdim, hepsi onun hayali dudaklarında benim adımla boşalmasını izlemek içindi.

Parmaklarımı içine sokmak için uzanmadan önce klitorisini bir iki kez daha gıdıklıyorum. İzinsiz giriş karşısında nefesi kesiliyor ve beni daha derinden yutmak için yukarı kalkıyor.

"Açgözlü," diye mırıldandım.

Parmaklarımın etrafına sıkıca sarıldı ve ona içeri ve dışarı masaj yapıyorum, kıvranmasını izlemek için başparmağımın klitorisi boyunca dans etmesine izin veriyorum. O kadar alıcı ki. İki dakikadan az bir süre sonra heyecanı elime karşı kayganlaşıyor. Amının duvarları parmaklarımın etrafında titriyor ve klitorisi dikkatimin altında şişiyor.

"Siktir, Sia. Kukunla oynanmasından hoşlanıyorsun."

"Evet," diye inliyor. "Diego, sanırım... Ben..."

Dudaklarımı boynuna indiriyorum, kulağının hemen altındaki deriyi yalayıp emiyorum. Nabzının ağır atışı ağzımda titreşiyor ve homurdanıyorum.

Adımı haykırıyor, kalçaları elime kapanıyor ve beni tutsak ediyor. Boynuna doğru gülümsüyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu... bu... hızlıydı. Çok mu hızlıydı? Özür dilerim. I-"

Konuşmasını engellemek için dudaklarımı onunkilere bastırarak geri çekiliyorum. Parmaklarımı vücudundan çekerken son bir kez klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve tüm vücudunun titreyişine gülümsüyorum.

"Hiç bu kadar hızlı gelmemiştim," diye fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. "Konu seks olduğunda kural yoktur. Korkmayı bırak."

Hâlâ yüzde yüz korktuğunu belli edecek şekilde başını sallıyor ve ben bunu durdurmak istiyorum. Onu şüphelerinden kurtarmak ve *hissetmesine* izin vermek istiyorum.

Parmaklarım onun salıvermesiyle nemlendi ve onları yavaşça kaldırıyorum, o beni izlerken dudaklarını birbirinden ayırmanın merakının tadını çıkarıyorum.

Kolyem boynumda gevşekçe asılı duruyor ve koyu renkli haç göğüs kafesime rahatça yaslanıyor. Dölüyle kaplı parmaklarımı kullanarak haçın çizgisini takip ediyor, doruk noktasını metale aktarıyorum.

"Bana güveniyor musun?"

"Şu anda mı?" diye soruyor. "Evet."

Tamam, yani her zaman değil. Bununla çalışabilirim.

"Bornozununu çıkaracaksın ve benim için ters döneceksin."

Başını salladı.

"Şimdi, Sia."

Doğrulup kollarını kabarık kumaştan kurtarıyor ve yatağın üzerine bırakıyor. Gözlerimin içine bakıyor, tek bir nefes alıyor ve karnının üzerine yuvarlanıyor. Omzunun üzerinden bakarak, "Böyle mi?" diye soruyor.

"Benim için dizlerinin üzerine çök."

Söyleneni yapar.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım. "Şimdi memelerini şiltenin içine sok."

Omurgasını eğerek kollarını dışarı doğru kaydırıyor ve vücudundaki esnemeye uyum sağlamak için kalçalarının yerleşimini ayarlıyor. Kıçının kalın yanakları ayaklarının taşaklarına dayanıyor.

"Rahatsız mısın?" "Fiziksel olarak mı yoksa psikolojik olarak mı?"

Gülümsememi göremiyor. "Fiziksel olarak. Psikolojik olarak, ne kadar güzel görüldüğün karşısında çok zorlandığımı ve seni sonsuza kadar burada tutabilmeyi dilediğimi bilmelisin."

"Kaslarım gerildi," diye fısıldıyor, sesi alıştığımdan daha yumuşak. "Ama yeterince rahatım."

"Alessia," diye sesleniyorum ve gözlerimin içine bakmasını bekliyorum. "Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum, ama çok fazla gelirse hemen söyle."

Sessiz kalıyor.

"Bunu anladığını bilmeme izin ver."

"Anladım."

Kıçının yanaklarını avuçlayarak onu sıkıyorum. "Kıçın çok tatlı. Tadına bakmak için ölüyorum."

Titrek bir nefes verdi ve ben de kendimi olmak istediğim yere doğru manevra yaptım.

-Karnımın üzerinde yatıyordum, yüzüm onun mükemmel kıcıyla aynı

hizadaydı. Sıkı b z  me

dokunulmamış deliği ilgi için yalvarıyor. Dilimin ucunu uzatarak göt deliğini gıdıklıyorum. Şaşkınlıkla öksürüyor ve şilte ile karnım arasında sıkışmış olan aletim beklentiyle seğiriyor. Tekrar yapıyorum, yasak halkanın üzerinde yumuşak daireler dans ediyor. Tükürüğün dilimin üzerine damlamasına izin vererek, kıcının sıkı dikişi arasında gezdiriyorum, kıvranışının tadını çıkarıyorum. Adımı inliyor ve ben de baskıyı artırıyorum.

"Kutsal. Siktir." Homurdanıyor, zevki beklenmedik bir şekilde onu vuruyor.

Onu deniyorum, geri çekiliyorum ve ağzımın hissini kovalayarak geri ittiğinde onayımı homurdanıyorum. "*Sia*."

"Diego," diye cevap veriyor, adımın hırçın ısırtığı daha fazlasını istememe neden oluyor. "İhtiyacım var... İstiyorum..."

"Amin kaygan mı?"

"Çok ıslak," diye atıldı.

"Güzel. Dokun ona. Kayganlaştırıcın var mı?"

"Komodin," diye inliyor, parmakları kalçalarının arasındaki sarmal yumruyu bulduğunda vücudu yatağa daha güçlü bir şekilde düşüyor.

Son bir kez yaladıktan sonra vücudunun üzerine tırmanıp kayganlaştırıcı aramak için komodinini açıyorum. Üst çekmecesinde güzel bir seks oyuncakları koleksiyonu rahatça oturuyor, ancak hepsini görmezden geliyorum, ipek benzeri bir his ve uzun süreli etkileri olan silikon bazlı kayganlaştırıcının gizli tüpünü alıyorum.

Arkasında dizlerimin üzerine çökerek, kıcının kıvrımına kalın bir damlacık berrak sıvı sıkıyorum. "Aminla oynamaya devam et, bebeğim."

Adımı inliyor.

İyi bir önlem için kayganlaştırıcıyı avucuma fişkırtıyorum, ellerimi birbirine sürtüyorum ve ne kadar kaygan hissettiklerine gülümsüyorum. Çok geçmeden parmaklarım kıcına girecek ve bu kayganlaştırıcının ipeksi dokunuşu, el değmemiş kıcının sıcak ve sert baskısı karşısında hiçbir şey yapamayacak.

Başparmağımla deliğine yumuşak daireler çizerek başlıyorum. Hafifçe vurunca rahatlıyor. Eli kalçalarının arasında daha hızlı hareket etmeye

başlıyor.

"Yavaş ol. Ben seni açmadan boşalmanı istemeyiz."

Geniş bir nefes alıyor ve kolunun gevşemesine izin veriyor, eli klitorisinin üzerinde tembel daireler çiziyor.

"İşte benim kızım," diye övüyorum ve başparmağımı sıkı kasın üzerine bastırıyorum.

Kıçının eşiğini geçtiğimde çok az direnç gösteriyor.

Boynu geriye doğru eğiliyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek boştaki elimi başının tepesindeki saça sokup çekiyorum.

Çığlık atıyor.

"Nasıl hissediyoruz, Sia? Sen amınla oynuyorsun, parmaklarım kıçını okşuyor ve bedenin yalan söylediğin kocan için bir kurban gibi ortaya seriliyor?"

"*Diego.*"

"Bu doğru, bebeğim. Tüm bu karmaşayı sen düzenlemiş olabilirsin ama iplerini çeken benim. Kendini yanlış adama bağladın, tatlım."

Başparmağımı kıçına sokup çıkarırken inliyor. "Yanlış hissettirmiyor."

Gülüyorum, başparmağımı çekiyorum. Ondan aldığım baskıyı geri almak için kendini iterek haykırıyor.

Kayganlaştırıcıyı alıp kıçına biraz daha damlatıyorum, orta ve işaret parmaklarımın uçlarını başparmağımın az önce çıktığı yerde gezdiriyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyor.

Parmaklarımı ileri itiyorum. "Böyle mi?"

Rahatsızlık dolu bir öksürük çıkarıyor ama ben onu duymazdan gelerek parmaklarımı daha derine sokuyorum.

"Eminim şimdiden doymuş

hissediyorsundur." "Evet."

"Bakire kıçın daha fazlasını istemiyormuş gibi davranıyor, ama istiyor, değil mi Sia? O kadar dolu olmak istiyor ki, ağlamak isteyip istemediğini bilemiyorsun.

zevk ya da acı. Ne kadar dolu hissettiğin için ağrımak istiyorsun. Benden önce gelen her aletin izini sileceğim. Tüm vücudun sadece sana *verdiğim* ısırıcı zevki hatırlayacak."

Ben ağzımı açarken göt deliği gevşemişti. Parmaklarımı çekip tekrar içeri itiyorum ve onu daha da genişletmek için açıyorum. Ekstra baskının farkına varmıyor ve ben de kıcının benim için genişlemesinin tadını çıkararak onları daha da açıyorum.

Kaygan, elim vücuduna kolaylıkla girip çıkıyor. Keşke onu yaymak için bir oyuncağım olsaydı, ama elimi ne kadar geri çekerse, daha fazlası için hazır olduğundan o kadar emin oluyorum. Vücudundan tamamen geri çekiliyorum.

"Hayır." Alnı yatağa düşüyor, inliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, üçüncü bir parmağın katılmasına izin vermek için elimi büküyorum. "Geri çekil, bebeğim."

Söyleneni yapıyor, penetrasyon sırasında duraklıyor.

"Çok iyi gidiyorsun, Sia. Geri it ve rahatla."

Ben ileri doğru iterken o da geriye doğru itiyor ve direnci aşıyor. Kasları saniyeler içinde gevşiyor ve parmaklarımla kendi kıcını sikmeye başlıyor. Sikim sızıntı yapıyor. Boğulma ihtiyacıyla sarsılıyor ve zonkluyor ve daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum.

"Diego, bebeğim." Omzunun üzerinden bakıyor. "Daha fazlasını istiyorum."

"*Daha* mı?" Yaptığımız şeye kendimi öyle kaptırmışım ki, doğru düzgün düşünemiyorum. "Sikin. Beni sikecek misin? Lütfen."

Lütfen.

Karım az önce kıcındaki sikime lütfen dedi.

Bu kadın.

Elimi gecikmeden vücudundan çekiyorum, kayganlaştırıcıyı alıyorum ve sikimden aşağıya doğru bir çizgi fışkırtıyorum. Elim yuları ve aşağı kaydırıp şaftımı ıslatırken ıslak ses odada yankılanıyor.

Uzun süre dayanamayacağım. Pamuk ipliğine bağlıyım.

Bir yıldan uzun bir süredir hayalini kurduğum kadın, benim gibi bir adamı kaçamayacağı bir sözleşmeye zorlayacak kadar tehlikeli bir kadın, şu anda bildiğim tek yolla ona sahip çıkmam için bana yalvarıyor. Onu istediğimi sandığım tek yol. Ama bana sadece hayalini kurabileceğim arzunun bir parçasını sunan bir yakınlık içinde ruhunu bana açarak -onun benim ve *sadece* benim olması- içimdeki saplantının basit bir fiziksel çekimden uzaklaştığını ve sadece prensip olarak reddetmeye kararlı olduğum bir bağlantıya dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Avuç içimi sikimin tabanına sıkıştırarak kalın kafayı gevşemiş halkaya bastırıyorum ve sikimi onun kıkına sokuyorum.

Başımı yutarken bilerek nefes alıyor. "Siktir. Sadece ucu olduğunu biliyorum ama sanki şu anda tüm sikin kıkımdaymış gibi hissediyorum."

Gülüyorum ve vücudumdaki sarsıntı beni ileri iterek onun usulca ağlamasına neden oluyor.

"Neden acı verici bir şekilde tatmin edici hissettiriyor? *Daha fazla.*" Bir santim daha ileri ittim.

"Mmm," diye boğuluyor.

"Aminla oyna."

Yer değiştiriyor, parmakları amcığıyla buluşurken sikimi daha fazla yutuyor. "*Tesoruccio*, senin kıkın bunun için yaratılmış. Hiçbir şey senin kadar güzel değil.

ama lanet olsun, bakire kıkın sikimle dolu..." İnliyorum. "Diego," diye inliyor.

"Bebeğim, çok iyi karşılıyorsun."

Vücudundaki ilk gerginlik azaldı, yumuşak kıvrımları onu nasıl gerdiğimi keşfetmek için şefkatle yuvarlanıyor. Kendimin geri kalanını içine gömmekten vazgeçiyorum. Oynamasına izin veriyorum, içime nasıl daha fazla girdiğini izliyorum.

Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Vücudu zevk için yaratılmış, bundan eminim. Kalçalarını dalgalandırma şekli. Sırtının belirgin kavisi. Aminın kaygan dokunuşu ve kıkının sıkı çekimi. Ve

Kalçalarının, göğüslerinin ve kıcının cömertçe sallanışı. Gırtlaktan gelen inlemeler ve çaresiz yakarışlar. Karım tüm vahşi fantezilerin tek bir varlıkta toplanmış hali.

Ve o bana ait.

Bu düşünceyle sikim kalktı.

Kolyemi kavrayarak haçı kaldırıyorum ve ağzıma almadan önce bir saniyeliğine dudaklarımın üzerinde dengeliyorum. Onun tadı dilimde patlıyor ve vücudunun üzerine düşmemek için ağır kalçalarını kavriyorum.

Geri çekilerek yavaşça ileri doğru kayıyorum. Vücuduna nazıkçe girip çıkıyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyor.

Burun deliklerim alevleniyor ve ona istediğini veriyorum. "*Evet.*"

Nefes alışım yatak odasında yankılanıyor. Doruk noktamı engellemeye çalışırken nefes nefese kalıyorum. Aletim teslim olmam için yalvarıyor. İçinde sarsılıyor ve her ileri itişte sızıntı yapıyor.

"Sia."

"Diego," diye cevap veriyor duama, vücudu titriyor ve eli klitorisine karşı daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor.

"Sia," diye homurdanıyorum. "Bebeğim. *Tesoruccio.*"

Parmak uçlarım tenini morartıyor ve bu bilgi beni daha da tahrik ediyor. Kıcını *sikiyorum*, cezalandırıcı vuruşlarla içine girip çıkıyorum. *Tıpkı* bana yalvardığı gibi.

Boşalıyor, çığlığı altındaki bornozun kabarık kumaşında boğuluyor.

Bu benim felaketim. Son bir kez daha ileri atıldım ve kükreyerek geldim. "*Sia!*"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

”

Hiç aşık oldun mu?"

Diego anal bekaretimi talep ederek aklımı başımdan aldıktan sonra duş aldık. Tek duyduğum anal seksin ne kadar korkunç olduğu ve kadınların erkeklerini memnun etmek için yaptıkları bir angarya olduğu. Belli ki doğru partnere sahip değiller çünkü *fuuuuccck*. Elbette, bazı anlar acı verecek kadar rahatsız ediciydi, ancak bu saniyeler, vücudumu pençeleyen ve asla inemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde doruk noktamı talep eden enfes zevk tarafından kolayca aşıldı.

Geç bir akşam yemeği hazırladım ve nispeten sessizlik içinde oturdum, paylaştığımız şeyin yoğunluğu hala tenimde dolaşıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, her şey bittiği anda gitmesini bekliyordum. Kalmakla kalmadı, kiralık arabasına doğru yürüdü ve bilgisayarlar ve eşyalarıyla dolu bir bavul getirdi.

Diego çiğnemeyi bırakıyor ve başını yavaşça bana doğru kaldırıyor. Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

"Uzun süreli bir ilişkiniz oldu mu?" "Evet."

Dikkati tekrar yemeğine yöneliyor.

Bu benim tanıdığım Diego. Bay Muhabbet ve anlaşılmaz maskeli adam.

Yaşananların aramızdaki *herhangi bir şeyi* değiştirip değiştirmedini bilmek istiyorum. Ve sadece seksten bahsetmiyorum. Birlikte öldürdük. Beni korkunç bir şiddetle tehdit eden iki adamı vahşice öldürmesini izledim. Başka bir adamın kafasının arkasına lapa gibi olana kadar taşla vurduğuma şahit oldu. Çoğu insanın asla anlayamayacağı bir şekilde birbirimize bağlıydık; kan ve insan kurban etme üzerine kurulu bir ilişki.

Yine de ilişkimizin ilerlediğine inandığım için onun da aynı şekilde düşündüğünden emin olamıyorum ve beni reddetmesine hazırlıklı değilim. Bu yüzden, yeni kocamı daha iyi anlamamı sağlayacağını umduğum sohbet konularına yöneldim.

"Ama onu sevmedin mi?"

Bıçağını ve çatalını yere bırakarak ellerini birbirine sürtüyor ve dirseklerini masanın üzerinde dengeliyor. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Ama gençtim. Zaman geçti ve şimdi anlıyorum ki paylaştığımız şey aşk değilmiş."

"Ne oldu?"

Ağzı ince bir çizgi halinde, bana söylememeyi düşündüğünü anlayabiliyorum. "Aile ile bağlantısı var."

İçimden bir anlayış geçiyor. "Siz çıkarken onu başka biriyle evlendirdiler."

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor ama yayılmasını engellemek için köşesini ısıyor. "Onu başka biriyle evlendirdiler *çünkü* benimle çıkıyordu."

"Oh." Tabii ki. Salvatore'a da tam olarak aynı şeyi yapmasını tavsiye ederim. Genç aşkların duygularını düşünmek için hiç fazla zaman harcamadım. Eğer bir ilişki aile şirketinin ilerleyişine zarar verme tehdidi oluşturuyorsa, durdurulmalıydı. "Bunu izlemek zor muydu?"

Omuz silkiyor. "Sanırım."

"Çünkü seninle mutluydu ve onun başka biriyle evlenip mutsuz olduğunu görmek canını mı yaktı?"

"Hayır, *tesoruccio*, çünkü beni sevdiğini sanıyordum ve sonra onun başka bir adama gerçekten aşık olduğunu gördüm."

"Anlaşmalı kocasına aşık mı oldu?" İkimiz de sesimdeki yumuşaklığı fark etmedik. Eski kız arkadaşının zorla evlendirildiği bir adama aşık olduğu masalı bizim dünyamızda çok nadir görülür.

"O yaptı."

"Bunu izlemek zor olurdu."

Başını iki yana sallıyor. "İlk başta, ama sonra sağduyu galip geldi. Margot beni sevseydi başka bir adama aşık olmazdı. Ve eğer ben Margot'yu sevseydim, onu kendime ait kılmak için ölümüne mücadele ederdim. O başka bir adamla evlenirken boş boş durmazdım. Kalbinin onun için attığı tek erkeğin ben olduğumdan emin olurdum. Ben bunu yapmadım. Bunu yapmak istemedim. Onu aşık görmek beni mutlu etti, öldürmedi."

"Aşk dağınıktır."

"En karmaşası," diye kabul ediyor. "Eğer hayatımı ortaya koymaya istekli değilsem, eğer benim olanı korumak için bir başkasının kanının akmasını izlemeye istekli değilsem, o zaman bu benim istediğim türden bir aşk değildir."

İkimizin de bu gece benim için tam olarak bunu yaptığını söylememize gerek yok. Ben de onun için aynısını yaptım.

"Saplantı," diye

fısıldıyorum. "Saplantı,"

diye onaylıyor. "Kulağa

hoş geliyor."

Boş kâselerimizi alıyor ve mutfağa kadar olan kısa mesafeyi yürüyor. Bulaşık makinemi dolduruyor ve yemek masamdaki kırıntıları silmek için geri dönüyor.

"Kulağa korkunç geliyor, Sia." Yemek masasını masa olarak kullanmak için üç ayrı dizüstü bilgisayarı çıkararak bavuluna geri dönüyor. "Her günün her dakikasının, olduğunuz her şeyi yok etme yeteneğine sahip biri tarafından ele geçirildiğini hayal edin. Başka bir insana ihtiyaç duyduğunuzu hayal edin."

düzgün nefes almak için. Onları göremediğinizde kalbinizin sızladığını hayal edin. Hayatınızın *geri kalanında* onlardan daha uzun yaşayacağınızdan endişe ettiğinizi ve bir süreliğine sizinle aynı alemde var olmadıklarını bildiğinizi hayal edin. Ya da daha kötüsü, onlar sizden uzun yaşayacak ve siz onları hayal kırıklığına uğrattığınızı ve hayatlarının geri kalanında artık orada olmadığınız için hep boş hissedecekleri şekilde kıldığınızı bileceksiniz."

Monologu boyunca tek bir nefes bile almıyor, son kelimedede nefesini içine çekerken sesi sessizliğe gömülüyor.

O titrek bir nefes verip gözlerini açana ve dikkatini kabloları takmaya ve kurulumuna ek klavyeler ve sabit diskler eklemeye verene kadar birbirimize bakıyoruz.

"Hayatınızda ilk kez *düzgün* nefes alabildiğinizi hayal edin," diye sessizce mücadele ediyorum. Yaptığı şeyi bırakmıyor ama beni dinlediğini biliyorum. "Ciğerlerin nihayet her zaman yaşaman gereken hayatı içine alacak kadar açılıyor. Hayatının tamamlandığını hayal et. Hayatının en iyi ve en kötü anlarını paylaşacağın birinin olduğunu hayal et. Ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, ayrı kaldığınız bir sürenin ardından yeniden bir araya geldiğinizde kalbinizde hissedeceğiniz çarpıntıyı hayal edin. O kişiyle hayatınızın tadını çıkarmak ve paylaşmak için sadece kısa bir süreniz olduğunu bildiğinizi hayal edin. Her an için ne kadar minnettar olurdunuz. O kişi öldükten sonra bile, birinin sizi *tüm* hayatı boyunca sevdiğini bildiğinizi hayal edin. Siz olmadan yaşadıklarını ama tekrar sevgi aramaya ihtiyaç duymadıklarını hayal edin çünkü siz onları hayatta yeterince sevdiniz ve onlar da hiçbir sevginin sizinle paylaştıklarıyla kıyaslanamayacağını biliyorlar."

Bana boş boş bakıyor.

"Olumsuzlukları arayabilirsiniz ama sevgi bu değildir. Sevgi korkudan daha büyük olmalıdır. Aksi takdirde hepimiz yalnız kalacağız."

Sisteminin açılış vızıltısı masanın üzerinde titreşiyor ve ben kollarımı kaldırıp kucağıma koyuyorum.

"Belki de böyle olmamız gerekiyordur. Yalnız doğarız. Yalnız ölürüz."

Başımı sallıyorum. "Yalnız doğmazsın. Sizi yaratmak için bir parçasını feda etmeye hazır başka bir insanın içinde besleniyorsunuz ve eğer hayatınızı doğru yaşarsanız, sevecek ve karşılığında sizi sevecek insanlar bulursanız, yalnız ölmezsiniz. Başkalarına neşe ve mutluluk getirmiş olarak ölürsünüz ve bu mutluluk sonsuza kadar devam eder."

"Romantik birisin."

Omuz silkiyorum.

"Belki."

"Kesinlikle." Gülümsüyor ve bu güzel bir manzara.

"Sizi yalnız bırakayım. Salvatore'yi arayacağım ve Amadeo'nun temizlik işlerini nasıl hallettiğini soracağım. Sonra da CJ'i arayıp bilgi işlem departmanının olası bilgisayar korsanlarını araştırmasını isteyeceğim."

Boğazını temizliyor.

"Ne?"

"Yok bir şey. CJ'e selamımı söyle."

Kaşlarımı çatıyorum ama onu çoktan dizüstü bilgisayarlarına kaptırmışım. Parmakları klavyelerinin üzerinde uçuşuyor ve sonra telefonuyla konuşmaya başlıyor. Saniyeler sonra Lorenzo Caruso'nun sesi odayı dolduruyor.

"Diego. Hangi cehennemdeydin?" "Sia ile."

"Bianchi yaralandığını söyledi."

"Diğer adamı görmelisin."

Patronu gülüyor ve göğsümde gurur çiçekleri açıyor. Benden bir kurbanmışım gibi bahsetme ihtiyacı hissetmedi. Patronunun gereksiz olan endişesini aldı ve Caruso'nun bunu fark etmesini sağladı. Bulduğum yere şans eseri gelmedim. Elbette soyadım Chicago'da bir anlam ifade ediyor, ancak rütbemde sadece saf cesaret ve travmayı bölümlere ayırma yeteneğimle başarılı oldum. Diego özel hayatında bana şefkat ve ilgi gösterdi ama toplum içinde asker arkadaşlarına gösterdiği saygıyı bana da gösterdi.

Onu sektörüyle ne yapması gerektiğini konuşması için bırakarak yatak odama geçiyorum ve Salvatore'u arıyorum. Konuşmamız kısa sürüyor ve ertesi gün görüşeceğimize dair söz veriyoruz. Cesetler kaldırıldı ve ormanda üç iğrenç cinayetin işlendiğine dair hiçbir iz kalmadı. Lorenzo ve Salvatore, elebaşının kesik başını ve ezilmiş kafatasını savaş ilanı olarak Oisin'e gönderme görevini üstlendiler, keşke önce Vincent ya da benimle konuşsaldı, ama hiçbir şeyin fikirlerini değiştireceğini sanmıyorum.

Sonra, CJ'i arayacağım.

"Alessia, iyi misin?" CJ'in endişesi hattan sızıyor. Sesimin gülümsemesine izin veriyorum. "Zarar görmedim."

"Siktir," diye tükürüyor. "Ekibim sistemlerimizi d i d i k didik inceliyor ama bir ihlal olduğuna dair herhangi bir kanıt göremiyoruz."

"Kişisel e-postalarım olmalı o zaman." İç çekiyorum. "Diego'ya bakmasını söyleyeceğim

o."

"Diego mu?" diye soruyor. "O seninle mi? Olanlardan sonra bile mi?" Dudaklarım kısıldı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Alay ediyor. "Altın takıyordun. Sen asla altın takmazsın."

"CJ," diye azarladım. "Bize saldıran adamların ne olduğu umurlarında bile değildi.

giydiğim renk."

"O olmasaydı program dışı avlanamazdınız" diye savunuyor.

"Tüm bunları neden kocama yüklediğinizi anlamıyorum. O da benim gibi ormanda risk altındaydı. O beni korudu. O beni kurtardı, ben de kendimi kurtardım."

CJ telefonda bir süre sessiz kaldı. "Endişelendim."

"Endişeniz suçlamaya çok benziyor. Bu kadar dar görüşlü olma. Gelecek hafta ofise uğrayacağım ve Lincoln Incorporated'ın mülkiyetini geri almak için evrakları imzalayacağım. Artık evliyim ve şartlar

neyse odur. Yine de benden önce evlenmiş olmanı dilerdim. Belki bu kadar kalpsiz olmazdın."

"Alessia."

Telefonu kapattım ve oturma alanına geri döndüm. Diego konuşmasını bitirmiş ve sessizce oturuyor, çalışırken yüzü endişeyle buruşmuş. Gözleri parmakları kadar hızlı hareket ediyor, ekranlar arasında gidip geliyor.

"Lorenzo ne dedi?"

"Pek bir şey yok," diye cevap verdi dalgınca. "Ona kullanabileceği bir şey bulmamı söyledi, kendi deyimiyle *küçük oyunlarıma* ailenin güvenliğinden daha fazla öncelik verdiğim için bana birkaç yaratıcı hakarete bulundu ve telefonu kapattı."

Lorenzo'nun onaylamaması onu endişelendirmiş gibi görünmüyor.

"Salvatore bana ezdiğim adamın kafatasını savaş ilanı olarak Oisin'e göndermeyi kabul ettiklerini söyledi. Ona yarın bulduklarınızla ilgili bilgi vereceğimi söyledim. New York'un bilgi saklamayı planlamadığını varsayıyorum?" diye sordum.

"Hayır."

"Güzel. CJ ayrıca sistemlerine girilmediğini de doğruladı. Görünüşe göre doğrudan ben hedef alınmışım."

Diego'nun parmakları duraklıyor ve nefes verirken gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes alıyor. "Bundan hoşlanmadım. Şifrelerinizi tahmin etmek telefonunuzun kilidini açmak kadar kolay mı?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım. Tamam. Siber güvenliğini de elden geçirmem gerekiyor. Bunu yapmak için zamanım olana kadar, e-posta veya mesaj yoluyla önemli hiçbir şey gönderme. Ve konum servislerinizi kapatın."

Bir kez başımı sallıyorum ve dediğini yapmak için telefonumu alıyorum. "Kahve?" "İyi olur."

Kahve yaparken sessiz kalıyorum, onu rahatsız etmekten korkuyorum. Çalışırken farklıdır. Daha metanetli ve dıştan yaklaşılmaz. Etrafında manevra yapılması imkansız bir koruma dikeyiyor. Çok az konuşuyor ve ondan koparabildiğiniz birkaç kelime de keskin ve isteksiz. Bunu ilk gördüğümde

Yüz yüze görüştüğümüzde, bunu şimdi görebiliyorum. İşinin tüm odağı olmasına izin veriyor ve bu takdire şayan olsa da beni geriyor.

Kahvesini yanına koyduğumda başını kaldırmıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Bir şey değil."

"Sizi yalnız bırakayım."

"Zorunda değilsin," diyerek beni şaşırttı. "Arama parametrelerim otomatikte. Sana bakmayacağım çünkü gözlerimin burada olması gerekiyor ama dinliyorum."

"Ben de bakabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Devam et."

Yanına bir koltuk çekiyorum ve fotoğrafların endişe verici bir hızla geçmesini izliyorum. "Tanrım. Bunu nasıl yapıyorsun? Şimdiden başım dönüyor."

Bir kahkaha attı. "Alışırsın." "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

Bana alametifarikası olan omuz kaldırma hareketini hediye etti. "Okul. Arkadaşlar. Kendi kendime öğrendim. Yazılım da yardımcı oluyor."

"Baban da aile için bu tür işlere yardım ediyor mu?"

"Yok artık. Babam bir bilgisayarı nasıl açacağını bile bilmez. O işimizin başka bir yönünü yönetiyor."

Sınırlı detaylar, yeterince adil.

"Yakın mısınız?"

"Sanırım." İçkisini bitiriyor. "Güzel kahve."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Annenle de yakın mısınız?" "Onunla da babamla olduğum kadar yakınım."

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorsun," diye tahmin ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Mesele o değil. Aileme değer veriyorum ve onların da bana değer verdiğinden eminim. Ama annemin ve babamın sevgisi tercüme sırasında kayboldu."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Annem, namuslu bir mafya karısı olarak, belli bir yaşı geldiğinde babamın sorumluluğunda olduğumu varsaydı. Beni şekillendirmesi ve mükemmel bir asker haline getirmesi gerekiyordu."

Bu bizim dünyamızdaki erkekler için alışılmadık bir durum değil. Daha çocuk yaşta ama aile için bir değer olduklarından emin olmak için sert askerler olmaya zorlanıyorlar. Değerleri ne kadar kanunsuz ve tehditkar olduklarıyla doğrudan bağlantılıdır. Şiddet ve öfkeyle beslenmedikleri sürece onlar için duyguların var olmasına izin verilmez.

"Sana ulaşamaz hale mi geldi?"

Dudakları bükülür. "Çok meşguldü. Rütbeli bir üyenin eşiydi, bu yüzden eğlendirir, yeni gelenleri ağırlar ve genç eşlerin ve annelerin rollerini ve sorumluluklarını anlamalarına yardımcı olurdu. O bir anneydi ama benim için değil."

"Peki ya baban?" Ben zorladım.

"Cosimo kendimi bildim bileli kaptanlık yapıyor. Çocuğuna bakacak zamanı yoktu. Beni işe sürükledi ama oturup izlemem ve sessiz kalmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Sessizce oturdum ve izledim. Leonardo Caruso benim yaşımdaki diğer tek çocuktu."

"New York'un gizli patronu mu?"

Bir kez başını sallıyor. "Leonardo farklı büyüdü. Babası küçük kardeşinin sorumluluğunu Lorenzo'ya verdi. Sanırım Lorenzo hiç düzgün bir çocukluk geçirmediği için Leonardo'ya da elinden geldiğince bunu vermeye çalıştı."

"Senin gibi oturup etrafı seyretmiyordu."

"Bazen ebeveynler sizi olması gerektiği gibi sevdiklerini düşünürler ama sizin ihtiyaçlarınızı diğer ebeveyne yüklerler ve o ebeveynin de aynı şeyi yaptığını fark etmezler. Bir evde büyürsünüz ama öyle hissetmezsiniz."

"Kardeşin yok mu?"

Başını sallıyor. "Sadece ben."

Konuşurken sözlerinde üzüntü ya da özlem yok. Gerçekleri anlatıyor, onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünen gerçekleri. Onu kucaklamak ve dünyada sevginin var olduğunu göstermek istiyorum. Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşamam çünkü Diego'nun ebeveynleri benimkiler düşünüldüğünde hedef gibi görünüyor. Ama yine de, benim gibi, Diego da daha iyisini hak ediyordu.

"Ailem berbattı," diyorum ona. "Babam iğrenç biriydi. Sonra öldü ve bunun için hepimiz daha iyiydik."

"Annen mi?" diye

soruyor. "Beni

küçümsüyor."

"Neden?"

Çünkü kocasını öldürdüm.

"Kim bilir?" Yalan söyledim. "Benden vebadan kaçır gibi kaçıyor." "Kardeşine karşı tutumu nasıl?"

"O aptal değil. Patron Salvatore. Ona asla saygısızlık etmez. Yine de burada olmasaydı uykularının kaçacağını sanmıyorum."

"Salvatore neden ikinize de böyle saygısızlık etmesine izin veriyor?"

Çünkü sırrımızı biliyor ve onu sürgün etmek, ağzını açmaya kalkarsa sırrımızı çözebilir.

"O aileden biri."

"Bu aile değil, Sia. Aile, kan bağınız olsun ya da olmasın, hayatınızı zenginleştiren insanlardır."

Esniyorum ve o da elini dizime koyuyor. "Git biraz uyu. Ben birkaç saat daha burada olacağım."

"Seninle kalabilirim."

"Sia. Uyu."

Ayağa kalktım ve gerindim. "En azından yatmadan önce sana bir kahve daha yapabilir miyim?"

"Yatağına git."

Kendimi sorgulamadan eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırarak hızlı bir öpücük kondurdum. "Bir şey olursa beni uyandır." Ekranını işaret ediyorum.

Başparmağını dudaklarının altına sürüyor.

"Yapacağım. İyi geceler, Sia." "İyi geceler."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ALESSIA

Ölü gibi uyudum.

Ormandan gelen travma ve Diego ile paylaşılan yakınlık, nihai uyku tableti gibi bir araya geldi ve başımı yastığa koyduğum anda kendimden geçmişim. Bu sabah geç saatlerde irkilerek uyanana kadar hiç kıpırdamadım. Odamdan tökezleyerek çıktığımda Diego'yu hâlâ yemek masasında otururken buldum; gözleri kocaman, vücudu yorgunluktan gevşemişti.

Kendisini uyanık tutmak için sekiz fincan kahve içtiğini itiraf etti ve bir şeyler yemesini sağladıktan sonra duş almayı ve *sadece yirmi dakika* gözlerini kapatmayı kabul etti. Bu beş saat önceydi. Yastığım vücuduna sarılmış halde yatağımda sızıp kaldı.

Yatak odasının kapısını kapatıp oturma odasına geçerek dün gece boyunca oturduğu koltuğa oturuyorum. Ne aradığımı bile bilmiyorum, ama önemli bir şey bulursam, sınırlı bilgisayar becerilerimi kurtarmak için ekranda belirerek beni uyaracağını umuyorum.

Telefonum çaldı. "Alo, kardeşim."

"Alessia," diye selamlıyor. "Cıvıl cıvıl görünüyorsun." "İyi uyudum," diyorum ona.

"Buluşabilir miyiz?"

"Bugün olmaz. Diego uyuyor ve uyandığında onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum, sadece o ve ben. Evlendiğimizden beri ilk kez

benimle konuşmasını sağlayabildim."

"Küçük bir sürtük gibi davranıyor."

"*Salvatore*."

"O zaman yarın," diye karşılık verdi. "Yeni kocanı öğle yemeğine getir. Dünkü olaylardan sonra Lorenzo, Dominic Rein ve damadı Rocco Shay ile bir toplantı organize etti. Sabah uçağı ile gelecekler."

"Tamam. Görüşürüz o zaman. Seni seviyorum." "Seni de." Telefonu kapatır.

Diego nihayet uyandığında saat öğleden sonra beşi geçiyordu. Üzerinde sadece boxer'ıyla yatak odasından tökezleyerek çıkıyor, dalgın dalgın göğsünü kaşıyor ve genişçe esniyor. "Lanet olsun. Beni uyandırmalıydın," diye mırıldanıyor.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Ekranlarınıza göz kulak oldum. Fark ettiğim kadarıyla hiçbir şey çıkmadı."

Başını sallıyor. "Ben bir duş alacağım." "Aç mısın?"

İnliyor. "Açlıktan ölüyorum. Bir pizzayı öldürebilirim."

Gülümsüyorum. "Bir tane sipariş edeceğim."

Bir saat sonra, pizza sehpanın üzerinde duruyor ve Diego yeni duş almış, gri bir eşofman ve siyah bir tişörtle yerimde otururken her kadının fantezisinin hayata geçmiş hali gibi görünüyor.

Bakmamak elde değil ama o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Yemeğine odaklanmış durumda.

Pizzamın son kısmını da bitirip kabuğunu bırakıyorum.

Diego eğilip tabağındaki atılmış hamuru alıyor. "En iyi kısmı, *tesoruccio*."

"Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyor ve böyle beslenebiliyorsun?"

Vücuduna bir bakış atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzım ince bir çizgiye dönüşüyor ve gözlerimi kısıyorum.

Bu onu güldürüyor. "Genetik. Kafamı boşaltmak istediğimde biraz koşuyorum. Kafamı meşgul etmediği zamanlarda Leonardo ile ağırlık kaldırıyorum."

"Çok sinir bozucu."

"Seninki gibi bir vücudu nasıl koruyorsun?" Yüksek sesle gülüyorum. "Pardon?"

Ben aptal değilim. Kalınım. Elbette, bazı erkekler kıvrımlarımı çekici buluyor, ama çoğu 30 kilo vermeme tercih eder. Hiç ilgimi çekmeyen bir şey. Ne kadar dolgun olursa olsun vücudumu sevmeyi öğrendim. Biraz zamanımı aldı ama tarzımı buldum. Varlıklarımı vurgulamanın en iyi yolunu keşfettim. Erkekleri ya da kadınları etkilemeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. *Fiziksel* ve zihinsel olarak kim olduğum konusunda rahat olmam gerektiğini erkenden öğrendim. Evlenmem emredilen erkeğin muhtemelen beni asla sevmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kendimi yalnızlık ve özlemin korkunç cümlesinden kurtarmak için kendim için aşkı buldum. Aksi takdirde içine doğduğum dünyada hayatta kalamazdım. Yine de güvensizliklerim var. Diego, kadınların ağzının suyunu akıttığı bir adam, dikkatini çekmesi umuduyla saçlarını yeniden ayarlamalarına ya da dudaklarını yalamalarına neden olan türden bir adam. Herhangi bir mekâna girip oradaki en güzel kızı seçebilir ve kız ona sahip olmak için kendini parçalayabilir. Vücudumu seviyorum ama bu, sonsuza dek birlikte olmaya zorladığım adamın da aynı şekilde hissetmesini beklediğim anlamına gelmiyor.

"Vücudun geceleri beni uyutmuyor."

Sessiz kalıyorum, ne söylemeye çalıştığından emin değilim. "Rüyalarım sızıyor Sia," diyor sessizce.

Rüyalar, kabuslar değil.

"Bizim hakkımızda böyle mi düşündün?"

Gülümsüyor ve bu beni tamamen silahsızlandırıyor. Dudakları geriliyor, derin renklerini susturuyor. Beyaz dişleri loş ışıktaki parlıyor, kara gözleri sevinçten yanlara doğru kırışıyor. "Seni becermeyi hiç düşündüm mü? Oh, Sia." Hafif bir kahkaha öksürüğü aramızda dans ediyor ve ben bu sesi yakalayıp yalnız olduğum bir zaman için saklamak istiyorum. Ses telleri boyunca titreşiyor ve kalçalarımın arasında istemeye hakkım olmayan bir

özlem uyandırıyor.

Ama ayrıntı vermiyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp bana cevap vermesi için yalvarmak istiyorum. Kendisinden on yaş büyük bir kadının benim hakkımda böyle düşünebileceğini düşünmem bile saçma olduğu için mi güldü? Yoksa böyle düşündüğünü bilmemem saçma olduğu için mi güldü?

Çalışma hayatım boyunca karşılaştığım neredeyse her erkeği okuyabiliyorum. Çoğu, hiyerarşideki konumumdan duydukları küçümseme ya da tiksintiyi ya da bir dinleyici kitlesine hükmederkenki müstehcen düşüncelerini gizlemeye çalışmıyor. Bunu yapanlar ise enerjilerini eşleştirdiğinizde kolayca deşifre edilebiliyor. Beni tiksintiye boğmaya çalışıyorlar ve ben bunu şarap gibi içiyorum, kaygımı gevşetmesine ve özgüvenimi artırmasına izin veriyorum. Başarısız olduğumu görme arzuları beni daha da kararlı kılıyor. Ama Diego'yu okumak imkansız. Son derece çekingen ve basit gerçek şu ki onunla birlikteyken gözümü korkutmak ya da güç iddia etmek istemiyorum. Onu *tanımak* istiyorum ve onun da beni tanımak *istemesini* istiyorum. Sadece varlığıyla beni çözüyor ve ben tamamen ve tamamen derinliğimin dışındayım.

"Ben uyurken bulgularınız hakkında beni bilgilendirmediniz." Konuşmayı değiştirmek sahip olduğum tek savunma mekanizması.

Bu onu hazırlıksız yakalıyor ve mideme bir rahatlama hissi yerleşiyor. Bir süre bana bakıyor ama sonra kabullenerek göz kırpmıyor.

"Her ne kadar saklamaya çalışsalar da, öldürülen üç adam şehre bir kadınla geldi. Birlikte gelmemişler ama kafasını ezdiğiniz adamı derinlemesine araştırdıktan sonra, memleketlerinde kadınla çok görülmüş. Boston," diye ekliyor sonradan.

"Yani onlarla aynı zamanda şehirde olması tesadüf değil."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Sabahın erken saatlerinde *tek başına* ayrıldı. Kullandığım hiçbir yazılım onu tanımlayamadı, bu yüzden elimde kesin bir kimlik yok. Belli ki sahte bir isimle seyahat ediyor ve onu Oisin'le de ilişkilendiremiyorum. *Henüz.*"

Hayal kırıklığı sözlerine yansıyor.

"Onu bulacağız."

"Bunu yaptığımızda onu öldüreceğim," diye yemin ediyor. "O sinsi biri. Dün geceki olayları onun düzenlediğine dair evim üzerine bahse girerim." Hafızası ormana geri dönerken öfkesi de artıyor.

"Birinin karnını çakıyla deşmeyi başarmış olmana hâlâ hayret ediyorum." Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı ve ben de bu anıların beni endişelendirmesi gerekirken hakkında Kaldırma birinin İÇ sakınleştirir onu Aşağı, Öfkesini, korkusunu ve bunların nasıl bir şeye dönüştüğünü anlıyorum. İçerisi tanınmaz halde.

"Ava nasıl dahil oldunuz? Charles Lincoln ile böyle mi tanıştınız?"

Başımı salladım. "Hayır. Beni avla Charles tanıştırdı."

"Ama o öldükten sonra da Arayış'la ilgilenmeye devam ettiniz."

Omuz silkiyorum. "Charles'ın beni buna zorlaması, bunu onun için yaptığım anlamına gelmez. Bu deneyimle birlikte bir tür bağımlılığa düştüm. Bana başka hiçbir şeyin sunamayacağı bir şey sundu."

"Ne?"

Yutkunuyorum, boğazım nemleniyor. "Ben güçlü bir kadınıym. Tanrı aşkına, ben bir consigliera'yım. Benim pozisyonumdaki *ilk* kadınıym ve bu role yirmi dört yaşında geçtim. Ama iş evliliğe geldiğinde hâlâ bir piyondum. Ailem için evlendim. Elbette önce Salvatore teklif etti ama ne diyebilirdim ki, hayır mı?" Ellerimi peçeteye sildim.

Diego sessizce çiğniyor, konuşmamı dinliyor. Onunla konuştuğumda farklı oluyor. Charles beni dinledi ama beni *duyduğundan* emin değilim. Diego ben konuşmadan *önce* beni duyuyor.

"Charles için bir eşyaydım. Etrafta caka sattığı, başkalarını rahatsız etmek için dokunduğu ve okşadığı güzel bir ödül. Kahretsin, bu beni rahatsız etti. Ailede ne kadar güçlü olsam da, hâlâ *alınıp satılan* biriydim."

"Ama Charles seni avla tanıştırdı. Aynı şey değil mi? Arayış'ın sahibi oydu ve seni katılmaya mecbur etti."

Şarabımı yudumluyorum, konuşmadan önce söyleyeceklerimi düşünüyorum. "Hem evet hem hayır. Charles beni avla tanıştırdı ama o ormana girdikten sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ben Alessia Lincoln değildim, bir milyarderin genç karısı. Alessia Bianchi değildim, takımın *consigliera*'sı. Ben Alessia'ydım. Özgürdüm."

Arkasına yaslanıp ağırlığını arkasındaki avuçlarına veriyor. "Ama seni avlayan adamların vardı."

"Benim şartlarımla," diyorum. "Hayatımda ilk defa benim şartlarımla oldu. Ne renk başlık takacağıma ben karar verdim. İçimde bir ateş yaktı. Bir adam tarafından avlanıyordum ama bu beni *isteyen* bir adamdı. Adımı değil. Tüm bu konseptle ilgili müstehcen ve ilkel bir şey vardı ve bu da ruhumdaki bir şeyi besliyordu."

Düşüncelerim gerçekten ilgisini çekiyor ve bu da beni ona daha fazlasını vermeye teşvik ediyor.

"Açılmıştım. Ben ve avcım dışında dış dünyadan hiçbir şey yoktu. Tek amacı beni yakalamak olan bir adam beni takip ediyordu. Beni mahvetmek istiyordu ve on yıl boyunca seksen yaşında iktidarsız biriyle evliliğe mahkum kaldıktan sonra, siz bile bunun cazibesini anlamak zorundasınız."

Nefesi onu terk ediyor ve konuşmasını bekliyorum ama o sessizliğini koruyor, dikkatle beni izliyor.

Ayağa kalkıyorum, tabağımı temizliyorum, onun alanında nasıl nefes alacağımı bilemiyorum. "Bir daha söyle."

Mutfağımızın eşliğinde durakladım. "Ne diyecektin?"

Yüzü sadece birkaç saniye içinde ilgiden öfkeye dönüştü ve tabağımı yavaşça bankın üzerine bırakıp ona tüm dikkatimi vermek için döndüm. "Tahrik mi oldum?"

Sahiplenmeyi göstermenin ne garip bir yolu. Katılmadan önce aylarca beni avda *izledi*. Diğer erkeklerin beni avladığını biliyordu.

Başını sallıyor. "Ondan sonra."

Başımı yana eğiyorum. "Birinin bana tecavüz etmesini mi istedim?"

Yutkunuyor, dudakları tiksintiyle büküldüğünden bu hareketi yapmakta zorlanıyor.

Tekrar deniyorum. "Seksen yaşında biriyle evliliğe mahkûm muydum?" Ters ters bakıyor. "İktidarsız," diye homurdandı.

"İktidarsız dedin."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Öyle mi yaptım?"

Elleri yüzünü kavıyor, çenesini kavramak için aşağı çekiyor. "Sia. Kocan seni hiç becerdi mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, tabağımı tezgahdan alıp lavaboya doğru yürüyorum. Tabağımı sessizce yıkıyorum.

"Sia." Şimdi ayakta duruyor, bana doğru ilerliyor. Ormanda ya da evimizde, beni aynı şekilde takip ediyor. Bir panter gibi, düşünceli, sessiz ve her fırsatta saldırmaya hazır. "Sia." Bana ulaştığında omuzlarımdan tutup çeviriyor. "Charles seni becerdi mi?"

"Hayır." Çenemi

kaldırıyorum. "Bir kere bile mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Bir kere bile."

Nefesi yüzüme degecek kadar yakınımda. "Evlendiğinde bakire miydin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Elbette," diye çıkışıyorum. "Ben aptal değilim. Ailenin yolunu biliyorum."

Burun delikleri parlıyor. "Sevgilin var mıydı?"

"Ne?"

"Bir sevgili. Evliliğiniz boyunca bir sevgiliniz oldu mu?"

"Asla tutmazdım. Ben sadıktım. Sadıktım."

Elleri yüzünü kapatıyor ve inliyor. "Charles öldüğünde kendini serbest bıraktığını söyle bana? Bir adam buldun ve ona izin verdin... söyle bana."

Cevap vermekten korkarak arkamı dönüyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, her kesten çok kendi kendine. "Bana izin verdin..."

Sessiz kalıyorum.

"Bana izin verdin..." Ben hareket ettiğini hissetmeden şarap kadehimi kapıyor ve en yakın duvara fırlatıyor. Kırmızı şarap duvarın yumuşak grisini kaplıyor.

mutfak fayansları. "Bana izin verdin..."

"Daha vajinamda hissetmeden sikini kıcıma mı sokacaksın? Yüzde yüz haklısın Diego. Bunu yapmana izin verdim. Aklın başındaydı. Dinlemek istemedin. Sana anlatmaya çalıştım."

"Daha çok çabalamalıydın. Bana söylemeliydin!" diye bağırır. "Tanrım, Diego. Sakin ol. Beni sıkıştırmadın ve hazırlık yapmadan kıcıma soktun. Beni iyi hissettirdin. Beni memnun ettin. Kıcımdan ya da amımdan olması fark eder mi?"

"Buna inanamıyorum. Yalan söylemeye *devam* ediyorsun. Sen bir yalancısın."

Suçluluk duygusu yüzünü kaplıyor ve pişmanlığa dönüşmesi için ona uzun süre bakmaya tahammül edemiyorum. Onu itip geçiyorum.

"İşte fesih için ince baskı." Kendimi koştuktan alıkoyuyorum. "Evliliğinizi tamamlamak için amın içine girilmesi şart mı sevgili kocacığım? Yoksa kık yeterli mi?"

"Ne?"

"Bu evliliği hiç istemedin," diye kabul ediyorum. "Artık bitirmek için ihtiyacın olan cephaneye sahipsin. Salvatore beni bir kez daha en yüksek teklifi verene satabilir. Ben bir anormalim. Otuz beş yaşında bir bakireyim. Sence bu on sekiz yaşındaki bir bakire kadar arzulanır mı?"

"Bana söylemeliydin," diye tekrarlıyor, bu sefer sessizce, pişmanlık sözlerine sızıyor ve içimi çalkalıyor. Pişmanlığı hazmedemiyorum, hele ki bu benim için bir *anlam ifade* eden, paylaştığımız bir yakınlığın etrafında dönüyorsa. Onun için de bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.

"Ve kendimi daha da mı küçük düşüreyim?" Soruyorum. "İlk kocam beni beceremedi, şimdi ikincisi de istemiyor. Ailede sahip olduğum konum nedeniyle zaten dışlanmış durumdayım. Erkekler benim işimi daha iyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Bekaretimi alması için bir erkeği bile baştan çıkaramayacağımı öğrendiklerinde ne olacak?"

Hışımınla uzaklaşıyorum, o da bana izin veriyor.

Düşünceler ve duygular içimde çarpışıyor, kusmak istiyorum. Er ya da geç öğreneceğini biliyordum çünkü bu tam olarak *saklayabileceğiniz* bir şey değildi. Ama kendi şartlarımla itiraf etmeyi, bunu yetişkinler gibi konuşmayı ve Charles'la evliliğimin gerçekte nasıl bir şey olduğunu açıklama fırsatı bulmayı hayal ettim. Diego, rahmetli kocamın beni kalpler ve çiçeklerle büyülediğine inanıyordu. Tanrım, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Charles ve ben arkadaştık. Toplum içinde bana sevgi gösterilerinde bulunurdu ama bunu sadece görünüşü kurtarmak için yapardı. Evdeyken bana bir evlilikte asla istemediğim tek şeyi, platonik aşkı sunuyordu.

Arkamda Diego'nun sesini duyana kadar gelinliğime baktığımın, narin kumaşın üzerinde parmaklarımı okşadığımın ve şeytani hatalarımdan birini daha düşündüğümün farkında bile değildim.

"Takacak mısın?"

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Kapının pervazına yaslanmış, çözemediğim bir bakışla beni izliyor.

"Paylaştığımız şeyden pişman değilim, Sia. Hayatımın en erotik anıydı. Zihnimde tekrar tekrar canlandırmayı bırakmadım."

Gelinliğim ellerimden düşüyor ve yüzümü ona dönüyorum.

"Ama sen kalpleri, çiçekleri ve seni *dinleyen* bir adamı hak ediyordun. Kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Kendime çok kızgıyım."

Boğazım duygularla doldu. "Kalplere ve çiçeklere ihtiyacım yok."

Gülümsüyor, jesti küçük ama ona uzanıp dokunmak istememe neden olacak kadar belirgin. "Kimsenin buna *ihtiyacı* yok, Sia. Ama sen daha fazlasını hak ettin."

Birlikte geçirdiğimiz gecenin anlık görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor.

"Senden daha çok hoşlandım." Gözleri kapanıyor. "Ben de bizimkini daha çok sevdim."

Sessizlik a r a m ı z d a asılı duruyor ve ben konuşmam ya da hareket etmem gerektiğini biliyorum.

Nefes almak istiyorum ama alamıyorum.

"Şunu giyer misin?" Elbiseyi tekrar işaret ediyor.

"Ne-"

"Sia," diye nazikçe azarlıyor. "Düğünümüzün tamamını öfke ve şehvet arasında sıkışarak geçirdim. O elbisenin içinde nasıl görüldüğünü, saçlarını, gülümsemeni. Senden nefret etmek istedim ama ahlaksız düşüncelerim daha güçlüydü. Bu kadar çok insanın orada olmasından nefret ettim. Seni yalnız istiyordum. *Benim* için, sadece benim için gülümsemeni istedim. O elbiseyi *benim* için giymeni istedim. *Sadece benim için*. Başka kimsenin sana bakmasına izin verilmemeliydi. Soyadımı çaldın ve ben de göğüslerin yüzümde, amın sikimin etrafında, kışın ellerimde ve adım dudaklarında af dilemeni istedim."

Ağzım kurudu ve amım ıslandı. Göz kırpyorum. "Bırak da af dileyen ben olayım."

"Nasıl?" Kelime boğazımda düğümleniyor.

Ellerini ceplerine sokmuş, dudaklarını yukarı doğru büken günahkâr bir sırtıyla odaya giriyor. "Dilim memelerinde, sikim amında, ellerim kışında ve adım dudaklarında yalvaracağım."

Dikkatini serbest bırakılmak için seğıren gülümsemeden uzaklaştırmak için bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden benim yalvarışım senin yalvarışına ürkütücü derecede benziyor?"

Omuzları kalkıyor ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Çünkü senden nefret *etsem* de, seni sevsem de ya da sadece arzulasam da, seni sahiplenmek ve seni memnun etmek istiyorum."

Çenemi kaldırıyorum. "Elbiseyi giyersem, saçımın ve makyajımın hakkını verdiğinden emin olmalıyım."

Çenesini eğiyor. "Bir saatin var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

DIEGO

Saatimi tekrar kontrol ettiğimde banyo kapısı hâlâ kapalıydı.

Teslim saatini yirmi dakika geçti ve ben ona ulaşmak için kapıyı kırmaya hazırım.

Hâlâ hareket etmekten ya da nefes almaktan korkuyorum, onun beni beklediğini gösteren herhangi bir sesi -kapı kilidinin kusursuz mandalını ya da kapı kolunun dönüşünü- kaçıracığımdan korkuyorum. Onun yatağının kenarına oturdum, *bizim* yatağıımıza. Oda karanlık, sadece çeşitli noktalarda yanan mumların loş ışığıyla aydınlanıyor. Four Seasons'tan talimat aldım ve banyo kapısından yatağa kadar gül yaprakları serptim. Uzun saplı kırmızı güllere bin dolara yakın para harcadım. Kalın kristal vazolar, dikecek kadar sevdiği kadifemsi çiçeklerle dolu. Yaprakları mum ışığında parıldıyor ve hepsini toplayıp atmak geliyor içimden çünkü aptalın tekiyim ve belli ki çok fazla uğraşıyorum.

Ama ayağa kalkmak için hamle yaptığımda banyonun kapısı açılıyor ve o odaya girerken ben de ona doğru dönüyorum.

Eğer düşünümüzde onun bir hayal olduğunu düşündüysem, bugün tam bir başyapıt. Çünkü şimdi ve burada, hepsi bizim için, *benim* için. Onu kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Altındaki çıplak mükemmelliği ortaya çıkarmak için vücudundan soymayı hayal ettiğim elbise teninin üzerinde kayıyor.

Onu içinde becerme ihtiyacımla, onu ne kadar çaresizce arzuladığımı bilmesi için vücudundan kesme arzum arasında kaldım.

Saçını ve makyajını o günün bir replikası olarak şekillendirmiş ve ben bir anda bunu kabullenmekte zorlanıyorum.

"Sen çok güzel bir kadınsın, Sia."

Şefkatle göz kırpmıyor, ben de bir adım öne çıkıyorum.

"*Diego*," diye nefes alıyor, odaya bakıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu." Ama gözlerinin parlaması ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesi bana bunu söze dökebileceğinden çok daha fazla takdir ettiğini söylüyor.

"Ben istedim."

Bana dönüp baktı. "Senin için giyindim. Takım elbisen nerede?"

"Uzun süre giyinik kalmayacağım."

Başını yana eğiyor. "Ve yapacağım?"

"Henüz karar vermedim. Ama dudaklarını dudaklarımda görmek istiyorum, o yüzden gel de beni kocan olarak kabul ettiğinde seni olması gerektiği gibi öpeyim."

Bana doğru bir amaçla ilerliyor ve rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. Bu kadının nasıl olup da dokunulmadan kalabildiğini aklım almıyor. En çılgın fantezim önümde duruyor, yüzde yüz saf ve *bana ait*. Hayatın bir yerinde şeytanla bir anlaşma yaptım ve ruhumu nirvana için sattım ve bundan pişman değilim. Hem de zerre kadar.

"Sana dokunabilir miyim?"

Sesi yıpranmış ipek gibi, hassas ve ihtiyaçla çizilmiş.

"Sen benim sahibimsin, Sia. Sen benim karımsın. İstedığın her şeyi alabilirsin."

Göğsü memnuniyetle kabarıyor. Elini yanağıma götürüyor, tenimi hissederek aşağı doğru okşuyor. Tüy kadar hafif darbelerle parmak uçlarını dudaklarımda üzerinde gezdiriyor.

"Göz kamaştırıcısın. Çok *güzelsin*," diye fısıldıyor. "Seni ilk gördüğümde neredeyse kendi ayaklarımda üzerinde tökezliyordum. Kardeşimin balkonunda siyahlar içinde duruyordun. Koyu renk gözlerin ve

kırmızı dudakların kaşlarını çatmıştı.

bana baktın. Güçlü çene hattın düşmanlıkla kapandı. Hayatım boyunca bana küçümseyerek ve reddederek baktılar ama senin asidinin yakıcılığı beni hazırlıksız yakaladı. Normalde önemsiz ve arkaik düşünen erkeklere aldırış etmem ama sen farklıydın."

Bileğini tuttum. "Bu yüzden mi bana *iyi çocuk* dedin?"

Hüzünle gülümsüyor. "Mm. Adamların güldüğünde kendimi muzaffer hissettim, ama daha çok gözlerinde nefret ateşlendiğinde."

"Sana küçümseyerek ya da reddederek bakmıyordum."

Yüzüme bakıyor, gözlerinde merak var. Onu kendime doğru çekiyorum, hevesli bir beklentiyle şok olmuş nefesini tadıyorum.

"Beni tanımadığın için kızgındım. Senin de benim kadar şaşkın hissetmeni istedim. Yüzümü hiç görmemiş olsan bile, kim olduğumu bilmeni istedim. Ben olduğumu hissetmeni istedim. Senin avcın."

"Düşündüm de..."

Başımı sallıyorum, o söylemeden önce sözlerini reddediyorum. "Sia, ailede bir *kadın* olarak güçlü bir konumda olman seni daha çok istememe neden oluyor. Gücün ve azmin seninle ilgili en ateşli şeyler arasında. Sen lanet bir kraliçesin."

Elini gömleğime atıp beni kendine çekiyor ve dudaklarını umutsuz bir öpücükle dudaklarıma yapıştırıyor. Dudaklarına teslim oluyorum, dilimi içeri kaydırmak için ağzımı onunkine karşı açıyorum. Kollarını omuzlarımdan üzerinden geçirip boynuma doluyor.

Ellerim belinin kıvrımlarını takip ediyor, eteğini kenara itmek için yarığını arıyor. Bir avucumu kalçasının esnek çizgisine doğru kaydırarak, çıplak poposunu avuçlarken ağzına doğru inliyorum.

Geri çekilmeden önce onu sadece birkaç saniye daha öpüyorum. Dudakları şişmiş, gözleri şehvetle açılmıştı.

"Onu sikimle tanıştırmadan önce dilimi amına sokarak biraz zaman geçireceğim."

Yüzünde bir belirsizlik ifadesi beliriyor ama bunu gizleyerek hevesle başını sallıyor. "Yatak?" diye garip bir şekilde soruyor ve ben de sırtışıma dizginliyorum.

"Hayır, bebeğim. Sana tapmak için dizlerimin üzerine çökeceğim."

Titreyerek nefes alıyor ve boğazının yutkunmak için çırpınışına bayılıyorum.

Dudaklarına son bir yumuşak öpücük kondurduktan sonra dizlerimi halının üzerine bırakıyorum. Ellerim yavaşça vücudundan aşağı kayarken kıvrımlarını okşuyor. Kalçalarından kalınca bir tutam yakalayarak sıkıyor ve onu öne doğru çekiyorum. Tökezleyerek yaklaşıyor.

Sol dizini kavrayarak ona bakıyorum. "Bu bacağına omzuma yaslayacaksın."

Bacağına kaldırıyorum ve sağ eli ayağını sabitlemek için omzuma düşüyor. Sadece parmaklarımın ucunu kullanarak elbisesini tepesinden uzaklaştırıyorum ve onu gördüğüm andan beri tatmak istediğim vücudunun bir kısmını ortaya çıkarıyorum.

Çıplak. İç çamaşırı yok. Saçı yok. Sadece çıplak amı ağzımı bekliyor.

Ona bakarken, dikkatle beni izliyor.

"Mahvedeceğim iç çamaşırı yok mu?"

Gülüyor. "Onlara ihtiyacım olacağını düşünmemiştim ama iç çamaşırlarımı yok ediyorsun, her ne kadar lezzetli ve çekici olsalar da kulağa çok pahalı geliyorlar."

"Sana kalbinin istediği tüm dantelli iç çamaşırlarını alacağım." "Benim kalbim mi, senin dişlerin mi?"

Yüzümü amcığına yaklaştırıp uyarılmışlığının günahkâr kokusunu içime çekiyorum. "İkisini de."

Başparmaklarım amının dudakları üzerinde dans ettiğinde titriyor. "Aminin benim için ne kadar kolay ağladığını izlemek çok eğlenceli olacak."

Klitorisinin sıkı sarmalını ortaya çıkararak dilimi ona doğru sürüklüyorum. Vücudu bu dokunuşla sarsılıyor, elleri tıraşlı başımı kavırıyor, dudaklarından boğuk bir nefes kaçıyor.

"*Diego*."

Yumuşak tenine karşı onayımı mırıldanıyorum, adımın dudaklarında çınlamasından biraz fazla keyif alıyorum.

Dilimin birkaç ateşli turundan sonra Sia kendine güvenini buluyor. Başını geriye atıp, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak amını yüzüme sürüyor. Dilimin düz kısmının yarığından geçmesine izin vererek baskıyı artırıyorum.

"Tanrım."

Geri çekilip sağ kalçasını öpüyorum. "Sia, *ben* senin tek kurtarıcınım." Sol uyluğunu öpüyorum. "Ve buraya günahlarını temizlemek için gelmedim. Seni onların içinde boğmak için buradayım. O yüzden dua ederken şeytanına et."

"*Siktir*."

"Daha iyi," diye övüyorum. "Ama Diego tercih edilir."

Avucuyla alnımı geriye iterek, dar bir bakışla beni sabitliyor. "Eğer beni becermek istiyorsan *Diego*, iyi bir çocuk ol ve beni boşalt."

Homurdanıyorum, yüzümü amına doğru itiyorum. Dudaklarım klitorisini çevreliyor, önce nazikçe emiyorum, onun bu hisse alışmasına izin veriyorum.

"Evet. Diego. Siktir."

Baskıyı arttırdığımda çığlık atıyor.

Am dudakları yumuşak ve şişmiş. Klitorisi sıkı ve sert. Heyecanı dudaklarımı ve dilimi kaplıyor ve keşke dizlerimin üzerine çöküp daha ileri gittiğimde daha ileri görüşlü olsaydım, sırtüstü uzandım, böylece yüzüme oturmaktan başka seçeneği kalmadı. Amının yüzüme bastırılmasından daha iyi olan tek şey, ileri geri kayarak ağzımı siktiğini hissetmek olurdu.

Sağ bacağı titriyor. "Diego, ayakta durabileceğimi sanmıyorum. Ben... *Siktir*. Evet."

Bizim için bir karar verdim. Kıcımın üstüne düşerek, ağzımı kaybettiği için çığlık atıyor.

"Aşağı gel, Sia. Yüzümde bitireceksin."

Arkama yaslanıyorum ve yüzümün üzerine dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor.

"Bırak."

Düşünmek için durakladı ve kendi kendine "Doğru türden ağır" diye fısıldadığında onu aşağı çekmeme bir saniye kalmıştı.

"Sia?"

"Doğru türden ağır," diye tekrarlıyor, sesi kendine güvenini buluyor. "Doğru türden bir ağır olacağımı söylemiştin, o zaman-"

"Beni sonuna kadar sikmen için seni yüzüme oturmaya ikna ettim çünkü seni her yerimde hissettiğimde dizlerimin üzerine çöküp bir kez daha tatman için yalvaracağımı biliyordum."

Başını sallıyor.

"Becer beni, Sia."

Başka bir şey söylemeden aşağı iniyor, gelinliğini kalçalarının üzerinden geriye iterek kendini çıplak bırakıyor.

Ellerim kabaca kalçalarını sıkarken dilim klitorisine masaj yapıyor. Kalçaları daireler çizerek yüzüme sürtünüyor.

Sikeyim. Göğüslerini görmeliyim. Teninin her santimine ihtiyacım var.

Bir elimi kalçasından çekerek cebime uzandım ve çakımı çıkardım. Bıçağı yan tarafıma doğru savurduğumda, doruğa ulaşma yarışına kendini kaptırmış bir halde çıkardığım yumuşak *vınlamayı* duymuyor.

Elbiseyi geniş göğüs dekoltesinden kavrayarak narin kumaşta bir delik açıyorum ve kolaylıkla keserek göğsünü ortaya çıkarıyorum. Göğüsleri dışarı fırlıyor ve ben onun adını inliyorum.

"Ne?" diye nefes alıyor, ama iki elimle kopan kumaşın üzerinde durarak geri kalanını yırtıyorum; ipek ve dantel parçaları omzuna dökülüyor ve belinde toplanıyor.

Klitorisini emiyorum ve o da kalçalarını daha hızlı çeviriyor, gözlerinde öfke ve şehvet yanıyor.

Bıçak hâlâ elimde, soğuk metal tenine değiyor ve nefesi kesiliyor, gözleri silaha kayıyor.

Bakışları

genişler.

Duraklıyor.

Kendisine saldıran adamların boğazını kesmek ve bağırsaklarını deşmek için kullanılan bıçak, gelinliğini kirletmek için kullanıldı.

Kendimi onun öfkesine hazırladım. Bıçağı alıp gözüme saplaması için kendimi hazırlıyorum. Ama elleri göğüslerini kavıyor ve parmakları göğüs uçlarını sıkıyor, tekrar hareket ediyor, kalçalarını tek bir kez döndürüyor ve ağzıma şiddetle boşalıyor.

"Vay anasını."

Vücudu durgun ve kararsızken, bundan faydalanıyorum. Ellerimi kalçalarına götürüp tek bir hamlede onu sırt üstü çeviriyorum. Şaşkınlıkla inliyor ve ben de bu zamanı karnının esnek çizgisini öpmek için kullanıyorum, dudaklarımı onunkilere çarpmadan önce dilimi meme uçlarının sıkı tepelerinde gezdiriyorum.

Öpücüğün içinde inliyor ama kendini öpücüğün içinde kaybetmeden önce geri çekiliyorum. Ela gözleri merakla bana bakıyor ve keşke onun boğucu bakışlarındaki ifadeyi yakalayabilseydim. Dünyası benim etrafımda dönüyor, görmek istediği tek şeye odaklanmış durumda.

"Çok güzelsin, Sia."

Gözlerini kırıştırıyor, yanaklarına pembe bir dokunuş değiyor.

"Boşaldığında ne kadar çarpıcı olduğunu gören tek erkek olmam, beni aptalca bir kendini beğenmişliğe itiyor. Eğer dünya benim ne yaptığımı bilseydi, erkekler basit bir tat için hayatlarını ortaya koyarlardı."

Gözlerini deviriyor ama ben çenesini tutuyorum.

"Fırsat bulamadan onları öldürürdüm. Bağırsaklarını deşer ve cenneti benim yaşadığım gibi asla yaşayamayacaklarını bilerek gülümserdim."

"Diego," diye fısıldıyor.

"Ayağa kalk," diyorum ona, ben de aynısını yapıyorum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum, bir tutam kumral saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Elbisesinin son kırıntıları yere düşüyor ve o da tekmeleyerek uzaklaştırıyor.

"Yatağa uzan, *tesoruccio*."

Üzerimdeki düz siyah gömleği ve koyu renk kot pantolonu çıkarıp yatağın kenarına oturmasını izliyorum, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Kendini geriye doğru kaydırmak için kollarını kullanıyor. Bakışları çıplak göğsümde geziniyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarken gözleri boxer'ımın sınırlarını zorlayan şişkinliğe takılıyor. Külotumu vücudumdan sıyrarak önünde çırılçıplak duruyorum ve gözleri takdirle şefkatle kapanıyor. Gözlerini tekrar açtığında, yakınlık ve bağ kurmak isteyen bir kadının arzularıyla doluydular. Zevkin sarhoşluğu için yalvarıyorlar. Vücudunun tahrip edilmesi ve zihninin susturulması için yalvarıyorlar.

Boynumdaki haçı tutuyorum, ona dokunmadan önce beni merkeze alacak bir şeye ihtiyacım var. Onu yere yatırıp bedeninin saflığını ele geçirmenin acımasız hâkimiyetiyle sahiplenmeye kalkışmadan önce.

"Diego," diye fısıldıyor. "*Lütfen*."

"Sia," diye uyarıyorum, bir adım daha yaklaşıp dizlerimi yatağın kenarına vuruyorum. "Bana böyle yalvaramazsın. Bu sefer olmaz. Kontrolü zar zor elimde tutuyorum."

"Kontrolün sende olmasını istemiyorum."

Gözlerim kapanıyor ve boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. "Güven bana, *tesoruccio*. Sadece bu seferlik kendimi tutmam gerek. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Ağzı konuşmak için açılıyor ama iki parmağımı yarığına sokup parmaklarımı amına yapışan doruk noktasıyla süslediğimde sözleri boğazında düğümleniyor.

Yatağa doğru ilerliyorum, ıslak parmaklarım boynumdan sarkan haçın çizgilerini takip ediyor. "Benim için bacaklarını aç."

Dizlerini kaldırıp dediğimi yapıyor, kalçalarını aralarından geçmeme izin verecek kadar açıyor.

İpeksi teninin üzerinde kayan eller, kalçalarının tepe noktasına doğru hareket ettiği vücudunun büyüğü kısmına ulaştıklarında dururlar.

Sikimi tutarak başını amında aşağı yukarı kaydırıyorum ve kendimi onun sularıyla kaplıyorum. İnliyor, başını geriye eğiyor ve gözlerini kapatıyor. "İzle, Alessia," diye mırıldanıyorum. "Seni öyle bir sahiplenişimi izle ki

daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştı."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerini sikime diyor, dudakları sessiz bir solukla aralanıyor.

"İşte benim kızım." Ucumu içine soktum ve obur amının onu kolaylıkla yutmasını izledim.

"Oh!"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve daha önce hiç bu kadar kendimden geçmeye yakın olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Hiçbir şey karımın amına ilk kez girmek kadar önemli hissettirmemişti. *Onun* ilk kez. Vincent ve Lorenzo'nun takıntılarını anlıyorum. Bir daha isimsiz kadınları sikmeye geri dönebileceğimi sanmıyorum. Alessia'nın mükemmelliğini yaşadktan sonra olmaz. *Ve* daha tam olarak kılıfına bile girmedim.

İleri ve geri itişimi, kalçalarımın her hareketiyle daha da derinlere inişimi izliyor. Yüzü huşu ile açık, her zevk, şok, rahatsızlık, bağlantı ve arzu dokunuşu benim sahiplenmem için özgür.

Acı çok sert vurduğunda burnundan kasıtlı olarak nefes alıyor ve kalçalarını döndürerek benden uzaklaşıyor. Onu sıkıca kavrayarak yakınımda tutuyorum. "Benimle kal, Sia."

"*Kal*," diye fısıldıyor. Kalçaları yukarı doğru kıvrılıyor, beni daha fazla yutuyor. "İşte bu," diye övüyorum.

Tamamen gömüldüğümde, damarlarımda dolaşan coşkunun tadını çıkarmak için bir an duraklıyorum. Havai fişekler omurgamda patlıyor, göğüs kafesime çarpıyor ve kalbimi ürkütüyor. Göğüs kafesimi ovuyorum ve göğsümdeki haçı tutarak kendimi merkezliyorum.

"Diego."

Ona baktım. "Hmm?"

"Taşınacak mısın?"

Yutkunuyorum. "İyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor, nazik hareketi kararlılığımı yumuşatıyor. Kalçalarımı yuvarlayarak içine giriyorum.

Zevk dolu bir şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve ben de inliyorum.

Yavaşça hareket ediyorum. Islak sıcaklığının içinde ve dışında yumuşak bir ileri geri salınım. Kalçalarımı durgun daireler çizerek yuvarlıyorum. Sia'nın bedenimin onunkine girip çıkmasına alışmasına izin veriyorum. Her değişimi ve sürüşü dingin bir hevesle karşılıyor. Beni yönlendiriyor ama vücudu hareketsiz kalmayı reddediyor. Kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve benim liderliğimi takip ederek vücutlarımızın öğütülmesini en üst düzeye çıkarıyor. Zevkimizi alıyor ve inlemeler, soluklar ve fısıltılı dua sözleriyle övgüler yağıdırıyor.

Evet.

Lütfen.

İşte

böyle.

Daha

fazla.

Diego.

Di-ego.

Chicago'nun kraliçesi onu kırmam için bana yalvarıyor ve bu samimi bilgiden kaynaklanan güç beni bir tahta oturtmaya yetiyor, belimi çevreleyen kalçaları ve mütevazı bir teslimiyetle zonklayan ve damlayan sıcak bir amcığı olan kadife tenli bir tahta. Alessia Greco şehrinin hükümdarı olabilir ama yalnız kaldığımızda beni kralı ilan ediyor. Ve kapalı kapılar ardında, mecazi tacından başka bir şey giymeden iki dizinin üzerine çökeceğini ve bana tapınması için yalvaracağını bilerek, takipçilerinin önünde mutlu bir şekilde saygıyla eğileceğim.

Boşalmaya çok yakınlım. Haçımı dudaklarımın arasına yerleştirip çenemi sıkarak yaklaşan orgazmımı engelliyorum. Burun deliklerim her bilinçli nefes alışımında alevleniyor. Sia'nın amının tadı dudaklarımda dans

ediyor.

Yüzümü sadece hayalini kurduğum şekilde cömertçe sikmesine bir övgü kolyesi. Dolgun göğüsleri her hamlede zıplıyor ve onu serbest bırakıp sert ve kaba bir şekilde becerdiğimde nasıl hareket ettiklerini görmeyi arzuluyorum. Sikimi ağır salınımlarına sarmak ve boynuna ve çenesine döl püskürtecek ve mükemmel tenine bir parfüm gibi masaj yapacak kadar öfkeyle becermek istiyorum.

Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirirken, her nefis çıkıntı ve kıvrımda kendimi kaybediyorum. "Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

İnliyor ve ben bunu tekrar duymak istiyorum.

Başparmağımı klitorisine bastırdığımda, beklenmedik dokunuşa karşı kasılıyor. "*Sikeyim.*"

Başparmağımla klitorisine masaj yaparak amına girip çıkıyorum. Tekrar inliyor.

"Sia, bebeğim. Boşalacağım."

"Yesss," diye nefes alıyor.

Bu beni uçurumun kenarına gönderiyor ve bedenimin bükülüp onunkinin üzerine düşmesine neden olacak kadar sert boşalıyorum. Dirseklerim yatağa çarpıyor ve dudaklarım hemen onunkileri arıyor. Vücudumu parçalayan orgazm boyunca beni öpüyor, son hareketlerim sarsıntılı ve pratik değil, günlerce ondan sızacak bir sperm yüküyle onu vaftiz ederken, ona bekaretini kime feda ettiğini hatırlatıyor. sahip olmak için bu kadar hevesli olmamalıyım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

Uyuyamıyorum.

Göz kırpma.

Diego nispeten hızlı bir şekilde sızdı, ki daha birkaç saat önce uyandığını düşünürsek bu şaşırtıcı. Ama hoş bir şekilde doymuştu, boşaldıktan sonra yanıma düştüğünde sarhoş görünüyordu, adımını bir kan yemini gibi kükrüyordu. Sessizce yattı, nefes alış verişini düzene girene kadar çıplak bedenimi okşadı ve eli kalçamın üzerinde durdu.

Ona hayran olmak için bir anımı ayırıyorum.

O güzel bir adam. Esrarengiz bir şekilde kutuplaştırıcı ama korkutucu olacak kadar soğuk değil. En azından benim için. Uyurken bile sanki dünyanın yükü geniş omuzlarının üzerindeymiş gibi görünür. Kocam bir düşünür ve plancıdır ve olaylar onu şaşırttığında, tedirginliğin dışı vuran bir şiddet ve kaynayan bir öfkeyle etrafını sardığını çok çabuk öğrendim.

Öldürdüğümüz adamlar onun şokunu görünüşte üretken bir şeye kanalize etmesini sağladı.

Benim kör tarafım onun gücünü elinden aldı ve biliyorum ki onu zorlamadan nasıl geri alabileceğinin mantığını bulmaya çalışıyor.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kayıyorum. Şifonyerimden büyük boy bir gömlek alıp üzerime geçiriyorum ve sessizce evin içinde ilerliyorum. I

Diego'nun kurduğu çok sayıda ekranı kontrol edin, ancak birbirimize sarılmış olarak geçirdiğimiz süre içinde hiçbir uyarı veya bildirim ortaya çıkmadı.

Kendime bir şarap dolduruyorum, kadehimi ve şişemi alıp avluya geçiyorum. Şarabımı bırakıp çalışma odama giriyorum, biraz kara kalem ve eskiz defterimi alıyorum.

Yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor ve sanatım için ayırdığım küçük alandaki iki sandalyeden birine yerleştüğimde onlara bakmak için bir an ayırıyorum. Kardeşim bana sayısız kez misafir yatak odasını neden bir stüdyoya dönüştürmediğini sordu, ama gerçek şu ki, ilham alacağımı sanmıyorum. Eskiz yaparken, yüzümde taze bir esinti ve yanımdan geçen hayatın sesiyle dışarıda oturmayı seviyorum. Resim yaparken, bunu başkalarıyla birlikte yapmayı seviyorum. Şehir merkezinde sevdiğim bir stüdyo buldum ve ruh halim beni etkilediğinde, bir tuvalle oturup renklerle keşfetmeye davet ediyorlar.

Ayaklarımı sandalyenin üzerine kaldırarak onları arkama yaslıyorum ve kaval kemiklerimi masanın kıvrımına dayıyorum. Karalama defterimi kalçalarımın üzerinde dengeleyerek, elimi sayfanın üzerinde gezdirmeden önce şarabımdan bir yudum alıyorum.

Önce çenesinin açısı odak noktasına geliyor, karakalemimin gölgeli çizgisi yüz hatlarının sertliğini yakalamak için keskin hatlarla hareket ediyor. Onu çizdiğimi bilmek muhtemelen onu ürkütecektir. Bütün klişelerin hayata geçmiş hali olduğuma inanırdı - ilk sevgilisine sıırılsıklam aşık olan bir bakire. Ama umurumda değil. Diego'nun yüzündeki mükemmellik sayfamda canlanıyor ve ben duramıyorum.

Elime kramp giriyor ve parmaklarım kâğıttaki malzeme lekesi yüzünden simsiyah oluyor.

"Sia."

"Hmm."

"Sia."

"Bir saniye."

Dudaklarının aşağı doğru dönüşünü tamamlıyorum ve ne kadar gerçekçi göründüklerine gülümsüyorum.

Başımı kaldırdığımda, sanatımın gerçek hayattaki versiyonu sadece bir çift boxer giymiş olarak kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Çizim." Karakalemi masaya bırakıyorum ve kirli elimi çıplak kalçama sürterek siyah izleri tenimin bir bölümünden diğerine aktarıyorum.

"Ne çiziyorsun?"

Eskiz defterimi kapatıp omuz silkiyorum. "Uyudun mu?"

Başımı sallıyorum, güneşin doğduğunu ve yıldızların çoktan kaybolduğunu fark ediyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse altı."

Gözlerim

büyüdü.

"Neden uyumadın?"

"Vücudum çok elektrikli hissediyordu.

Vızıldıyormuşum gibi hissettim." Bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Gülümsüyorum. "Ben harikayım."

Göz kapakları düşer. "İnanılmazsın."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Biraz dinlenmeye çalışacak mısın, yoksa kalçalarının arasına oturup amını yesem sorun olur mu?"

Şaşkınlıkla öksürüyorum.

Bir süre bekler. "Bana cevap verecek misin?" "Dinlenmeyeceğim."

Kapının pervazını itiyor, dudakları geniş bir sırıtışla aralanıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"İstersen içeri girebiliriz." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama elini omzuma atarak beni durduruyor.

"Olduğun yerde kal."

Tekrar aşağı iniyorum.

Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, derisinin altındaki şablonlu beton onu tetiklemiyor. Her iki baldırımı da kavırıyor, kaldırıyor ve açıyor, bacaklarımı sandalyenin kollarının üzerine hassasiyetle bırakıyor.

Gözlerini kafasının içinde geriye doğru yuvarlayarak yüzünü gökyüzüne çeviriyor ve yüksek sesle inliyor. "Gördüğüm en güzel amcık."

Öne doğru eğilip çenesini kavırıyorum ve gözleriyle buluşmak için yüzünü aşağı çekiyorum. "Diego?"

"Evet, bebeğim."

"Benimkinden önce başka bir amcık gördüğün gerçeğinden sakın bahsetme."

Sırıttırıyor. "Önemli olan tek şey seninki, Sia."

Yüzünü bırakıyorum ve gülümsüyorum.

"Ağrın var mı?" Dikkatini uyluklarımın ortasına çeviriyor, parmakları iç uyluklarım boyunca şefkatle ilerliyor.

"Sadece
birazcık."

"Kanamışsın."

"Ne?" Daha dik oturup aşağıya bakıyorum.

Küçük kan damlaları tenimi süslüyor ve dehşet içinde nefes alıyorum. "Aman Tanrım. Gidip duş alacağım. Hay sikeyim. Bu utanç verici-" Diego'nun dili dışarı fırlayıp bekaretimin kalıntılarını yaladığında sözlerim aniden kesiliyor.

Dili klitorisime çarpmadan önce tek bir vuruş bile beklemiyor, zaten şişmiş olan tomurcuğun üzerinde ateşli bir takdirle sürükleniyor. Hassas etime karşı mırıldanıyor. "Tadın bizimki gibi."

Sonraki birkaç dakikayı dilini yarığımın içinde farklı yönlere sürükleyerek geçirdi. Yukarı ve aşağı. Yandan yana. Klitorisimi yakalayan ve beni kıvrandıran diyagonal vuruşlar. Ama benim favorim emmeden önce tatlı noktamın etrafında dönmesi. O da bunu biliyor. Gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri onu ele veriyor.

Adını inletiyorum.

Daha fazlası için yalvarıyorum.

Kalçalarımı kaldırıp kendimi yüzüne daha sert bastırıyorum. Her inlememi daha büyük bir coşkuyla karşılıyor.

Her yalvarışımı dinliyor ve daha hızlı ve daha sert hareket ederek beni eşiğe getiriyor.

Onu ittiğimde onaylayarak mırıldanıyor, yumuşak titreşim ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Boğuk bir nefesle geliyorum, kırık bir *evet* esintiye kapılıyor ve kimsenin inkar edemeyeceği bir zevk sesiyle avluda dans ediyor.

Klitorisime son bir öpücük kondurduktan sonra arkasına yaslanıp bana bakıyor. Döllerim dudaklarına yapışıyor, ağzının ve çenesinin etrafında parlıyor. Avucunu kullanarak yüzünü temizledikten sonra elini boxerının içine sokup sertleşmiş sikini sıkıyor.

Bacaklarımı kolçaklardan çekip eğilerek ona uzanıyorum ama başını sallıyor. "Yaralısın ve eğer buna hazırsan, bu gece seni sikmek isterim, bu yüzden şu an beklemek zorundayım."

Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum. Fark etti. "Yapabilirim..."

Ama yine başını sallıyor. "Ağzını aletimle tanıştırmak istediğim yöntemler için yeterli zaman yok, *tesoruccio*."

Gözlerim açılıyor ve o ayağa kalkıp bana yardım etmek için uzanıyor.

"Yemek yemeliyiz," diyor bana. "Birkaç saat sonra Bianchi'deki buluşmamızdan önce yapmam gereken bazı işler var. Ayrıca yeni dairelere baktıktan sonra biraz dinlenmeye çalışmanı istiyorum."

Göğsüme bir hüznün saplanıyor.

"Dairelere bakmak istemiyor musun?"

"Ne? Hayır. Elbette," diye yalan söyledim. "Her yerde bir ev yapabilirim. İkimizin de rahat etmesini istiyorum."

Bir kez başını sallamadan önce bana bir saniye daha uzun süre bakıyor. "Şimdilik daireyi park edeceğiz. Yemek mi, dinlenme mi?"

Tam zamanında esnedim.

"Dinlen." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni birkaç saat içinde uyandıracağım."

Salvatore'ye giderken yol sessizdi. Aptal kocam bebeğimle ilgilenmesine izin vereceğimi varsaydı ama gereğinden yüksek sesle iç çekip yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerlemesi için tek bir kaşımı kaldırmam yetti.

"Yani kukuna binmemde sorun yok ama arabayı kullanmamda yok mu?" "Kimse arabamı kullanamaz."

"Ben gelene kadar kimse senin amına da binmedi."

Gülüyorum. "Benim arabam daha pahalı."

Başını sallar ve pencereden dışarı bakar. "Mükemmelliğe paha biçemezsin, Sia."

Bir süre sessizce oturup sözlerini içime çektim. "Consigliera'lığa terfi ettiğimde aldığım ilk şey buydu. *Bana* ait olduğunu hissettiğim ilk şeydi. Ben korumacıyım."

Diego bana baktı. "Tamam."

"*Tamam* mı?"

Omuz silkiyor. "Sia, senin için önemli olan şeyleri elinden almak gibi bir niyetim yok. Senin sınırların var ve ben her birine saygı duyacağım."

Boğazım kurudu. Hiç sınırlarıma saygı duyan biri olmamıştı. Salvatore ve ben birbirimizin sınırlarına saygı gösterme eğiliminde bile değiliz. Birbirimizin işine çok az incelik ve daha da az özen faktörüyle buldozerle giriyoruz. Bildiğimiz tek şey bu. Onun hayatı benim hayatım, ya da tam tersi. Diego'nun duygularımı dikkate alması yepyeni bir alan.

"Teşekkür ederim."

Başını deri koltuk başlığına yaslıyor. "İnsanlara nezaketin temeli için teşekkür etmiyorsun, Sia. En azından herkes sana saygı duymalı ve eğer duymazlarsa, yakında kocanın onlara ailelerinin onlara yürümeyi öğrenirken aşılması gereken görgü kurallarını öğretirken kandan korkmadığını öğrenecekler."

Gözlerimi kırıştırıyorum, onu bu karmaşaya sürüklediğim için beni hâlâ biraz hor gördüğünden hiç şüphem olmayan ama bana saygısızlık etmeyi seçen herkesin kanını akıtmakla tehdit eden adama bakmak için gözlerimi kısa bir süreliğine yoldan ayırıyorum.

O biraz dengesiz ve ben de çok tahrik oldum.

Boğazımı temizliyorum ve tekrar yola odaklanıyorum.

Diego mesafenin geri kalanında sessiz kalır. Charles'ın yıllar önce beni ava zorlamasının beni bu ana getireceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ormanda bir yabancıya aşık olacağımı.

Kalbim hızlanıyor.

Aşık olmak.

Diego'ya olan hislerimi düşünmemiştim bile.

Salvatore'a onu sevdiğimi söylediğimi biliyorum. Ama bu düpedüz bir yalandı. Bir arkadaşımın kalp kırıklığını kurtarmak ve hakkında çok az şey bildiğim bir adamı korumak için bir anlık çaresizlikle uydurulmuş bir yalan parçasıydı. Yalanımın çarpık bir gerçeklik biçimine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Beni asla *tam* olarak tanıyamayacak, beni korumak için kan dökmekle tehdit ettiği günlerde bile benden her zaman nefret edebilecek bir adama aşık oluyorum.

"Günaydın, Bayan Bianchi."

Salvatore'nin malikanesinin önüne geldiğimde

Francesco'ya gülümsüyorum. "Greco."

"Pardon?" Francesco arabaya doğru eğilir.

Diego ona bakmak için başını bile çevirmiyor. "Adı artık Bianchi değil. Alessia Greco. Bayan Greco."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

"Tabii ki." Francesco bana göz kırptı. "Günaydın, Bayan Greco."

"Günaydın, Francesco."

"En son gelen sizsiniz. Ben önden zile basıp geldiğinizi haber vereyim."

"Bilerek tam zamanında," diyorum neşeyle.

Kardeşimin uzun araba yolu boyunca arabalar sıralanıyor ve ben de onların yanından geçerken güçlü bir nefes alıp boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. Salvatore'nin evinin sağında kendime belirlediğim yere çekip motoru durduruyorum ve oturuyorum.

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum, ciğerlerimi doldurup midemi genişletiyorum. Tutuyorum ve sonra dudaklarımdan yavaşça nefes veriyorum. Gözlerimi açarak görünüşümü kontrol ediyorum, ruj lekesi ihtimalini ortadan kaldırmak için dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Hiçbir şey beni Salvatore'un yordakçılarında birine yeni ortaklarla bir toplantıda bu kadar önemsiz bir şeyle sözümü kesmesi için bahane vermek kadar rahatsız edemezdi.

Keşke hepsini öldürebilsek. Salvatore'un yapacağını biliyorum. Ama ekibimiz yeterince büyük değil. Zaman zaman akıl sağlığım pahasına da olsa, alabileceğimiz tüm insan gücüne ihtiyacımız var. Saygısızlıkları bana kızgınlıktan başka bir şeye mal olmuyor. Bunu ciddiye almıyorum. Alsaydım, yıllar önce vazgeçerdim. Son on yılda hayatta kalmamın tek yolu kalın derili olmam. Yirmi yıldır aletini göremeyen bir adamın arkaik düşünce sürecinin, kardeşimle birlikte korumak ve inşa etmek için çalıştığımız her şeyi yok etmesine asla izin vermem. Yine de bu piçlerle her yüz yüze geldiğimde bir parçamı aşağı itiyorum. Alessia Bianchi hiçbir erkeğin önemseme ihtiyacının kurbanı değildir ve arabamdan inip ön kapıya doğru ilerlediğimde ben de öyleyim.

Diego bir adım arkamda yürüyor. Chicago'nun ihtiyaç duyduğu kadına dönüştüğüm süre boyunca sessizliğini korudu. Onu beklemek için kapının eşiğinde durakladım. Zahmetsizce işaretlerimi okuyor ve yanıma geliyor. Elini tutup malikaneye giriyorum.

Açık balkona doğru ilerliyoruz.

Lorenzo, Vincent ve Leonardo öğle yemeği için kurulmuş geniş masada oturuyorlar. Biz görüldüğümüzde ayağa kalkıyorlar. Elimi sıkıyorlar, selamlamak için yanağımdan öpüyorlar ve nikâhım için beni tekrar tebrik ediyorlar.

Narciso, Amadeo ve Salvatore sessizce yanaklarımdan öpüyor ve yerlerine oturuyorlar. Salvatore'nin yüksek rütbeli dört üyesi de toplantıya katılıyor. İkiisi beni sıcak bir şekilde selamlıyor. Diğerleri sadece çenelerini eğiyor.

Şerefsizler.

Saygısızlıkları kocamın gözünden kaçmıyor ve öfkeyle istemsizce elimi sıkıyor. Ben de sıkıyorum ve o da sakinleşiyor, bakışları acele edip ölmelerini dilediğim pisliklerden ayrılmıyor.

Yanlarına yaklaştığımda tanımadığım iki adam ayağa kalkıyor.

"Sen Dominic Rein olmalısın." Yaşlı adamın elini sıktım. "Ve Rocco Shay." Aynı şeyi kardeşimin boyuna yakın olan ama omuz genişliği Salvatore'un yarısı kadar olan ve vücudunun her santimini saran kaslara sahip genç adama da yapıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alessia. Bu adamlarımızdan biri." Balkon kapısının yanında duran bir adamı işaret ediyor. "Frank Tivoli."

Selamlamak için çenemi eğiyorum.

Diego hiç tereddüt etmeden kendini tanıttı.

"Geciktiğimiz için özür dilerim."

Soğuk ve tahta bir kutuya tıklmış olarak görmeyi tercih ettiğim ekip üyelerinden biri olan Freddie, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanıyor.

"O neydi Freddie?"

Bana kaba bir şekilde gülümsüyor. "Oh, hiçbir şey. Hiçbirimiz daha azını beklemiyorduk. Sen yeni evlisin. Otuzlu yaşlarındaki kadınların yaban kedisi

olduğu söylenir.

Muhtemelen genç adamı temizlemiştir." Kendi şakasına yüksek sesle gülüyor ama diğer herkes sessiz kalıyor.

"Karım hakkında bir daha böyle konuşursan, seni domuz gibi deşerim."

Freddie'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. "Anlaşıldım mı?"

"Alessia'nın şakalarımızla bir sorunu yok. Öyle değil mi *patron*?"

Bana saygısızlık göstergesi olarak patron diyorlar ama ben bunu görmezden gelmeyi öğrendim.

Konuşmak için hamle yapıyorum ama ben daha ağzımı açamadan Diego'nun sesi sessizliği bozuyor.

"Açık konuşayım *Freddie*. Alessia senin için iki ayrı varlık olarak var. Birincisi, senin *consigliera*'n olarak. Aileyi ya da Salvatore'nin *güvenilir* danışmanı olarak performansını sorgularsan, duymama ya da görmeme gerek yok çünkü yetenekleri eşsiz. Onun pozisyonunu tehdit eden adamlara neler yaptığını ilk elden gördüm ve bu çok fazla kan içeriyor." Sırıttıyor. "Ama aynı zamanda senin için karım olarak da var. Eğer onunla ya da onun *hakkında* saldırgan ya da uygunsuz olduğunu düşündüğüm bir şekilde konuşursan, seni öldürmekte tereddüt etmem. Salvatore'a bakma," Freddie'nin kafası ağabeyime doğru döndüğünde ısırarak Freddie'nin dikkatini tekrar ona çekti. "Bu alışveriş sırasında hiçbir noktada müdahale etmemiş olması sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor, o da şu ki, seni şu anda vurursam gözünü bile kırpmayacak."

Çenesini kaldıran Freddie, kocama kaşlarını çatıyor.

"Şimdi, karımdan onu küçük düşürmeye çalıştığım için özür dile. Çabam ne kadar boktan olursa olsun," diye ekliyor sonradan.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Daha yüksek sesle," diye takılıyor kardeşim. "Özür dilerim," diyor Freddie daha yüksek sesle.

"Sorun değil." Sakince gülümsüyorum. "Başlayalım mı?"

Salvatore'nin kahyası bize kendi şefi tarafından hazırlanan öğle

yemeđini servis ediyor ve biz yemek yerken masada kűçük sohbetler
dűnűyor.

Rocco karısı ve çocukları hakkında açıkça konuşuyor, ailevi yönü ortaya çıktıkça göz korkutucu dev görüntüsü eriyip gidiyor. Chicago ve Seattle'dan ve yıllar önce beş çocuğunu büyütmek için banliyöye taşınmasından bahsederken tüm dikkatim ondaydı. Dominic damadı konuşurken yorum yapıyor ama doğrudan konuşulmadığı sürece nispeten sessiz kalıyor. Gözlerinde cinayetle birbirlerine bakmayı tercih eden Diego ve Freddie dışında herkes arasında sohbet akıp gidiyor. Diego'nun boynundaki haçı avucunun içinde tutuyor ve uzun ve ölçülü hareketlerle koyu renkli zincir boyunca kaydırıyor.

Diego'nun kolyesinin her yumuşak hareketinde Freddie'nin öfkesi artıyor ve masanın diğer ucunda da fark edilmiyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var Freddie?" Kardeşim konuşmayı sessiz bir şiddetle kesiyor.

"Alt rütbeli üyeler tarafından saygısızlığa uğramaktan hoşlanmıyorum, patron."

Salvatore başını sallar, hareketi yavaş, yüzü donuktur. "Diego, Freddie'ye New York'taki pozisyonunu hatırlatabilir misin?"

"Capo."

Salvatore alaycı bir tavırla, "Görünüşe göre sen de aynı görüştesin," diye düşünür. Freddie iç geçirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun patron."

Sandalyesinde arkasına yaslanan kardeşim kaşlarını çatıyor.

"Anladığımı söyleyemem." "Daha bezden yeni çıktı."

Diego

homurdanıyor

.

Rocco

gülümsüyor.

Salvatore, "Gücü on sekizimde aldım," diye karşı çıkıyor. Freddie koltuğunda kayar.

"Ama bence bu senaryoda bunun bir önemi yok. Başka bir adamın karısına saygısızlık ettin. Caruso?" Salvatore arar. "Freddie burada Gabriella hakkında konuşsaydı ne yapardın?"

"Gözüne bir kemer taktım ve ölüm için yalvarana kadar kanamasını

izledim."

Kardeşim kaşını kaldırıyor. "Rocco," diyor. "Sen mi?"

"Onu kan işeyene kadar dövđüm ve sıkıldığımda vurdum."

"Necktie'ye sorayım mı? Sanırım hepimiz onun bir parça dikenli telle olan ününü biliyoruz. Vincent, Bianca'ya kız kardeşime yaptığı gibi saygısızlık etseydi Freddie ile o telin iyi tanışacağını varsaymakta haklı mıyım?"

"Evet," diye mırıldanıyor Vincent, sesinde bir gülümseme. "Haklısın Bianchi."

"Devam edeyim mi?"

Freddie ağzını açıyor ama ikiz kardeşim konuşmasını engellemek için elini kaldırıyor.

"Sesinizin önemsiz olduğına karar verdim. Ayağı kalk ve balkonda biraz daha ilerle ki kanın yemeğimize bulaşmasın."

Eski kapo oturmaya devam ediyor.

Salvatore ayağı kalkar ve masanın etrafında dolanır. "Consigliera'nız dün saldırıya uğradı. Bu toplantının çağrılma sebebi de bu, yani farkında olduğunuzu biliyorum. Onun iyiliğı için endişelenmek yerine, onu ve Diego'yu bölgemize adım atan gerçek bir tehdidi yok etme başarılarından dolayı övmek yerine, sümüklü bir orospu çocuğı olmayı tercih ediyorsun."

Salvatore, Freddie'nin ceketinin ve gömleğinin yakasından tutarak onu ayağı kaldırıyor. Aptal çırpınıyor, patronun elinden kurtulmaya çalışırken sandalyesi kardeşime çarpıyor.

Bir dinleyicimiz olduğunun farkındayım. *Tanıklar*. Ancak kardeşimi izleyicilerin yadsınamaz tehdidine karşı uyarmak istesem de, onu başkalarının önünde sorgulamaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Salvatore düşüncesiz ve dikkatsiz biri değıl. Etrafımızı saran adam topluluğunun önünde kendisinden birini öldürmeye istekliyse, güven seviyesi yüksek olmalı ve bu adamlar kardeşimin güvenoyunu aldıysa, benim de güvenoyumu almışlardır.

Freddie'nin paniğinin şiddete dönüştüğü anı görüyorum.

"Baban, senin ve şişko sürtük kız kardeşinin bu aileyi ne hale getirdiğini görse mezarında ters dönerdi."

"Yerinde olsam konuşmayı keserdim." Salvatore onu misafirlerimizden uzaklaştırıyor. "Affedersiniz beyler, lütfen yemeğe devam edin. Oldukça acil bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Dominic Rein, Rocco Shay ve New Yorklu mafya üçlüsü tereddüt etmeden yemeklerine geri dönüyor ve ben hayatlarımızın saçmalığına gülmek istiyorum. Kardeşim bir adamı ölüme sürüklüyor ve içlerinden biri bile gözünü kırpmadan endişeleniyor ya da küçümsüyor.

"Alessia. Diego," diye sesleniyor kardeşim.

Kocam, Salvatore'yi davetsizce takip etmesine saniyeler kaldığını anlatan bir hevesle ayağa kalkıyor. Tek bir adım atıyor ama duraksıyor, şimdiye kadar hep Alessia karşıtı olan Carlo'ya dönüyor. Şimdi, onu hiç görmediğim kadar sessiz.

"Bize katılmak ister misin, yoksa karıma saygısızlık edersen ne olacağını öğrendin mi?"

Carlo sözlerini hazırlamış ve söylemeye hazır. "Burada kaldığım için mutluyum." Uydurma bir özürle çenesini bana doğru eğiyor ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Eğer sakıncası yoksa..." Elimi Diego'nun koluna koyuyorum. "Ben misafirlerimize eşlik edeceğim."

Dün yeterince kan döküldüğünü gördüm. Elbette, Freddie'den yıllar boyunca gösterdiği küçümseme için intikamımı almak hayranlık uyandırıcı olurdu. Ama onun kanının en sevdiğim pantolon takımımı mahvetmesine izin vermeyeceğim ve İrlandalılar bizi doğrudan tehdit etmeye başlamışken başka bir aileyle ilişkimizi sağlamlaştırma fırsatından vazgeçmeyeceğim. Kellelerin uçmasını istiyorum ve Freddie'ninki bu çok daha büyük kavgada önemsiz.

Diego yavaşça uzaklaşıyor, elim ulaşamayacağı bir yere gelene kadar kolunun dövmeli derisini sıyrıyor.

Sonraki otuz dakikayı masanın etrafındaki adamlara Diego'nun dün gece yazılımının tanımlayamadığı gizemli kadın hakkında paylaştığı bilgileri güncelleyerek geçiriyorum. Rocco, Dominic, Lorenzo ve Vincent'a bugün yola çıkmadan önce ekran görüntüsünü almayı başardığımız fotoğrafların bir kopyasını e-posta ile gönderiyorum, ancak hiçbiri kadının yüzüyle karşılaştığında en ufak bir tanıma belirtisi göstermedi.

Diego ve Salvatore masaya geri döndüğünde "Denemeye devam edeceğiz," diyorum, ikisi de beklediğim kadar bol kanla kaplı değildi.

Soru soran bir kaş kaldırıyorum ve Diego kulağıma eğiliyor. "Acı hissetmesini istediğimiz tüm yollar için yeterli zamanımız olmadığına karar verdik. Şimdilik bağlandı."

Çenemi öpüyor.

"Neden bu kadar uzun

sürdü?" "Pazarlık

yapıyorduk."

Arkama yaslanıp ona ihtiyatla bakıyorum. "Ne pazarlığı?"

"Evinizi satın alıyorsunuz. Orası senin evin. Sana ait olmalı. Ona değil."

Masadan gelen sesler kesiliyor ve ben şok içinde Diego'ya bakıyorum. Gerçek şu ki, isteseydim Salvatore'un evi anında bana devredeceğini biliyordum. Sadece bunu umursayacak kadar düşünmemiştim. İki elimi yanaklarına koyarak dudaklarını öpüyorum, etrafımızı saran adamlara aldırmadan. Diego öpücüğü yönlendirmeme izin veriyor, benim enerjimle eşleşiyor ve tüm alışverişi kontrol etmeme izin veriyor. Geri çekilip parmaklarımı alt dudağıma götürerek rujumun bulaşp bulaşmadığını kontrol ediyorum.

"İyisin," diye mırıldanıyor.

"Bu arada"-Rocco boğazını temizler-"Karımı özledim, konuşacak başka bir şey yoksa yola koyulalım. Gönderdiğin fotoğraflarla birlikte ortaklarımızı kontrol edeceğiz, Alessia." Ayağa kalkar ve Dominic de onu takip eder. "Bulduklarınızdan bizi haberdar edin, biz de aynısını yapalım."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," diye ekliyor Dominic.

Vedalaşıyorlar ve bu kadar kısa bir öğle yemeği buluşmasının sonucunda içime yerleşen huzur beni şaşırtıyor.

Salvatore Dino'yu öldürüp nihayet ekibimizin başına geçtiğinde, aile bölünmüştü. *Hala da* bölünmüş durumda. New York'tan daha küçüğüz ve babamız ve Dino bizim itibarsız olarak görülmemizi sağlamayı başardılar ki bu yeraltı dünyasında bir başarıdır. Salvatore'nin babamızı öldürdüğü varsayımı ve ardından Dino'nun öldürülmesi bize yardımcı olmadı. Dışarıdan bakıldığında Salvatore Bianchi güce aç ve etik olmayan bir şekilde acımasız. Mafyadaki kadın ve erkekler Salvatore'nin şöhretine karşı temkinli olmakta haklılar. Ama Caruso'nun ekibi ile bizimkiler arasında sadık bir bağ kurmak için çok çalıştı. Rein ve Shay holdingi bir bonus. Artık küçük çaplı bir tehdit değiliz. Salvatore bunu biliyor ve ben de sonunda görüyorum. Her zaman tetikte olacağız, olmak zorundayız ama artık sırf sayımızı korumak için güvenilmez askerleri saflarımızda tutma konusunda *o kadar* bilinçli olmak zorunda değiliz. New York'la olan ittifakımız bize her zaman istediğimiz türden bir sendika kurmamız için daha fazla güç veriyor.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ALESSIA

bu

Freddie'nin son yemeğinden yana iki hafta geçti.
Biraz zaman geçirdim

Caterina, Gabriella Caruso ve Bianca Ferrari ile birlikte, erkekler Chicago'nun sadakatsiz aile üyelerinden birini ortadan kaldırırken. Bu kadınlar düşündüğümde daha nazikti. Gabriella yeraltı dünyasında nispeten yeniydi ama iz bıraktı. Bianca zamanının çoğunu kız kardeşine odaklanarak geçirdi. Endişe yüzünü kaplamıştı ve Salvatore hakkında sorduğu her soruya endişe sızıyordu. Aşırı korumacıydı ama sonra kız kardeşinin namusunu kurtarmak için Lorenzo Caruso'nun altını oymaya çalıştığına dair söylentiler yayıldı. Planı onu Vincent'a bağladı ama şikayet ediyor gibi görünmüyor. Aksine, çok aşık görünüyor. Bu beni umutlandırıyor ama ona *nasıl olduğunu* soracak cesareti bulamadım. New York'un akli dengesi yerinde olmayan iş bitiricisini kendisine umutsuzca aşık etmeyi *nasıl* başardı? Vincent Ferrari ve onun soğuk kişiliği Diego'dan çok farklı değil. Vincent'ın duvarlarını nasıl yıktığını bilmek istiyorum ama ziyareti kız kardeşiyle ilgiliydi, benimle değil. Bu yüzden sessizliğimi korudum ve yakıcı sorularımı yuttum.

New York'a özel olarak da uçabilirdim ama aile bir iş ve nedense Chicago benimle ilgili en sıradan hikayelere bile yer veren dedikodu sitelerine bayılıyor. Medya benim tarzım ve kişisel tercihlerimle ilgili hikayeler yayınlarken bu durum reklam yaratıyor ve dikkatleri şehir yetkilileri ve politikacılarla yaptığımız masa altı anlaşmalardan uzaklaştırıyor.

İlişkiler. Bazen, magazin gazetelerinin yazmaya korktuğu erkekler kadar acımasız olduğuma dair isimsiz bir ihbarda bulunmayı arzuluyorum. Babamın ölümünden benim sorumlu olduğumu, onun kanını ellerime bulaştırmanın Salvatore değil de ben olduğumu bildiklerini hayal edin. Haberi yayınlarlar ve Alessia Bianchi'nin baharın en sıcak trendi haline getirdiği bir moda ifadesi olarak kadınların ellerini kırmızıya boyamasını izlerler miydi? Yoksa kardeşime yaptıkları gibi beni de yerden yere vurup karalayacaklar mıydı? Paparazziler babama yaptığının aynısını onlara da yapacağımdan korkarak bana olan güvenlerini kaybederler miydi?

Asla bilemeyeceğiz çünkü cinsiyetim bize banka hesaplarımızı yasal olarak doldurma olanağı sunuyor. Servetimizi sorgulamadan etrafa saçabiliyoruz çünkü markalar, onları kasıtlı olarak yerleştirilmiş bir el çantası ya da palto ile temsil etmem için bana saçma sapan miktarlarda para ödemek için kendilerini parçalıyorlar. Charles Lincoln ile olan birlikteliğim Bianchi ismini lüks bir marka olarak haritaya yerleştirdi. Kanunsuz olabiliriz, ancak bunu gösterişli arabalar ve israfla yapıyoruz, bu yüzden insanlar yolsuzluğu görmezden geliyor çünkü yasadışı olan görünüşe göre modadır.

Aile için üzerime düşeni yapıyorum. İnsanlar restoran ve barlarımızı sık sık ziyaret ediyor, bu da bize daha önce hiç yapamadığımız kadar çok para aklama fırsatı sunuyor. Zenginiz, paramız hem kirli hem de temiz ve başarımız yetkililerin kirli olanla olmayanı ayırt etmesini neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Diego dışarıda mat siyah bir RAM pikaba yaslanmış bekliyor. Binadan çıktığımda dimdik duruyor, ipoteklerini ödemeye çalışan küçük fotoğrafçı kümesiyle ilgilenmiyor. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok, tipik bir Diego kayıtsızlık maskesi.

"Merhaba."

Bir adım öne çıkıyor ve beni kelimelerle selamlamak yerine öpüyor. Öpücük sadece bir gagalamadan ibaret ama dudakları dudaklarımı sarıyor, beklenmedik ve ateşli bir sevgi gösterisiyle ağzımı okşuyor.

"Altıncı Sayfa'ya hoş geldin kocacığım," diye fısıldıyorum.

Gözünüzü kırpsanız kaçıracağınız kadar küçük bir gülümseme dudaklarını süslüyor. Adamlardan biri çok yaklaştığında, kamerası yüzüme irkilmeme neden olacak kadar yaklaştığında bu gülümseme hızla öfkeli bir kaş çatmaya dönüşüyor.

Diego ayaklarını hızlıca kaydırarak önüme geçti ve beni vücuduyla siper etti. Adamın kamerasını kaptı ve yere düşürdü.

"Ne oluyor lan?"

"Bu senin ilk ve tek uyarın." Diego onun itirazını görmezden gelir. "Eğer *biri* karıma çaresizliğinizin kokusunu alacak kadar yaklaşırsa, bu çektiğiniz son fotoğraf olur."

Herkes sessizleşir. Ses tonunda abartılı bir tehdit ya da sansasyonel sözler yok. Cümle, yoruma yer bırakmayan bir gerçeğin ifadesidir.

"Başınızı sallayın ki anladığınızı

bileyim." Hepsi başını sallar.

"Şimdi siktir git de karımı kontrol edeyim."

"Fotoğraf makinemi kırdığın için bana bin dolar borçlusun."

Gözlerim büyüdü.

Diego öne çıkar, adamın gözlerinin içine bakar ve çizmesini kırık merceğe vurur. "Bir kelime daha edersen, yüzün olur."

Fotoğrafçı oflayıp pufluyor ama fotoğraf makinesinden arta kalanları toplayıp uzaklaşıyor.

Diego bana dönmeden önce yalnız kalmamızı bekliyor. "İyi misin?"

"Yüzde yüz. Önemli bir şey değildi. Daha kötülerini de yaşadım."

Homurdanıyor ve ben de vücuduma çarpan gürültüyü hissetmek için ona doğru adım atıyorum. Onu öpüyorum ama dilimi ağzına sokamadan geri çekiyor.

"Sia," diye mırıldanıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler..." Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir beklenti vızıltısı titreşiyor.

"Zamanımız yok. Uçağınız rötar yaptı ve herkes zaten ailemin evinde."

Başımı göğsüne koyuyorum.

"Gelmezsem annem beni öldürür."

Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Annenden korkuyor musun?"

Gülüyor. "Korkarım seni şimdi onunla paylaşmazsam, önümüzdeki birkaç günü benim evimde geçirecek ve sen buradayken sikim içine gömülü olarak yaşamayı planlıyorum, bu da onun etrafta dolanmasıyla garip olur."

Kahkaham beni hazırlıksız yakaladı ve homurdandım.

Arabamın kapısını açıyor, ben koltuğuma oturana kadar bekliyor, sonra beni içeri kapatıyor ve bavulumu arka koltuğa taşıyor.

Beş dakikadır yoldaydık ki. "Seni gördüğüme sevindim."

Dudaklarımı yaladım. "Ben de seni özledim." Sırıtişını gizlemeye çalışmıyorum.

COSIMO VE ANNA'NIN evi aileleriyle dolup taşmaktadır. Mafyalar, eşleri ve sayısız çocuk. Doğrusu, bunu iyice düşünmemiştim ve muhtemelen korunmak için yanımda bir ya da iki adam getirmeliydim. Diego geldiğimiz anda ikilemimi hissetti, bir kolunu belime doladı ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Güvendesin, ama seni daha rahat ettirecekse her zaman yanında kalacağım."

"Bu beni daha rahat ettiriyor."

Bir zamanlar rakip bölge olarak gördüğümüz yerde adamlarım olmadan bulunmaya alışmak zorunda kalacağımı biliyorum. Anna Greco patatesleri uzatmamı isterken nöbet tutan üç adamla kayıinvalidemle yemeğe çıkamam. Bu birlikteliği ben düzenledim, bu yüzden aklımın bir yerinde Diego'nun güvenilir olduğuna inandım. İçgüdülerim bana yanıldığımı söylemiyor. Ama bu

Diego için endişeleniyorum. Salvatore ile New York'a gittiğimde kendi güvenliğim için bir ya da iki adam ayırabileceğimizi konuşmayı aklıma not ediyorum.

Saatler geçiyor ve daha önce tanıştığım birkaç kişi ve Diego'nun ailesi dışında tek bir kişinin adını bile hatırlayamıyorum. İçkiler akıyor ve yemeklerin sonu gelmiyor. Gülümsemekten yüzüm ağrıyor ve bedenim yorgunluktan isyan ediyor. Bacaklarım ağırlaşıyor ve gözlerimi bir nebze olsun rahatlatmak için kırpıştırmak zorunda kalıyorum.

Anna beni, burada bulunduğumuz süre içinde beş şişe şampanyayı rahatlıkla bitirmiş olan bir grup kadına doğru çekiyor. Onları tanıştırmasına izin veriyorum, isimlerini söylediği anda unutuyorum.

"Buna inanabiliyor musunuz hanımlar? Ailede kadın hiyerarşisi." Anna böbürleniyor ve kendini övünmeye o kadar kaptırmış ki, arkadaş olarak saydığından emin olamadığım kadınların sinirli bakışlarını fark etmiyor.

Konuyu değiştiriyorum, bir elbiseye ya da küpeye iltifat ederek gruptaki düşmanlığı gidermek için havadan sudan konuşuyorum. Gerginlik azalıyor ve şarabımı yavaşça yudumluyorum.

"Ee, Alessia," diyor kadınlardan biri. "Diego ile bir aile kurmak için yakın zamanda bir planınız var mı?"

Şaşkınlığımı gizlemek için yeterince hızlı değilim, hanımefendiye yakışmayan öksürüğümü mazur göstermek için elimi ağzıma götürüyorum.

"Bu kadar şaşırma." Anna'nın sağındaki bir kadın gülüyor.

"Diego çok genç," diye yorum yapıyor başka bir kadın.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Ama neredeyse kırk yaşındasın?"

Böyle anlarda, erkeklerin çatışmayla başa çıkma yöntemlerine imreniyorum. Birincisi, *tek* bir kişinin bile Diego'yu aile kurma planlarımız konusunda sorgulamadığını garanti edebilirim. İkincisi, saygısızlık olur korkusuyla kimse onun yaşı hakkında yorum yapacak kadar cesur olamaz. O bir capo. Ben bir consiglieria'yım. Ama bir kadın olarak benden daha ağırbaşlı davranmam bekleniyor. Ben

Zihnim, silahımı çekip o kaltağı gözlerinin ortasından vurabileceğim alternatif bir gerçekliğe gidiyor.

Onun yerine gülümsüyorum. "Otuz beş yaşındayım."

Yanımdaki kadın beni dürtüyor. "Vücut saatin işliyor olmalı. Diego onun kadar iyi görünürken yaşlı bir anne olmak istemezsin. Vücudun kocanın yaşındayken olduğu kadar çabuk kendini toparlayamaz. Sen şehvetli bir kadınsın; hamilelik her zaman etine dolgun kadınlara karşı nazik değildir."

Anna'nın beni bu kadınların önünde bir meta olarak gösterme ihtiyacını şimdi anlıyorum. Onlar akbaba. Kendilerini önemli kılmak için başkalarını aşağılayan türden kadınlar.

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. "Vincent," diye sesleniyorum, kaşlarını çatıyor ve kayınpederiyle yaptığı konuşmaya dönüyor. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Vincent Ferrari temkinli bir şekilde bana doğru ilerlerken etrafımdaki kadınlar birbirlerine bakıyor, ağızlarının kenarlarında rahatsızlık hissi belirliyor. Vincent tüm mafya aileleri arasında çok özel bir üne sahip. Kariyerinin çoğunu bir infazcı olarak geçirmiş. Tüm söylentilere göre kan dökmekten ve acı çekmekten çok hoşlanan biri. Şimdi Lorenzo'nun yanında onun danışmanı olarak oturuyor ama ünü ondan önce geliyor.

"Evet?" Gruba ulaştığında diğer herkesi görmezden gelerek doğrudan benimle konuşuyor.

"Biz de tam son yıllarımızda üremenin uygulanabilirliğini tartışıyorduk. Otuz beş yaşında mısın?"

"Dokuz."

Başımı salladım. "Hm. Benden biraz daha yaşlı. Christina'ydı, değil mi?" Bana vücudum hakkında ders verme ihtiyacı hisseden kadının koluna dokunuyorum.

Başını sallıyor ama konuşmuyor.

"Christina, *çok* daha genç bir eşe sahip olduğunuzda ebeveyn olmanın çok gerçek bir tehdit olduğu konusunda beni uyarıyordu. Onun yerine ben düşündüm ki

Bu konuda sizinle daha sonra ayrıca konuşacağız, sizi şimdi konuşmaya dahil etmek daha kolay olacaktır. Bu tür kadınlar sperm sayınızın seviyesini bilmek isterler, bilirsiniz, vücut saatinizin de işlediğini göz önünde bulundurarak."

Christina'nın yüzünün kıpkırmızı olmasına aldırmadan şarabımı yudumluyorum. "Hayır. Ben... Ben demek istemedim ki..."

"Kıyafetinizde kadın liderler olmasına alışık değilsiniz. Kayınvalidemin ricası üzerine siz hanımlarla sohbet etmek ve sizi daha yakından tanımak umuduyla buraya geldim. Sakın benim cana yakınlığımı ya da nezaketimi bir zayıflık olarak algılamayın. Erkek meslektaşlarımdan biriyle *asla* bana yaptığınız gibi konuşmazsınız çünkü kocanızın patavatsızlığınızın bedelini ağır ödeyeceğini bilirsiniz. Ben de farklı değilim ve şu anda kocanızın ya da sizin diz kapağınıza bir merminin yerleşmesine izin vermekte hiçbir sorun görmem. Kadın olmanın avantajı bu. Alıştığınız mafyalar..." Ağzının kenarından sinsi bir gülümseme yayılan Vincent'a doğru elimle işaret ediyorum. "Kadınlara karşı şiddeti küçümsüyorlar. Benim böyle sınırlarım yok. Bana bir daha saygısızlık edersen, bunu zor yoldan öğrenirsin."

"Elbette," diye atıldı Christina.

"Aslına bakarsanız,"-sesimi yükseltiyorum- "herhangi birinizin vücudunu veya doğurganlık yolculuğunu açık izni olmadan tartıştığınızı duyarsam, beni istemediğiniz bir şekilde tanıyacaksınız."

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp mutfığa doğru hışımla ilerliyorum ama Leonardo kolunu benimkine dolayarak konuşmadan beni dışarı çıkarıyor.

Temiz hava yüzüme çarpıyor ve onu içime çekiyorum. "İyi misin?"

"Diego nerede?" "Şükürler olsun ki Lorenzo'yla birlikte."

Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Kızacak mı?"

Bir şişe İrlanda viskisinin kapağını açan Leonardo beni görmezden geliyor. "Bunu Cosimo'nun ofisinde buldum. Kilitli bir dolapta duruyordu. Önemli ya da pahalı bir şey olmalı."

"Yani aldın mı?"

"Tabii ki aldım."

"Cosimo beni kutsal viskisini içerken görürse ne yapar?" Bu noktada pek de umurumda değil. O kadınlar beni kızdırdı ve alkolün yakıcılığı düşmanlığımın bir kısmını sulandırabilir.

Başkalarını aşağılayan kadınlar bu dünyada büyük bir zayıflıktır. Birlik içinde olmalıyız. Kadınlar, birleşik bir grup olarak durduğumuzda erkek meslektaşlarımızdan daha fazla olmasa da onlar kadar güçlü olduğumuzu toplu olarak kabul ettiğimizde, hak ettiğimiz bir geleceğe doğru ilerleyeceğiz - değerimizin bir ölçekteki sayıya veya üreme yeteneğimize göre belirlenmediği bir geleceğe. Zekamız, azmimiz ve hırsımız standartların altında değil. Yeteneklerimiz daha güçlü - ev ve iş yönetirken yaptığımız her şeyi yönetebiliriz. Erkekler her fırsatta bizi küçümsüyorlar. Onların üstesinden gelebileceğinden daha fazlasını üstleniyoruz, ancak birçoğu hala kendilerini üstün görüyor çünkü horozlarını sallayabiliyorlar.

Christina'ya, benim de onun gibi çocuk yetiştirme çağında *bir* evliliğe zorlandığımı ama kocamın iktidarsız olduğunu söyleseydim ne derdi? Sadakat, kendimle gurur duyduğum bir şeydir. Evliliğim bir saçmalık olabilir ama yeminim öyle değildi. Diego bir aile kurmayı düşünmek için ilk fırsatım olacak ve o bana hiç tereddüt etmeden asla evlenmek istemediğini söyledi. Benden, beni becermekten hoşlandığından biraz daha az nefret ettiğine hâlâ ikna olmuşken ona çocuk soracak kadar aptal değilim. Aletini içimde hissetmekten hoşlanıyor ama bu onu zorladığım hayat için beni affettiği anlamına gelmiyor. Hayatını kurtarmaya çalışıyor olsam bile, bunu asla bilemeyecek.

"Oldukça sert düşünüyorsun, Alessia."

Şişeyi Leonardo'nun elinden çekip alıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Büyükçe bir yudum yutarak başımı sallıyorum, sıvının yakıcılığından gözlerim sulanıyor.

Geri veriyorum.

"İnsanların neden bu kadar boktan olmak zorunda olduklarını merak ediyordum."

New York'un gizli patronu gülüyor. "İnsanlar zehirle dolduğunda, bunu nasıl dışarı atacaklarını bilmelerinin tek yolu başkalarına atmaktır. Ne yazık ki bunun tek yaptığı içlerindeki zehri çoğaltmak ve kendilerini daha kötü hissetmelerine neden olmaktır."

"Olumsuzluklarının yükünü kendileri çektikleri halde biz mi üzülmeliyiz?" Merakla soruyorum.

"Kesinlikle," diyor Leonardo. "*Her* zaman bu kadar sefil olduğunuzu düşünün. Ne kadar yorucu. Onların zehirli kaşlarına gülümsemeyi ve geceleri yatağında kadınlar, banka hesabımda para ve dilimde çalıntı viskiyle uyuduğumu bilerek hayatımı yaşamayı tercih ederim."

Gülümsüyorum, şişeyi geri alıyorum.

"Yani, hayatımı istediğim gibi yaşıyorum ve bunu özür dilemeden yapıyorum.

Birinin hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini *düşündüğü* beni ilgilendirmez."

"Çocuk taşıma ya da bir erkeğin dikkatini çekme beceriniz muhtemelen her gün sorgulanmıyor."

Omuz silkiyor. "Ekipteki lakabım Romeo," diyor bana. "Oradaki pek çok pislik"- evi işaret ediyor-"tek umursadığımın amcık ve kan dökmek olduğunu düşünüyor. Ama Lorenzo'nun beni ikinci adam olarak tutmasının bir nedeni var. Hiçbirinin bunu yüzüme söylememesinin de bir nedeni var. Benden korkuyorlar ama yine de arkamdan alay ediyorlar. Belalı bir orospu çocuğu olma yeteneğimle hepsini geride bırakırken hayatımı en iyi şekilde yaşamayı başardığım için beni kıskanıyorlar."

Sessizce içiyorum.

"Sen de belalı bir orospu çocuğusun, Alessia. Ben bile Necktie'nin sperm sayısını herkesin önünde sorgulayacak kadar cesur olamazdım ve ona

Bir noktayı kanıtlamak için bir fosil."

Kahkahalarım küçük başlıyor ama giderek artıyor, ta ki sesi bastırmak için ağzımı kapatmama neden olacak kadar yüksek sesle kıkırdayana kadar.

Leonardo bana doğru eğilerek viski şişesini aldı. "Diego dinliyor. Böyle ürkütücüdür. Onu ürkütme. Taşa dönüşebilir."

Kahkahalarım daha da yükseliyor.

Kaşlarını kaldırıyor, yüzünde yaramazlık dans ediyor. İnanılmaz derecede yakışıklı. Yeraltı dünyasındaki şöhretiyle gizemli bir şekilde işleyen bir okul çocuğu cazibesi. Hem sevilir hem de hor görülür. Bazıları ona olgunlaşmamış diyor. Diğerleri çocuksu karizmasını en büyük silahı olarak görür. Genellikle hafife alınır. Gözlerinin içine baktığımda, dilinin flört ederken dişlerinin üzerinde dans edişini izlediğimde, onun tehdidini küçümseyecek kadar aptal biri nasıl olabilir bilmiyorum. Adam sizi çırılçıplak soyabilir ve siz ona boğazınızı kesmesi için yalvarırken sizi becerebilir, yeter ki boşalmanıza izin versin.

Kırmızı dudaklarını ısırarak boğazını temizliyor. "Seni ilk Diego'nun bulması ne yazık, Sia." Gerektiğinden daha yüksek sesle konuşuyor, sadece Diego'nun benim için kullandığı isim yapay bir aşkla dilinden dökülüyor. "Seni hak ettiğin şekilde idare edebileceğinden emin değilim."

"Sia." Kocamın sesi vücudumda geziniyor, omurgamı tırmalayarak beni ürpertiyor.

Diego görüş alanıma girerken Leonardo bana göz kırpmıyor. "Siktir git, Leo."

New York'un gizli patronu ayağa kalktı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sen tuvalette sıçarken ya da kendini becerirken karını dördüncü kuzeninden ya da her kimse ondan kurtarıyordum."

Diego'nun gözlerindeki bakış bana arkadaşını şu anda öldürebileceğini ve bundan pişman olmayacağını söylüyor.

"Şimdi." Leonardo elindeki viski şişesini havaya kaldırdı. "Bunu alacağım ve içinde bu gece sarılacak birini arayan, akraba *olmadığım* bir kadın olup olmadığına bakacağım."

Çıkışını izliyoruz ve Leonardo Caruso çitinin hangi tarafında oturduğumu bildiğime karar veriyorum ve bu hayranlık ve takdir dolu bir taraf.

Diego, "Ondan hoşlanıyorsun," diye yorum yapar.

Yüzümde yumuşak bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. Cevap vermeme gerek yok. Bu bir soru değil, akıl sağlığı için seslendirmesi gereken bir ifadeydi.

"Tuvalette değildim," diye ekliyor, hâlâ benden birkaç adım ötede duruyor. "Lorenzo'yu kontrol ediyordum."

"Chicago'nun tüm sırlarını ona anlatıyorum," diye şaka yapıyorum.

Bana garip bir bakış attı. "Christina bir sürtük. Ezik kocası onu dadısıyla aldattı ve o da kendini yalnız hissetmemek için her erkeğin aldattığına inandırdı. Onun için bir bahane uyduruyormuşum gibi geliyor ama uydurmuyorum. Bunun kişisel olmadığını bilmeni istiyorum."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak ona utanmadan bakıyorum. Çenesi gergin, ki bu anormal değil, ama gözlerinin kısılmasıyla birleştiğinde, öfkesi yüzünden yüce bir öfke böğürtüsü gibi sekiyor.

Öfkeyle kıpırdanırken bile, gözüme kestirdiğim herkesten daha yakışıklı olması sinir bozucu. Zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum. Diego Greco gibi lezzetli bir kocayı tuzağa düşürmek verdiğim *en kötü* karar değil.

"Kızgın
mısın?" Bir
kez başını
sallar.

"Kendimi savunduğum için özür
dilemeyeceğim." Kaşları çatıldı. "Bu konuda
kızgın değilim."

Kaşlarımin arasındaki çizgi sıkıca bir araya geliyor.

"Biz gidiyoruz."

Ayağa kalkıp eve bakıyorum. "Ailenle vedalaşmam gerekiyor."

"Bunun için zamanımız yok."

Eve doğru bir adım atıyorum. "Sadece bir saniye sürecek. Beni sevmelerini istiyorum..."

"Dinlediğimi bildiğin halde Leonardo'nun seninle flört etmesine izin verdin." Durakladım.

"Sadece Christina'yı nasıl soyduğunu *duydum* ve sikim kalktı. İlk elden tanık olamadığım için sinirliyim."

Yutkunuyorum.

"Buraya seni aramaya geldim ama seni Leonardo ile buldum. Senin onun olduğun konusunda şaka yapmasına izin verdin."

Ona doğru bir adım attım. "Ben bana aidim, Diego." "Yanlış."

Vücutlarımız aynı hizaya geliyor, elimi göğsünde gezdiriyorum, gözlerindeki sahiplenici parıltının tadını çıkarıyorum.

"Beni sahiplendin, Sia. Nedenini hâlâ bilmiyorum ama konu senin bedeninin ve bana nasıl tepki verdiğin olunca nedeninin bir önemi yok. Sana en başından beri seni sahiplenmeyi planladığımı söylediğimi unutuyorsun ve bunu yasal olarak bağlayıcı hale getirecek kadar aptalsın," diye fısıldıyor.

Elimi tutuyor ve mor taşlarla süslü yüzüğümü öpüyor. "Seni ormana götüreceğim, seni avlayacağım ve Bu sefer, yetiştiğimde, seni toprağa ve yapraklara karşı becereceğim ve sen de aklıma kalıcı olarak işlediğin fanteziyi gerçeğe dönüştüreceksin. Saplantımı besleyeceksin, *tesoruccio*, tıpkı olduğun gibi sadık bir eş gibi."

Kalın kalın yutkunuyorum.

"Benim tatlı avım, umarım hazırsındır."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ALESSIA

Vücudum ter içinde kaldı, nefesim kesildi. Duruyorum, Sırtımı bir ağacın gövdesine yasladım.

Üzerime giydiğim gecelik bile çok ağır. Karnımdan çekip çıkarıyorum, nemli tenimi bulan esintinin tadını çıkarıyorum.

Diego, Water Mill'de geniş bir arazinin önüne gelene kadar neredeyse iki saat araba kullandı. Ev karanlıktı. Arazi ağaçlarla doluydu ve ön bahçedeki çim düzlükleri ve arka taraftaki ormanı bölen bir dere vardı. Dönümlerce arazi olmalıydı. *New York'ta*.

Gözlerimi kocaman açıp ağzım açık bir şekilde ona döndüğümde "Ticari varlık," dedi.

Bana üstümü değiştirmem için on dakika ve otuz saniyelik bir avans verdi. Bu topraklar yeni olduğu için dezavantajlıyım. Rollerimiz tersine döndü. Chicago'da, avlanan ben olsam da, her zaman kontrolün bende olduğunu hissederdim. Ama burada, avın tanımı benim. Gökyüzü karanlık ve ağaç tepeleri arasındaki ayın kırılması dışında oyun tahtamız gölgeler içinde. Koşmaya ilk başladığımda bir an paniğe kapıldım, geçen sefer beni yakalayan adamların nefesi, çoktan unuttuğum bir travmayla boynumda geziniyordu. Ama bunu benden almalarına izin vermeyeceğim. Diego'yu yeterince tanıyorum, güvenli olmasa beni buraya asla getirmezd.

Sırtımı dayadığım ağacı itiyorum, dikkatle dinlemeden önce ciğerlerimi dolduruyorum.

Saymaya başladığında doğruca ağaçlara doğru koştum. Çalılıklara doğru yolumu takip edebilirdi. Onu şaşırtmak için zikzaklar çizdim ve rotamdan geri döndüm ama kurdum zekidir. Onu kandırmaya çalışmam kolay kolay yutulmayacaktı.

Derenin yumuşak akışı gecenin sesini yankılıyor ve küçük bir sıçrama beni gülümsetiyor. Sudan uzaklaşıyorum ve yumuşak adımlarla ters yöne doğru ilerliyorum.

"Bu kadar bariz bir şaşırtmacaya kanacak kadar aptal değilsin."

Sesi önümde ama onu göremiyorum.

"Belki de seni avlıyorumdur," diye fısıldıyorum.

Bir dal çatırdıyor ve ben dönüyorum, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için sola doğru koşuyorum. Ağır ayak sesleri arkamda gümbürdüyor ve kalp atışlarım hızlanarak boğazıma hücum ediyor.

Beklenti parmak uçlarımda ve ayak parmaklarımda vızıldıyor. Heyecan bacaklarımın arasında sıkılaşıyor ve panik beni daha uzağa ve daha hızlı itiyor.

"Tesoruccio."

Bu ikimiz için de keşfedilmemiş bir bölge. Toprağa saplanıp perişan olmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Ama bir tutam korku kaçmaktan vazgeçmeme izin vermiyor. Beni yakalaması gerekecek.

Gövdelerin arasında dalıp gidiyorum. Beni yavaşlatacağı için arkama bakamıyorum, bu yüzden nerede olduğu ya da yakalanmaya ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerim yerle tam önüm arasında gidip geliyor. Beni tökezletmeye hazır kayalardan ve dallardan sıyrılıyorum. O benim yolumu kolaylıkla takip ediyor.

Ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım yorgunluktan titriyor. Arkasında vücudumun görünmeyeceği kadar geniş bir ağaç gövdesi bulup yanından koşarak geçiyorum ve gölgelerin arasında gizlenebilecek kadar geniş bir alanda parmak uçlarımla ilerleyerek iki kat geri gidiyorum.

Hareket ederken nefesimi tutuyorum.

Ayak seslerini duyamıyorum ve yemi yutup ilerlemeye devam etmesi için dua ediyorum. Ağaca ulaştığımda kendimi gövdesine yapıştırıp etrafından kayıyorum. Yalnız olduğumdan emin bir şekilde dönüyorum ve sırtımı ağır bir şekilde parçalanmış tahtaya yaslıyorum.

Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyorum ama ayaklarım yere basmıyor ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim. Gözlerim kapalı, ciğerlerimi olabildiğince sessizce doldurmaya konsantre oluyorum. Her nefes alışımında midem genişliyor ve ağzımdan nefes veriyorum.

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor ve saçlarımı yüzümden fırçalayarak gözlerimi açıp çığlık atıyorum.

Diego bir metreden az önümde duruyor, yakışıklı yüzünde bir zafer gülümsemesi var.

Dudakları dudaklarıma çarparken vücudunu kabaca bana doğru itmeden önce yer değiştirecek zamanım bile yok. Çığlığımı baş döndürücü bir hırıltıyla yutuyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederken, bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve bizi birbirimize yaklaştırmak için onun beline sarılıyor.

Dudakları her yerde. Ağzıma saldırıyor, sonra saldırısını boynuma doğru kaydırıyor, dili ve dişleri tenimi şehvete kapılmış bir adamın izleriyle çiziyor. Burnu göğüs dekoltemin üzerinde kayıyor, dişleri bir takdir iniltisiyle geniş kabarıklığı ısıyor. Çenemi yalıyor ve tekrar ağzıma doğru ilerliyor.

"Benimle dövüşmen gerekiyordu, Sia. Beni iyi bir kız gibi kabul etmemelisin."

Boynunu öpüyorum, dilim kulağından sarkan küçük siyah haçı ağzıma almak için uzanıyor. Kulak memesini ısıyorum ve boğazından tiz bir uğultu yükseliyor.

"Siktir." Gözlerimi kapatıyorum, midemde dans eden ve dudaklarımdan dökülen yumuşak bir memnuniyet ve takdir sesi. "Bu çok ateşli."

Ağaçtan uzaklaşıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve sırtımın serin toprağa düşmesine izin veriyor. Bacaklarım kalçalarına dolanmaya devam ediyor ve o da ipek geceliğimi itiyor. Çıplak bedenimi santim santim ortaya çıkararak üzerime eğiliyor ve yumuşak malzemeyi kullanarak ellerimi başımın üzerinde birbirine bağlıyor.

"Onları orada tut, yoksa gelmene izin vermem."

Başım hevesle hareket ediyor, çubuklar dağınık saçlarıma takılıyor ve boynumu kaşıyor.

Diego'nun ellerinin duygusuz dokunuşu vücudumun üzerinde geziniyor, rastgele aralıklarla durup çimdikliyor ve sıkıyor. Önce boynum, ince sütun büyük avucu için kolay bir hedef. Solunum yolumu keserken parmak eklemlerinin nasıl beyazlaştığını izliyor.

"Benimle dövüşecek misin? Yoksa hâlâ iyi bir kurban mı olacaksın?" Kalçalarımı kaldırıp kot pantolonundaki cömert çıkıntıya sürtünüyorum.

Alt dudağını ısıırıyor.

Dokunuşu aşağıya doğru ilerliyor, iki eli de göğüslerimin ağır salınımına masaj yapıyor. Gözleri kararıyor ve kemerine uzanarak aceleyle pantolonunu indiriyor ve zorlanan sikini serbest bırakıyor.

Serbest kaldığında haykırıyorum, kalın bir prekum damlası alevlenmiş başını süslüyor.

Kalçalarımı iterek kalçalarını serbest bırakıyor ve dizlerini bacaklarımdan üzerinden geçirerek belimi kavırıyor.

Kukuletalı gözler, sikini memelerimin arasına sokarken onu izliyor. Onları birbirine iterek ileri ve geri itiyor, tepesi çeneme her çarptığında burun delikleri açılıyor.

"Bana durmamı söyle. Seni becermemi söyle. Döllerimi yüzüne püskürtmememi söyle."

Başımı sallıyorum ve o da beni sıkıca kavırıyor.

"Bana durmamı söyle, Sia." Daha sert itiyor, sesi çenesinin granit kilidi arasından gıcırıyor.

Sırtımı eğiyorum ve gökyüzüne doğru yüksek sesle inliyorum.

"Siktir!" diye tükürüyor, vücudu sarsılıyor. "Bana durmamı söyle!" diye homurdanıyor. "İyi bir çocuk ol Diego," diye alay ediyorum onun yerine, "ve yüzüme boşal."

Başını gökyüzüne çevirip gecenin içine doğru kükrüyor, sikinden fişkırان dölleer çeneme ve boynuma sıçrıyor. Göğüslerimi bırakarak sikini kavırıyor ve ağzıma doğrultuyor. Birkaç kez daha sarsıyor, orgazmı ağzıma ve yanaklarıma iniyor.

Gözleri vahşi, siki hala sert. Ağır ağır nefes alarak bakışlarını bana diyor.

"Seni öyle bir sikeceğim ki, işim bittikten sonra günlerce sikimin içinde kaldığını hissedeceksin."

Gülümsüyorum.

Geriye kayar. "Şimdi benimle dövüş, Sia, ve bu hiç hoş olmayacak. Sana verdiğim her şeyi, bana gösterdiğin pis küçük fahişe gibi alacaksın."

Nefesim kesildi.

Ellerini kalçalarıma koyup, çok az bir çabayla beni yüzüstü çeviriyor. Kıçımı sıkmadan önce tokatladı. Bir elini ensemdaki saçlarıma gömüp başımı yukarı çekiyor, kollarım hâlâ başımın üstünde, toprağa sürtünüyor. Acıyla ırkiliyorum ama karnım heyecanla geriliyor.

Kalçalarımın arası çok ıslak ve amım zonkluyor.

"Diego."

Savunmayı kolayca duyuyor.

Dizini kullanarak bacaklarımı ayırdı.

Kir ve yapraklar boynumda ve yüzümde kuruyan dölüne yapışıyor.

"Bakalım amın ne kadar ıslak." Parmaklarını amıma sokuyor ve ben zevkle haykırıyorum. "Damlıyor, *tesoruccio*. Damlıyor."

Parmaklarını dışarı çekiyor ve saniyeler sonra siki içeri giriyor.

"Diego!"

"Şu açgözlü amcığın beni bir çırpıda yutuşuna bak."

Beni sikerken acımasız davranıyor. Vücudumu benimkine bastırarak, kalçalarını tüm bedenimi yerinden oynatan bir güçle ileri itiyor. Bağlı ellerim bir ağacın dibine dayanana kadar her hamlesinde sert toprakta kayıyorum. Ona doğru itiyorum.

"Dizler," diye inliyor. "Dizlerinin üzerine kalk."

Beni yukarı çekiyor, ben de avuçlarımı ağacın sivri kabuğuna bastırarak, dirseklerimi toprağa gömerek, dizlerimi derime batan dallar ve taşlarla döverek yerime geçiyorum. Hamleleri sert ama bu şekilde daha derine iniyor ve yanaklarımdan ıslaklık akıyor. Vücudumun onun merhametinde ne kadar canlı hissettirdiğine akıl sır erdiremiyorum.

Diego Greco kontrolümü elimden alabilir ve kırılganlıklarımı *hiç* hayal etmediğim bir şekilde ortaya çıkarabilir. Ama beni tüketen tek şey bu. Bu adama, bu avcıya sarılmış bir tanrıçayım, çıplak ve güzelim ve onu dizlerinin üstüne çökertmeye *yetiyorum*.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor ve yüzüme bakmadan bunun bir keder ya da acı sesi olmadığını anlıyor.

"İşte bu, Sia. Hepsini benden al, bebeğim." O ileri sürdüğünde geri itiyorum.

Etrafıma uzanan eli klitorisimi arıyor, parmakları vücudlarımızın çarpıştığı aynı sert ve umutsuz şekilde ileri geri sürüyor.

Titremeye başladım.

Diego bunu hissediyor çünkü daha hızlı hareket ediyor. "*Tesorrucio*." Kalçaları hareketsiz ve klitorisimi çimdikliyor.

Ben onun altında bükülüp yere düşüyorum, o da beni takip ediyor. Tutarsız bağırışlarla bir araya geliyoruz, isimlerimiz gecenin içinde yankılanıyor ve asla bırakamayacağımı düşündüğüm bir yakınlık içinde bize çığlık atıyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DIEGO

Birkaç aydır evliyiz ve ben hala ne olduğunu bilmiyorum.

Sia'nın beni neden zorladığını. Bağımsızlığı konusunda rahat. İş yükümlülüklerimiz gerektirdiğinde benden uzakta zaman geçirmekte bir sorun görmüyor. Yeniden bir araya geldiğimiz günlerde biraz daha sert becerilmekten hoşlanıyor, ama bu benim için işe yarıyor çünkü kelimeleri seslendirmeden, her ikimizin de doğru yola girdiğimizi iddia ettiğimiz bir evliliğin berbat versiyonunu kaçırdığımızı bilmemizi sağlıyor.

Bu evliliğe, iplerimi elinde tuttuğu için ondan nefret ediyormuş gibi davranarak adım attım. Beni bir kukla yaptı ve dünyanın buna inanıp inanmaması umurumda değil, ama hikayenin daha fazlası olduğunu biliyorum. Sahip olduğumuz şey onun için gerçek olacak mı bilmiyorum ama bana gerçek gibi gelmeye başladı ve buna inanan tek kişi bensem bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Aylar önce Caterina'ya evlenmeye hiç niyetim olmadığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Evlilik karmaşık bir şey. Zaten her şeyden çok Sia'yı düşünüyorum. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda, nerede olduğunu ve ne yaptığını takıntı haline getiriyorum. Kendimi onun beni düşünüp düşünmediğine takılırken buluyorum. Aşk acısı çeken bir aptalın gerçekliğiyle yüzleşiyorum ve karımın New York'a sızıp beni uykumda öldürmek için bir düğün düzenleyip düzenlemediğini size söyleyemem. Sia'nın beni öldürmek için uyuyana kadar bekleyeceğini sanmıyorum. Hiç şüphesiz gözlerimin içine bakardı.

Bir şeyler saklıyor ve bana karşı dürüst olmasını ve saklamaya çok niyetli görüldüğü sır için buna *neden* ihtiyaç duyduğunu söylemesini bekliyorum.

"Neden Salvatore'a bana aşık olduğunu söyledin?"

Kahvesini yudumlarken boğuluyor.

Soğukkanlılığını toplamasını bekliyorum.

"Ne?"

"Sia, yapma bunu. Beni duydun."

"Seni sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Sabahın erken saatlerinde onu çizim yaparken bulduğum yerde, dışarıda oturuyoruz. Kucağımda oturuyor, çıplak kalçalarında parmak uçlarımı gezdirebiliyorum. Bir hafta önceki ormandan kalma çizikleri hâlâ duruyor. Her gördüğümde sikimi taşa çeviren derin yaralar.

Bacağını sıkıyorum. "Çünkü bunu hissederdim." Gözlerimin içine bakıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi dikip bakıyorum. "Sanırım öyle. Aşk kadar güçlü bir duygunun başka bir şeyle karıştırılabileceğini düşünemiyorum."

İtirafımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama gözlerini kırıştırıyor. "Kendimce sebeplerim var."

"Beni bu işin içine soktuğunu düşünürsek, bilmeyi hak etmiyor muyum sence?"

Boynunun çizgisi yutkunmak için harcadığı güçle kasıtlı olarak hareket ediyor. "Yapamam." Fısıltıyla söylediği sözler, onu rahat bırakmam için bana yalvarıyor.

Ama ben istemiyorum. "Neden?"

Kahve fincanını yere bırakıp kucağıma oturarak dönüyor. Elleriyle yüzümü kavırıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Kötü bir şey değil," diye beni temin ediyor ama ela gözlerine takılıp kaldığım için yalan söyleyip söylemediğine karar veremiyorum. "Bunu insanları korumak için yaptım."

"İnsanlar mı?"

Omuz silkiyor. "İnsanlar."

"Kaç kişi?"

Parmak uçlarını zincirimın üzerinde gezdirerek ve haçın çizgisini takip ederek aşağıya bakıyor. "İki."

"İki kişi."

"Hm."

"İsimleri ne?"

Başını sallıyor, göğsümü öpmek için öne doğru eğiliyor. "Bunu sana söyleyemem. Ama ikisinin de iyi insanlar olduğuna inanıyorum."

"Sia," diye iç geçirdim.

"Benimle yatar mısın?"

"Saptırıyorsun."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle itiraz ediyor. "Salvatore ve benim bu sabah bir toplantımız var. Ailenin Freddie'nin ölümüyle ilgili soruları var ve ben kendimi iğrenç hissediyorum. Unutmak istiyorum."

"O yaşlı amcığın ölümüyle hiçbir ilgin yok."

Dudakları göğsümün üzerinde geziniyor. "Ya da sikini yalayabilirim? Bunu henüz yapmadım." Kucağımdan inmek için hamle yaptı ama onu durdurdum.

"Sia. Ölmeyi hak eden kadın düşmanı bir pislikle ilgili endişeni gidermek için sikimi yalamayacaksın."

Surat asıyor.

"Bu güzel dudakların sikime sarıldığında nasıl görüneceğini tahmin edemeyeceğin kadar çok hayal ettim." Çenesini kaldırıyorum, öpmek için ağzını kendime yaklaştırıyorum. "Ama bir grup erkekle yüz yüze gelmeden önce benim için dizlerinin üzerine çökmeyeceksin. Dizlerimin üzerinde sana tapıyor olacağım, böylece lanet olası bir kraliçe olduğunu ve o sik kafalıların her birinin ayaklarını öpmesi gerektiğini hatırlayacaksın."

Onu kucağıma alıp eve doğru yürüyorum.

Üç dakikadan az bir süre sonra, kanepede kıvranıyordu, bacakları omuzlarımdaydı, parmaklarım amına gömülmüştü ve yüzüm ona doğru bastırılmıştı

inilti ve yalvarışlarla beni överken sıcak, yalama ve emme

Daha, daha, daha!

Şiddetle boşalıyor, doruk noktasının ıslak telaşı dudaklarıma ve parmaklarıma yapışıyor.

Vücudu gevşiyor, gözleri zevkten kapanıyor ve ağzımı ve elimi amından çektiğimde titriyor. Dizlerimin üzerinde yükselip onu öpmek için hamle yapıyorum ama ellerini yüzüme götürerek beni durduruyor. Dili dışarıda, öne eğiliyor, alt dudağımı yalıyor ve tenimde kendini tadıyor.

Parmaklarımı tekrar içine sokarak orgazmına batırıyorum ve o da kıvranıyor. Ağzımı onunkine çarparak onu öpüyorum, dudaklarım çılgınca hareket ediyor. Parmaklarımı amcığından çekerek, haçımın üzerinde onun teslimiyetini fırçalıyorum, lanet hayatımın geri kalanında bana böyle ait olması için dua ediyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapacağım?" Dudaklarını kovalıyorum.

Beni tekrar öpüyor ama dudaklarıma karşı konuşuyor. "Kolyenle."

Yavaşça geri çekiliyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Spermlerimi topla ve haç işaretini takip et."

Sırıttım. Fark etmediğini sanıyordum. "Bunun bitmemesi için dua ediyorum." Gözlerini kısıyor, ben de ayağa kalkıyorum. "Yıkıyor musun?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Evet, *tesoruccio*. Her sabah ve akşam duş alırken kolyemi fırçalarım, bir sonraki duam için hazır olduğundan emin olmak için. Toplantınıza geç kaldık. Sen hazırlanırken ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Aile toplantısına gelemezsin Diego."

Kaşlarımı çattım. "Lanet olsun, yapamam. Freddie'nin ölümüyle hiçbir ilgin yok.

Eğer birini yargılayacaklarsa, bu ben ve Salvatore oluruz."

"Bunu benim için halletmene ihtiyacım yok." Ses tonu ısırmacı ve telefonuma uzanmayı bırakıp tamamen ona odaklanıyorum.

"Bunu sizin için halletmiyorum. Geliyorum çünkü birliğiniz Freddie'nin ölümünden birinin cezalandırılması gerektiğine karar verirse, sorumlu kişi

burada bulunmalı. Sia, buna diğ er toplantılara davrandığın gibi davran.

Uygun görülürse cezalandırılmamı emredin. Umurumda değil, ama elinde olmayan bir şey için idam mangasına girmeyeceksin."

"İdam mangası yok." Çenesini kaldırdı. "Freddie consigliera'sına saygısızlık etti. Salvatore ve ben bunu yeterince iyi anlatacağız."

"Tamam," diye kabul ediyorum, onun için herhangi bir şeyi halletmem gerektiğine inanmasından nefret ederek. "Ama senin için de uygunsa, yine de orada olmak isterim."

Yatak odasına doğru yürüyor. "Sorun değil."

Yirmi dakikadır daireler çizip duruyorlar. Başım ağrıyor ve Salvatore'nin en az dört adamını öldürmeye hazır olduğunu biliyorum. Ama Alessia adil olmakla gurur duyuyor, bu da onun ya da kardeşinin iki dakikalık bir monolog yapması gerekirken bu pisliklerin her birine konuşma şansı verdiği anlamına geliyor.

Sia'nın sesi yükselirken kaşlarım çatılıyor. *Yine* aynı soruyu yanıtlıyor, o hıyarın neden ölmesi gerektiğini gerekçelendiriyor. Gözlerine bakmak istiyorum ama benden kaçıyor, onayına ya da desteğime ihtiyacı olduğu şeklinde yargılanmaktan korktuğu için bana odaklanmayı reddediyor. Gözleri önündeki erkek grubunun üzerinde kasıtlı olarak geziniyor ve onlara hitap ederken sesini sabit tutuyor. Bakışları benim üzerimde geziniyor ve hemen sonra tekrar devam ediyor. Ama geri dönüp boynumda asılı duran oniks haçın kuyruğunu alt dudağımın üzerinden geçirmemi izliyor. Ağzımın içine çekerken, bu sabahın tadı dilimde patlıyor ve yüksek sesle inlememek için kendimi zor tutuyorum. Mücevheri dudaklarımın arasından geri itip gömleğimin üzerine düşmesine izin verdiğimde karım şaşkınlıkla beni izliyor. Alt dudağımı yalıyorum, göz kapaklarım onun boşalmasını izlerken yaptıkları gibi düşüyor. Bakışlarımız birbirine takılıyor, sırtıyorum.

Bunun bitmemesi için dua ediyorum.

Sia tekrar söylediklerine odaklanıyor ve toplantının geri kalanında beni görmezden geliyor. Ama koltuğuna nasıl yerleştiğini, kalın kalçalarını birbirine nasıl sürttüğünü görüyorum.

"Freddie'nin oybirliği olmadan öldürölmüş olması beni endişelendiriyor ve Tanıkların önünde yapıldı," diyor Carlo.

Sia'nın gözleri kapanır. "Altı rütbeli üyemiz toplantıya katıldı. Hiçbiriniz o anda konuşmayı tercih etmediniz."

Carlo, "Hiçbirimiz aynı kaderi paylaşmak istemedik," diye mırıldanıyor ve keşke onu son toplantıda yakasından tutup dışarı sürükleydim de şu anda yüzüne bakmak zorunda kalmasaydım diyorum. Ölüsü daha faydalı olurdu.

"Sorularınızın hepsi aynı," diye homurdanıyor Sia. "Bana ya da Salvatore'a çuvalladığımızı kabul ettirmek için başka ifadeler kullanıyorsun. Biz batırmadık. Freddie çuvalladı ve bu ilk kez olmuyor. Son kez aile içinde aşağılandım."

Sesi masanın üzerinden kesiliyor.

"Hakaretlerinizi yuttum ve hepsinin asılsız olduğunu *bile bile* benden şüphle etmenize izin verdim. Aptalca bir şekilde yeteneklerimin sizin küçük zihinlerinizi değiştireceğine inandım. Yanılmışım. şimdi yeni bir oyun oynuyoruz. Ben sizin üstünüzüm. Bundan böyle, cinsiyetime dayanarak otoritemi sorgulayan olursa, gerekçelerinizi haklı çıkarmanız veya tartışmanız mümkün olmayacak. Boğazını keserim ve dudaklarımı kanınla boyarım. şimdi, bunu yapmak zorunda kalmadan önce defol git gözümün önünden."

Her bir ahmağa tek tek bakarken öfkeden tüyleri diken diken oluyor. Ayağa kalktıklarında, her biri bir saygı gösterisi olarak çenelerini eğiyor. Freddie son ölen olmayacak. Bu kesin. Bazıları kendi yollarına çok bağlı. Ama şimdilik Sia'nın uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydular.

Giderken onlara el sallıyorum, arkadaşlarının boğazını kestiğimi bildikleri için gözlerindeki küçümsemenin tadını çıkarıyorum.

Salvatore konuşmak için hamle yapar, ama Sia elini kaldırır. "Söyleyeceğin her neyse beklemek zorunda kalacaksın. Bize müsaade

edin."

Elimi tutuyor ve beni kardeşinin malikânesinden geçirip ön kapıya en yakın tuvalet odasına götürürken ben de kendi isteğimle gidiyorum. Kapıyı arkamızdan çarparak bana doğru döndü. "Sen bir yalancısın."

Rahatça makyaj masasına yaslanıyorum. "Nasıl yani?"

Bir adım öne çıkıyor. "Senin haçın," diye suçluyor. "Küçük ayınının bizim sonumuzun gelmemesi için dua etmek olduğunu söylemiştin."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Benim *küçük ritüelim*in birden fazla amacı var."

"Lütfen söyleyin."

"Yalan söylemiyordum." Omuz silktim. "Bu sessiz bir dua. Ama aynı zamanda seni özlediğimde seni tatmamı da sağlıyor."

Gözlerini kırıştırıyor. "Beni özledin mi? Tam karşımda oturuyordun."

"Hm," kabul ediyorum. "Ama kızgındın ve iş anlaşmalarını asla bölmesem de, özellikle de sen patron kaltağı gibi davrandığında, çünkü bu benim aletimi sertleştiriyor, seni sinirli görmekten hoşlanmıyorum."

"Peki dölümün kalıntılarını tatmak tam olarak ne işe yarıyor?"

O kadar yakınında duruyorum ki kokusunu alabiliyorum. Ona bakarken başparmağımı kaldırıp alt dudağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Bana seni mutlu edebileceğim tüm yolları hatırlatıyor, seni baltalamaya yönelik acınası girişimlerini silebileceğim tüm yolları hatırlatıyor ve beni bir kukla gibi oynatmana rağmen, yine de dizlerimin üzerine çöküp her birinin önünde bana vermeye istekli olduğun ilgi kırıntıları için yalvaracağımı hatırlatıyor."

Bir an bana bakıyor, gözleri yaşlarla ıslanıyor ve sonra önümde diz çöküp kemerimi çözüyor ve kot pantolonumu çıkarıyor.

"Sia," diye mırıldanıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, sesi içindeki yalvarışla birlikte yumuşak. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmeni istiyorum. Senin için ne kadar fedakârlık yapabileceğimi bilmeni istiyorum. Bunu hepsinin önünde yapardım, böylece hepsi senin merhametine ne kadar muhtaç olduğumu bilirdi. Ben onların kraliçesi olabilirim ama sen benim kurtarıcısın."

Saçlarını kavıyorum, sözleri kalbime aptalca bir şey yapıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor, hızla atıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda aralıklı olarak duraklıyor.

Elleri pantolonumu ve boxerımı yırtıyor. Sikim dışarı fırladı, kalın ve sertti ve dudaklarından bir nefes uzaktaydı.

"Eğer yanlış yaparsam..."

"İstesen de yapamazsın," diye onu rahatlatıyorum. "Ama eğer çok sert davranırsam."

Başını iki yana sallar. "Diego, seninle benim aramda çok sert bir ilişki yok."

Dilini yalayarak ucumdaki yarıktan geçiriyor, ben de boşta kalan elimi yanımda kenetleyerek kontrol arıyorum.

Dudaklarını ıslatarak başımı şefkatle öpüyor, sonra da tacımın üzerinden geçirip günah kadar tatlı ağzının içine alıyor.

"*Sia*," diye tıslıyorum ve çaresiz yalvarışımı dilini ateşli bir şekilde yuvarlayarak ödüllendiriyor.

Sarsılmam karşısında inliyor ve ben de kendime engel olamıyorum. Elimi saçlarında kullanarak sikimi ağzının derinliklerine itiyorum. İşareti alıyor, boğazının direncini hissetmeden önce yutabildiği kadarını yutuyor.

İnliyorum. "Bebeğim, rahatla. Daha derine inmeme izin ver."

Burnundan nefes alıyor, yavaşça nefes verirken boğazı açılıyor ve onu daha da aşağı çekiyor.

"*Fuuuuck*."

Onu yönlendiriyorum, başını geriye doğru hareket ettiriyorum, onu tekrar aşağı yönlendirmeden önce dilinin uzunluğuma karşı kaymasının tadını çıkarıyorum. Ritmi kolayca yakalıyor, başı ve dili birlikte hareket ediyor.

"Bana elini ver," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Talimatı gecikmeden yerine getiriyor ve küçük avucunu aletimin tabanına sarıyorum, ona nasıl bir baskıdan hoşlandığımı göstermek için sıkıyorum. Başka bir talimat vermeden, elini onunkiyle aynı ritimde hareket ettiriyor.

Ağzını. Çok ileri gittiğinde tıkanıyor ve ben de bu sesi biraz fazla seviyorum, her seferinde onaylayarak hırlıyorum.

Ela gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş ve tacım boğazının direncine her dayandığında sikimin yanaklarına akıtmaya zorladığı gözyaşlarıyla ıslanmış. Bakire ağzını öyle bir sikiyorum ki yüzüme tükürmesi gerekiyor ama bunun yerine ne kadar sert olursam hevesi o kadar artıyor.

"Sia, bebeğim. Sikimi çok iyi yutuyorsun."

Etrafımda mırıldanıyor ve ağzının titreşimi, spermimin her damlasını yutmaya söz vererek aletim boyunca vızıldıyor.

"Benim dölleri de böyle yutacaksın."

Başını sallıyor, dili sikimin zorlanan ihtiyacını yalıyor. Tükürük çenesinden akıyor.

Kendine güvenini kazanarak boştaki elini kaldırıyor ve taşaklarımı avuçlamak için boxerımın içine kaydırıyor.

Adını haykırıyorum, orgazmımı engellemek için duvarı yumrukluyorum. Sıvayı çatlatıyor ve kendimi sabitlemek için duvarın sağlam demirine doğru iterek geri çekiyorum.

"İşte böyle, Sia. Bebeğim, sakın durma. Durma. Sikeyim. Durma."

O yapmıyor ve ben hazır olmadan sikim sarsılmaya başlıyor, ucumdan dölleri fişkırıyor ve acımasız bir takdirle ağzına fişkırıyor.

Saçlarını kullanarak, daha fazla kaldıramadığında onu aletimden çekiyorum. Ayaklarının üzerine oturup bana bakıyor. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş ve rimeli gözlerinin nemli çizgisinin altına bulaşmış halde, onu hiç görmediğim kadar kraliçeye benziyor. Alessia Greco onun kurtarıcısı olduğuma inanıyor olabilir ama yalnızlığımın en büyük gücüm olduğuna inandığım bir dünyada onun mutluluğu yavaş yavaş benim tek görevim haline geliyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ALESSIA

"**düşürdüm**."

Onu tuzağa

Caterina duraksıyor, yemek çubukları havada, iki çubuğun arasında sıkıca tuttuğu suşi tabağına geri düşüyor. "Kimi tuzağa düşürdüm?" Kimsenin görmediğinden emin olmak için garip bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Diego," diye fısıldıyorum.

Caterina'nın gözleri kısılıyor ve yüzündeki gülümseme sevinçten çok şaşkınlık ifadesi taşıyor. "Diego'yu hayatım boyunca tanıdım," diyor. "Bana tuzağa düşürülebilecek bir adam gibi gelmiyor."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Yemeğime dokunmadım, sashimi önüme konduğunda olduğu gibi güzel duruyordu. Çubuklarımla tabağımda gezdiriyorum.

"Demek istediğim, Diego dediğiniz gibi *kapana* kısıldıysa, bunun nedeni *kapana kısılmak* istemesidir."

Suçluluk duygusu pişmanlığa benzer bir şeye dönüştü ve ben nadiren de olsa kendime bu olumsuz tavşan deliğine düşme izni veriyorum. İzin verirsem hayatımın pek çok yönü ruhumu yiyip bitirebilir. Başkalarının günahlarını görmezden gelmek ve gerekçelerini haklı çıkarmak kolaydır, ancak yalnızca sizin omuzlarınıza yüklenen yanlışlar, taşınması ağır bir yükür. Keşkeler ilerleme ve yükselme yeteneğinizi engeller. Hayatınızı sizi çılına çevirecek bir pişmanlık dolambacında geçirebilirsiniz. Kendinizi sizi seven insanlardan soyutlarsınız.

Çünkü kendinden nefret etmek başkalarına yük olabilir. Olumsuzluk olumsuzluğu doğurur. Kendinize olan sevginiz azalır ve öz değeriniz uzak bir anıya dönüşür. Uzun zaman önce kendime pişmanlık duymayı düşünmeyi bile yasakladım. Salvatore babamı öldürmüş olsaydı, nedenini ya da ahlaki pusulasını sorgulamazdım. Yine de kendime asla aynı anlayışla yaklaşmazdım.

Diego ise bambaşka bir muamma. Artık yalan olduğunu ilan edemeyeceğim bir aşkı itiraf etmemiş olsaydım, Diego'nun ölmüş olma ihtimali çok yüksekti. Kardeşim keşkelerle oynamaz. Pişmanlığın atlıkarıncasına hiç adım atmaz. Haklı olsun ya da olmasın, verdiği kararlarla hareket eder ve mışıl mışıl uyur. Panik halimde, genç kaptanı bildiğim tek yolla korudum. Bundan pişmanlık duyamam ama onun seçim hakkını elinden aldığım ve ona pazarlık edilecek bir meta muamelesi yaptığım için kendimden duyduğum nefretin her geçen gün arttığını görüyorum.

"Burada olmana sevindim," diyorum sonunda, her kelimesinde ciddi olarak.

Caterina söylediklerimden dolayı üzgün görünüyor. "Keşke birbirimizi farklı koşullar altında tanısaydık."

Onun umutsuzluğunun kalbime sızmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Diego'nun aksine," diye fısıldıyor, "ben kendimi kaptırmaya pek istekli değildim."

"Salvatore iyi bir adam," diye onu rahatlatıyorum, sesimdeki samimiyeti duymasını umarak.

"Bilemem," diye karşı çıkıyor. "Benimle sadece iki kelime konuştu."

Yüz hatlarım yumuşuyor. "Bu sana onun da en az senin kadar boyundan büyük işlere kalkıştığını göstermiyor mu?"

Cevap vermiyor ve ben de dikkatimi tekrar yemeğime veriyorum, ince bir dilim ton balığı alıp ağzıma atıyorum.

"Diego'yu seviyor musun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü hayatıma zorla soktuğum birini sevdiğimi söyleyebileceğimden emin değilim.

"Çünkü Bianca ve Vincent, ben onun hayatının cehennemde geçtiğinden eminken birbirlerine aşık oldular. Gabriella ve Lorenzo aşkı bulmak için tüm zorluklara göğüs gerdi. Hiçbirimiz geleneksel anlamda aşık olamayacağız ama sence bu dünyada mümkün mü?" Caterina soruyor. "Yoksa onların istisna olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben... Ben..."

Devam ediyor. "Bianca ve Gabriella'nın kendilerini ortaya koymadan aşık olamayacaklarına inanıyorum ve bunu gerçek anlamda söylemiyorum" diye açıklıyor. "Demek istediğim, sevecek kadar özgür hissedinceye kadar tüm çarpık sırlarını ve ruhlarının en karanlık kısımlarını paylaşmaları gerekiyordu."

Beni dikkatle izliyor, yüzü endişeyle çarpılmış. "Eğer bu doğruysa," diye fısıldıyor, "bu seni korkutmuyor mu?" Başımı sallıyorum.

El hareketini taklit ediyor. "Benim hiç sırrım yok ama herkes karmaşık ve belki biraz da berbat. Ya kendini açarsan ve reddedilirsen?"

Ellerim titriyor ve onları kucağıma koyup gözden uzaklaştırıyorum. "Diego'nun aşık olmadan önce sırları araştırarak bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence Diego adınızı bilmeden önce sırlarınızı bilen bir adam."

Asit boğazıma hücum ediyor ve bardağımlı kaldırıp rahatlamak için suyumı yudumluyorum.

"Diego'nun senin gerçek yüzünü öğrenirse seni asla sevmeyeceğinden korkuyorsun." "Hayır."

Evet.

"Beni sevip sevmemesinin konuyla ilgisi yok."

"Neden?"

"Çünkü dünya gerçekte kim olduğumu bilseydi hayatım başıma yıkılırdı."

Gölümsüyor ama bu jest hüzin dolu. "Onun sevgisi önemsiz olmazdı.
Kurduğun hayat için savaşmanı sağlayacak tek şey o olurdu."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DIEGO

Ne bulduğumu anlamaya çalışarak ekranıma bakıyorum.

Hiçbiri mantıklı değil.

Tarihle başladım. Altı ya da sekiz haneli kod gerektiren her şey için kullanmakta ısrar ettiği aptal şifre.

Devam edecek pek bir şey yoktu. Babasının ölümü onun için önemsiz gibi görünüyor, bu yüzden o gün başka bir şey olduğunu tahmin etmek zorundayım. Ama Bianchi'ler temiz görünüyor. Suç üzerine kurulmuş bir aile ne kadar temiz görünebilirse.

Bunu insanları korumak için yaptım.

Bu hiç mantıklı değil. *Kimi* koruduğunu sanıyor? Daha da önemlisi, gerçeğin kendisini yok edebileceğine inanırken neden başka birinin yükünü üstleniyor?

Evime habersizce girdiği ve beni onu yok etmeye çalışmakla ve hayatımı tehdit etmekle suçladığı gün onun ve kardeşinin sırrını araştırmayı düşünmüştüm. Bundan vazgeçtim çünkü ne sakladığı gerçekten umurumda değildi. Onların işi beni ilgilendirmezdi. Onların kıyafetlerini çözmek için casusluk yapmazdım. Davamız için çok önemli hale geldiler. Bahsetmeye değer bir şey bilgim dahiline girerse ve görmezden gelinemeyecek kadar büyükse, bunu Lorenzo'ya götürürdüm. Ama asla Alessia'yı tehlikeye atacak bir şey yapmam.

Sonra beni siyah bir takım elbisenin içine soktu ve sonsuzluk yemini etmemi istedi.

Lorenzo onun için casusluk yapmamı söyledikten sonra, zaten yaptığım şeyi bilmek bana yanlış geliyordu. Yaptığı şey için Sia'dan nefret ediyordum ama iyi bir nedeni olduğuna inanıyordum. Beni *sevmediğini* biliyordum, *sevdiğini* söylese bile. Kadına takıntılıydım ama aramızda aşk yoktu. Birbirimizi *tanımıyorduk* bile. Sadece *bir* öpücük paylaşmıştık. Ayak parmaklarını kıvrandıran, ruhu parçalayan, düşünceleri şekillendiren bir öpücük. Gerçek kimliğimi *yeni* öğrenmişti ve sonra evlendik.

Düğün gecemizde, CJ'in sadece haftalar önce evlenme teklif ettiğini itiraf etmişti ve ilk başta, safların dönmeye başladığını tahmin ettim, bu yüzden kendini yetişkin bir bebek bezi giymekten bir göz kırpması uzakta olan bir adamla evlenmek zorunda kalmaktan kurtarmak için bir kumar oynadı. Ama neden Lincoln şirketinin milyarder varisi değil de ben?

İki kişi.

CJ koruduğu insanlardan biri mi ve eğer öyleyse, neden onun suratına bir yumruk daha atmak istiyorum? Ve az önce bulduğum şeyle onun ne ilgisi var?

Sırlarını iyi saklamışlar, haklarını vermeliyim. Ama Giuliana Bianchi'nin adını kullanan bu kadının Sia ile ne ilgisi var? Daha da önemlisi, kim bu kadın?

Ön kapının kilidi açılıyor ve dizüstü bilgisayarımı usulca kapatıyorum.

"Oh." Sia gülümsüyor, evine giriyor ve her seferinde yaptığı rutini uyguluyor.

Önce ayakkabılarını çıkarıyor ve ayak parmaklarını parke zemine bastırıyor, ayağının kemerini gererken gözleri memnuniyetle kapanıyor.

Anahtarlarını girişteki masaya, çantasını da masanın yanına bırakıyor. "Seni birkaç gün daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"Kimi koruyorsun?" Havadan sudan konuşmakla uğraşmıyorum. Cevap istiyorum ve o da sonunda bana cevap verecek.

Merak kara kaşlarını çekiştirerek yaklaşıyor. "Korumak mı?"

"Saklamaya bu kadar niyetli görüldüğün sırrı, kimi koruyorsun?"

Gözleri temkinli bakıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. "Sana söyleyemeyeceğimi söylemiştim."

"Yapabilirsin.

Yapmayacaksın."

Sessizliğini koruyor.

"İki kişi dediniz. İkisinin de seni yok etme yeteneği var mı?"

Yutkunuyor. "Hayır."

Kollarımı kanepenin arkılığına doğru kaydırıyorum. "Bana o kişiden bahset o zaman."

Çenesi telle kapatılmış ve tahrişle zonkluyor.

"Üzerimde bir şey mi arıyorsun? Kazanç için bilmek istemiyorum, Sia. Ne kendim ne de ekibim için. Ama oyun alanını eşit tutmak için benimle ilgili cephaneye ihtiyacın varsa, oyunu oynayacağım."

"Hayır. Bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi bilmek istemiyorum."

"Lorenzo birleşmemiz için çok hevesliydi, böylece senin içinde gözleri olacaktı.

aile," diyorum ona gereksiz yere. "Bir casus olarak. Kabul ettim ve bu beklentiyi yerine getirmeye niyetli miydim bilmiyorum."

"Bu bir sır sayılmaz. Evliliğimizi kabul etmesinin ana nedeni bu olmasa da, bunun bir rol oynadığı yeterince açıktı. Bu da bilmemen *için* bir başka neden. *Lütfen* Diego. Bu işin peşini bırak."

Oda hatırladığımdan daha büyük görünüyor. O sadece birkaç adım ötede ama ben sanki koca bir ev bizi ayırıyormuş gibi hissediyorum. Sanırım o da tam tersini hissediyordur, duvarlar içine kapanıyor. Bakışları dikkatli bir şekilde çıkış noktalarının üzerinde geziniyor.

"Neden birdenbire bu konuyu açıyorsun?"

"Bilmem gerek."

Başını iki yana sallar. "Buna *ihtiyacın* yok. Sen *istiyorsun*. Arada fark var."

"Anlat bana."

Konuşmak yerine bana bakıyor.

"Bu evliliğin içinde sıkışıp kaldık," diyorum. "Ya bundan en iyi şekilde yararlanabiliriz ya da şimdiye kadar olduğu gibi tadını çıkarabiliriz." Gözlerimin, beni dizlerimin üzerine çökerten yumuşak kıvrımlarını örten beyaz yüksek belli pantolonunda ve siyah blok renkli body takımında gezinmesine izin veriyorum. "Ya da yabancılar gibi yaşamaya başlayabiliriz. Sen burada yaşarsın, ben de New York'ta kalırım. Piyon olmaya hiç niyetim yok, Sia. Senden çok hoşlanıyorum, bir süre kendimi senden nefret ettiğime inandırmaya çalıştığımı düşünürsek bu beni şaşırttı." Gülüyorum çünkü bu düşünce saçmalığın da ötesinde. Havadan daha çok arzuladığım birini nasıl hor görebilirim? "*Dur sana yardım edeyim.*"

"Grace." Sözcük dudaklarından fırlıyor ve ardından ağzını kapatma şekli bana tek hecenin kaçmasını istemediğini söylüyor.

"Grace?"

"Grace Snow," diye kabul ediyor.

Bu ismi biliyorum ama The Quest'teki hemşirenin ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum.

Boğazını temizliyor. "Lucy Snow benim en iyi arkadaşımdı. Grace onun kız kardeşi."

"Grace'i neyden koruyoruz?"

Gözlerinin yaşlarla parlaması hoşuma gitmiyor ama ıslak gölgeyi görmezden geliyorum.

"Kalp kırıklığı."

Alt dudağım dışarı çıkıyor. Bu tam da Sia'ya özgü bir düşünce tarzı, onun olmayan bir kalbi korumak.

"CJ bana evlenme teklif etti," diyor, bunu zaten biliyor olmama rağmen. "Üvey oğlumla evlenmek hiç de hoş görünmüyordu ama Salvatore'un umurunda değildi. CJ de öyle."

Endişesini anlayabiliyorum ama yine de CJ'i reddetmesi için yeterli değil.

"Grace bu teklife nasıl dahil oluyor?" "O

CJ'e aşık."

Bütün bu durum çok saçma.

Giderek artan baş ağrımı dindirmek için gözlerimi ovuşturuyorum. "Bakalım doğru anlamış mıyım... Milyarder bir bekârdan gelen ve seni köhne bir ihtiyarla evlenme gerçeğinden kurtarabilecek bir teklifi reddettin çünkü arkadaşın Grace CJ'e aşık ve duyguları incinebilir."

"İncinirdi ve bu bir aşk değil. Ona aşık."

Sia'nın gözleri bilgisayarına kayıyor, çenesi sallanıyor ama başını dik tutuyor. "Ne yapıyorsun Diego?"

Bu basit bir soru değil. Ses tonunda masum bir merak yok. Bu düpedüz bir suçlama; beni daha dik oturmaya iten panikle söylenmiş bir söz.

"Bu benim kafamı karıştırıyor, Sia. Asla evlenmek istemedim. Yine de buradayım ve tüm bu durumun en aptalca kısmı, bunun *doğru* hissettirmeye başlaması. Seninle olmadığım zamanlarda seni özlüyorum, eskiden seni ekranda görmeyi arzuladığım saplantılı bir şekilde değil. Seni güldürmeyi ve gülümsemeni görmeyi özlüyorum. Seninle konuşurken seni görmeyi özlüyorum çünkü dudaklarının hareketini izlemeyi seviyorum. Sesini duymak artık benim için yeterli değil. Geceleri yatmadan önce esnemeni ve lanet bir telefon görüşmesinde iyi geceler demeni dinlemek yerine sana dokunmak istiyorum. Yeniden gerçeğe dönüşmesi için *günlerce* beklemem gereken bir anıyı yumruğumla sikmek yerine ellerim vücudunda, dudaklarım dudaklarında ve sikim içine gömülmüş halde seni uyandırabilmek istiyorum."

Bana boş boş bakıyor.

"İşin içinde duygular var," diyorum daha basitçe. "Ama sakladığın her neyse ona karşı kendimi korumam gerekiyor."

"Seni koruyorum. Ben seni *korudum*."

Ev sessizliğe gömülür ve Sia nefes almayı keser.

"*Ben* mi?" diye soruyorum, şok omurgamı parçalıyor. "Koruduğun diğer kişi ben miyim? Kimden?"

"Grace en iyi arkadaşım Lucy'nin kız kardeşıydı." Beni görmezden geliyor. "Kız kardeşi öldü ve bu bir kişi için yeterli bir kayıp. Onun mutluluk şansını elinden almayacağım."

Ayağa kalkıyorum, hayal kırıklığıyla yastığı odanın öbür ucuna fırlatıyorum. "Lanet olası bir yalan daha."

"Bu bir yalan değil," diye yalvarıyor.

"Düşündüğünden daha zekiyim. Bu yüzden mi beni seçtin? Bunun *benimle* ya da *bizimle* hiçbir ilgisi yoktu ama benim asla soru sormayacak, cevap aramayacak kadar embesil olduğuma mı inandın? O zamanlar bile beni seçmenin bir nedeni olduğunu bilecek kadar seni tanıyordum. Bana o nedenin ne olduğunu söyle."

"Senin embesil olduğunu hiç düşünmedim. Sana söyledim Diego, seninle evlenmek, seni seviyormuş gibi yapmak seni korumak için düşünebildiğim tek yoldu."

"Neye karşı? Kime karşı?"

"Sana yalan söylemedim. Bana inanmak zorundasın." Yaklaşıyor, ellerini göğsüme bastırıyor, yalanlarını yutmam için bana yalvarırken gözleri kocaman. "Sana tüm gerçeği anlatamayabilirim ama sana yalan söylemedim Diego."

Onun bu yanından nefret ediyorum. Onun için yalan söylemenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Yalanları gözünü kırpmadan dilinden dökülüyor.

"Ailen bunu iyi saklamış, Sia. Ama ben yaptığım işte gerçekten çok iyiyim." "Hayır." Başını sallıyor. "Bilemezsin. *Bilemezsin.*"

"Babanızın ölüm tarihi Lucy Snow'un kaybolduğu tarihtir."

Başı ileri geri hareket etmeye devam ediyor, beni reddediyor ama gözlerindeki yaşlar başka bir hikaye anlatıyor.

"Babanı önemsemezdin." "O bir şeytandı."

"Yani Lucy o randevunun önemiydi."

Ellerini göğsünden indiriyor ve avuçlarını pantolonunda aşağı yukarı ovuşturuyor. "Diego, lütfen dur."

"Onu aradım. Birden ortadan kayboldu."

Sia kırılmaya hazır görünüyor, ama ona ihtiyacım var. Kalbimin aramızda büyüyen şeye karışmasına izin vermeden önce her şeyi bilmem gerekiyor.

"Aradım, aradım ve sonra bir şey hatırladım." Gözleri kapandı.

"Annen."

Açıyorlar.

"Kimse ondan bahsetmiyor. Tören için düğünümüze katıldı ve ne bir damla gözyaşı döktü ne de bir tebessüm etti."

Hiçbir şey, bir göz kırpma bile.

"Onu araştırdığımda dul olmasının yanı sıra eyalet sınırına yakın bir psikiyatri koğuşunda kaldığını öğrendiğimde yaşadığım şoku hayal edin."

Şok karımı ele geçiriyor ve bilinçli bir düşünce olmadan bir kez daha bana yaklaşıyor. Neredeyse dokunacaktık.

"Bianchi'lere hakkını vermeliyim... çok zekisiniz. Onu göz önünde saklıyorsunuz."

"Saklanan... *kim*?"

"Annen psikiyatrik bir hasta olduğu halde şehirde nasıl rahatça dolaşabiliyor? Kredi kartlarını kullanıyor. Tüm faturalarını zamanında ödüyor. Nasıl, Sia? Bir psikiyatri kliniğinde, insanı neredeyse komada tutan on iki farklı türde ilaç alan bir hasta tüm bunları nasıl yapar?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Annem hiçbir zaman hastaneye yatırılmadı."

"Annen, hayır. Ama Giuliana Bianchi'nin var."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye tersliyor.

"Ve sen yalan söylemeye devam ediyorsun!" Kükredim. "Yalan söylemiyorum!" diye bağırıyor.

"Lucy Snow neden son on sekiz yıldır annenin kimliğiyle bir psikiyatri koğuşunda oturuyor? Grace'in duygularını korumuyorsun, Sia. Lucy ve Grace Snow'un ailenle ya da özellikle *seninle* ne ilgisi var?"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ALESSIA

Elim boğazıma geldi ve geriye doğru sendeledim. "Sen neden Bunu söyleyerek mi? Lucy öldü. O *öldü*."

Sözlerimin doğru olduğunu biliyorum ama sesim mücadelesini kaybetti.

Avuçlarımı önüme düşürdüğümde kırmızı lekeleri görüyorum. Babamı boğazından bıçakladığımda tenimi süsleyen kan. Onun ölümünü izledim. Onu ben öldürdüm. Bunu Lucy için yaptım. Onu Lucy için öldürdüm.

"Bana söyledi. Bana söyledi." Diego'nun hâlâ burada olduğunu biliyorum ama etrafımdaki oda genişlemeye devam ediyor. Boş bir alanda duruyorum, babamın hayatının son anları gözlerimin önünde canlanıyor. "Eğer onu sorgularsam sonumun onun gibi olacağını söyledi. Onu öldürdü çünkü bebeğine hamileydi. Bunu *yaptı*, *itiraf* etti. Ofisindeydim ve bana saldırdı. Ona yaptığı gibi beni de öldürebilirdi. Bunu *o* söyledi. Bu yüzden... bu yüzden... başka seçeneğim yoktu... onu öldürdü." Sonunda kocama baktım. "Yanılıyorsunuz."

Yanılıyor olmalı. Aksi takdirde, babamı sebepsiz yere öldürmüş olurum. Vicdanım her zaman rahat oldu çünkü cinayet için haklı bir sebebim vardı. Eğer böyle bir şey varsa. Edoardo on yedi yaşında bir kızı avladı ve imparatorluğunu tehdit ettiği anda onu ortadan kaldırdı. Böyle bir skandal Chicago'yu mahvederdi. Edoardo hapse girerdi ve akbabalar etrafta dolaşır.

Ben bir yana, beş kişi gerçeği biliyor ve bunlardan ikisi öldü. Kardeşim ve annem oradaydı. Ne yaptığımı gördüler. Dino olaydan sonra geldi ve sırrım annem tarafından ortaya döküldü. Ama kişisel çıkarları için bana ve Salvatore'ye şantaj yapmaya kalkıştığı anda, Salvatore onun boğazını kesti ve cesedine tükürdü. Charles farklıydı. Birliğimizi güvence altına almak için ona bir sır emanet ettik. Bu fikir hoşuma gitmedi ama Salvatore, Charles'ın bizi çözmek için bir nedeni olmadığına dair beni temin etti. Kıyafetin ona getireceklerine ihtiyacı vardı. Rahmetli kocam, güç için kendi babasını öldüren bir adamla anlaşmaya girme konusunda şüpheliydi. Gerçek onun endişelerini hemen giderdi. Charles, CJ'e sırrını açtığında çok kızmıştım. Bu onun sırrı değildi ama CJ bu konuyu hiç açmadı. Bunu mezara kadar saklayacağına güveniyorum.

Diego farklı. Güçlü yanımlı seviyor ama babamı soğukkanlılıkla öldürdüğümü bilse aynı şeyi hisseder miydi bilmiyorum. Beni farklı görmesini istemiyorum. Bana saldıran bir adamın canını almamı izledi ama saldırıyı *gördü*. Babamın öldürölmesi, ölü bir adamın sözüne karşı benim sözüm. Kendimi savunduğumdan nasıl emin olunabilir? Gerçek şu ki, savunmuyordum. Ona saldırdım. Mektup açacağını aldım ve boynuna sapladım. Bunun yeterli olmadığından emin olunca kristal bir sürahiyle kafasına vurdum ve ardından şah damarını keserek kan kaybından ölmesini izledim. Bu nefsi müdafaa değil. Diego zaten bana tam olarak güvenmiyor. Benim bir yalancı olduğuma inanıyor. Gerçeği bildiğini düşünsene.

Dizüstü bilgisayarını eline alan Diego ekranı açar.

"Bak." Başımı sallıyorum.

"Sia. *Bak.*"

Kabul formlarını ve *Giuliana Bianchi*'nin ya da doğum adıyla Lucy Snow'un küçük bir fotoğrafını gösteren ekrana bakıyorum.

Bedenimi sarsacak kadar büyük ve beni titretecek kadar güçlü bir hıçkırık kopuyor dudaklarımdan. Ağzımı kapatıyorum. "Hayır. Diego." Çenem sallanıyor. "Bana yalan söylediğini söyle."

"Bilmiyor muydun?" Dizüstü bilgisayarı kapattı.

"Hâlâ hayatta mı?"

Gözyaşlarımdan şüphelenerek bana bakıyor.

"*Gerçekten* bilmiyor muydun? Gözlerimin içine bak Sia ve yalan söyleme." "O benim en iyi arkadaşımdı," diye fısıldadım. "Bunu ona neden yapayım ki?" Koltuğuma çökerek bana gösterilenleri anlamlandırmaya çalışıyorum.

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, boğazım yırtılıyor ve avazım çıktığı kadar bağıyorum.

"Onu aramadım," diyorum ona. "Bana öldüğünü söyledi ve ben de onun ölümünü arayan Grace'den saklamakla o kadar *ilgilendim* ki bakmadım."

"Muhtemelen onu bulamazdınız."

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Ama bakmalıydım. Son on sekiz yılımı cesedinin bulunacağından, bir şekilde bizi onun ölümüyle ilişkilendireceğinden ve Grace'i de kaybedeceğimden korkarak geçirdim. Onun canlı bulunacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben bunun neresindeyim, Sia? Bu kadının, annenin ve babanın benimle ne ilgisi var?"

Bilmiyor. Hâlâ bilmiyor.

Ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi fırçalıyorum ve sahte bir sakinlik maskesi takıyorum. "Onu görmem gerek."

Kolumu tuttu. "Önce benimle konuşmalısın."

Eline bakıyorum ve o da bırakıyor.

"Sia."

"Lucy'yi o lanet olası cehennem çukurundan çıkarmalıyım." Burnumu çekiyorum ve parmaklarımı gözlerimin altına daldırarak tenime yapışan gözyaşlarını temizliyorum.

"Bunu bana neler olduğunu anlattıktan *sonra* yapabiliriz."

Onu görmezden gelerek kapının yanından çantamı aldım ve çıplak ayaklarla evden çıktım.

Diego beni evden kovaladı. "Seni ben götüreceğim."

Bir süre arabaya baktım. Titriyorum ve araba kullanacak durumda değilim. "Tamam." Diego anahtarları uzatarak benden alıyor, elimdeki titremeyi görünce duraksıyor.

"Tesisin parasını kim ödüyor?" Garaj yolundan geri geri çıkarken sordum.

"Annen."

Başımı sallıyorum. Bunca zamandır. Bunca zamandır biliyordu.

"Sence Salvatore biliyor mudur?"

Ona bakmıyorum ama kafası çevresel görüşümde sallanıyor. "Bunu gösteren hiçbir kanıt bulamadım."

Bir kez başımı salladım.

"Dino ve Giuliana yıllar boyunca Lucy'nin evraklarında bulduğum tek imzalar. Kardeşiniz Edoardo'yu Lucy'nin hastaneye yatırıldığı gün öldürdü. Sebebi o muydu?"

"Yol ne kadar sürer?"

Cevap vermedi. Sorusunu görmezden geldim. Şimdi de o beni görmezden geliyor.

Tesis kasabadan çok uzakta değil ve bu benim öfkemi daha da arttırıyor. Lucy tüm zaman boyunca burnumuzun dibindeydi. Kısa bir yolculuk ve gerçekten bakmış olsaydım onu bulabilirdim.

Ayaklarımı Diego'nun beni evden kovalamadan önce kapacak kadar akıllı olduğu ince topuklu ayakkabılara geçirip kıyafetlerimi düzeltiyorum, sırtımı düzeltiyorum ve giriş kapılarına doğru fırlıyorum.

Yaşlı bir kadın resepsiyonda oturuyor ve ben içeri girerken bana gülümsüyor. "Giuliana Bianchi'yi görmeye geldim."

Gülümsemesi hemen kayboluyor. "Özür dilerim," diye karşı çıkıyor.

"Giuliana ziyaretçi kabul etmiyor."

Sabırım azalıyor.

Masanın üzerine eğildim. "Dalga geçilecek havada değilim, ayrıca kızdırmak isteyeceğin biri de değilim. Anladığım kadarıyla gerçek

Giuliana Bianchi. Buraya kendi adını kullanan kadını ziyarete gelen yaşlı cadı. Muhtemelen size ayakkabısındaki kir gibi davranıyor."

Kadın yutkunuyor.

"Ben onun kızıyım. Ama onun hayal ettiğinden çok daha güçlüyüm. Gittiğim her yerde silah taşıyorum ve *beni kızdıran* insanlar üzerinde kullanmaktan hiç çekinmiyorum" diye bağıyorum.

Diego yanıma geldi. "Bizi *derhal* Giuliana'ya götür, yoksa birkaç dakika içinde bu kapıdan bir polis ordusu içeri girecek. İkimiz de biliyoruz ki görmemize izin vermediğiniz hastaya her ne oluyorsa yasal olmaktan çok uzak. Ayrıca muhtemelen çocuklarınızı üniversitede okutmak için sessizliğiniz karşılığında para alıyorsunuz." Masasındaki Noel ağacının etrafında oturan üç çocuğun fotoğrafını işaret ediyor. Kadın fotoğrafı yüzüstü yere bırakıyor.

"Onu uyuşturuyorlar," diyor üzüntüyle, "kendi güvenliği için."

Homurdanıyorum.

Kadın ayağa kalkıyor, masanın etrafında dolaşıyor ve girişimizi sağlamak için anahtar kartını kullanıyor. "Şu kadın, anneniz," diyor yürürken. "Kızının, yani hastanın," diye açıklıyor, "birçok insana zarar vermeye çalıştığını söyledi. Kendisi ve ailesi için tehlikeli olduğunu söyledi."

"Toplum için tek tehdit annem," diye mırıldanıyorum.

Büyük bir odanın eşiğinde duraklar. Güneş camdan içeri giriyor ve hoparlörlerden hafif bir müzik yayılıyor. Pencere kenarında tekerlekli sandalyede oturan bir kadın dışında her yer boş. Yanında bir beşik oturuyor ve kaşlarımı çatıyorum. Eğer Lucy doğum yapmış olsaydı, çocuk şu anda on sekiz yaşında olacaktı.

"Doktoru çağırayım. Durumunu o açıklayabilir."

Odaya giriyorum, onu ürkütmemek için topuklarımın üzerinde sessizce adım atmaya çalışıyorum.

Saçları hâlâ sarı ama kısa kesilmiş ve ensesinde küçük bir topuzla bağlanmış. Boynunun sütunlarında çizikler var ve seğirme şeklini izliyorum,

kendi kendilerini yaraladıklarını tespit etmek zor değil.

Ben yaklaşırken Diego geri çekiliyor. "Lucy," diye sesleniyorum.

"Lucy. Lucy yok. Lucy değil," diye iki ya da üç kez tekrarlıyor.

"Giuliana?" Onun yerine test ediyorum.

Oflayıp pufluyor ama konuşmuyor.

Duruyorum. Ellerim titriyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve kendimi ona atıp sarılmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Benim," diye devam ediyorum. "Alessia."

Bana bir yabancı gibi bakıyor. Teni solgun ve mavi gözleri yüzüne çökmüş. Parmaklarını ağzına götürmüş, tırnaklarını yiyor ve beni dikkatle izliyor.

Gözlerim beşiğe takılıyor. Küçük bir bebek battaniyeye sarılmış, gözleri sürekli açık ve dudakları hafifçe bükülmüş bir şekilde oturuyor, bu da sahte bir şişenin dişlerinin yerine oturmasını sağlıyor.

"Bebeğiniz çok güzel." Bebeğe dokunmak için hamle yapıyorum ama Lucy çığlık atıyor ve geri çekiliyorum.

"Bebeğime dokunma. Dokunma."

"Özür dilerim." Ellerimi yumruk yapıp göğsüme bastırıyorum. "O çok sevimli." "Evet ama o benim," diye atıldı. "Ve uyuyor. O uyuyor çok."

"Küçük bebekler çok uyur." "Mm."

Başını sallıyor.

"Seninle oturabilir miyim?"

"Evet. Ama birazdan yemek vakti gelecek. Akşam yemeği saat altıda ve geç kalırsan yemek yiyemezsin ve eğer yemek yemezsem Grace'in odamda uyumasına izin vermem."

"Grace?" Sesim çatlıyor ama Lucy fark etmiyor.

"Bebek. *Benim* bebeğim," diye açıklıyor.

Diego'ya baktım. Gözlerinde ağır bir acı var. Lucy'yi tanımıyor ama herkes onun yaşadığı travmayı görebilir.

Takım elbiseli ve kravatlı bir adam, omuzlarını dikleştiren bir otorite havasıyla odaya girdi. "Burada olmamanız gerekiyor."

Hemen ayağa kalkıyorum, ayaklarım ona doğru fırlıyor. "Seni durduğun yerde vurmalıyım," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim. Bu tesis kameralarla dolu."

Diego'nun elinin sırtıma dokunduğunu hissediyorum. "Birkaç kamera tehdidinin sizi koruyabileceğini düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz."

Doktor, Diego ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor.

Kocam konuşuyor, konuştuğunda da sesi sessiz ve sakın, her kelimeyi okşayan öldürücü bir tını var. "Salvatore Bianchi bir grup adamla birlikte yola çıktı. İçlerinden biri aile hekimi. Onlar gelene kadar Lucy'nin tüm tıbbi dosyalarının personelinizde hazır olmasını sağlamanızı öneririm. Özellikle de onu böyle uysal bir halde tutmak için kullandığınız ilaçların detaylarını içeren dosyalar."

Yüzü kızarıyor.

"Giuliana Bianchi ile temasa geçersen" -Diego konuşmaya devam ederken doktor Lucy'ye bakıyor- "*gerçek* Giuliana Bianchi ile temasa geçersen, burada yarattığı şey hakkında bilgimiz olduğu konusunda onu uyarırsan, seni vahşi bir domuz gibi deşerim."

"Bu kadına kendi güvenliği için ilaç verildi," diye tükürüyor.

Sia, zavallı adamla arasında boşluk kalmayacak kadar yaklaşır. İki parmağını adamın şahdamarına sokarak boğulmasına neden olur. "Sen gerçek bir amcısın ve annem sana ne ödüyor ya da tıbbi lisansını böylesine iğrenç bir şekilde kötüye kullanman için sana ne yapıyor bilmiyorum, ama seninle işim bittiğinde bunların hiçbirine değmeyecek. Seni yok edeceğim. Ailenin sana olan sevgisini, sana sadece aşağılama ve tiksintiyle bakana kadar çarpıtacağım ve bilebileceğinden daha yalnız olduğundan emin olacağım. Sahip olduğun her şey yok olana kadar servetini kurutacağım.

geriye kimsenin sikkemek için para vermeyeceği sarkık küçük bedeninin kaldı. Ve daha kötüsünün olamayacağına inandığında, seni ölüm için yalvartmanın bir yolunu bulacağım, ama sana bu zevki tattırmayacağım. Sen kendini bu noktaya getirmek için verdiğin her kötü kararı hatırlarken seni kendi zihninin hapishanesine hapsedeceğim ve tüm bunlar boyunca glmseyeceğim."

"Polisi arayacağım."

Sia geri çekilir, kollarını göğsünde kavuşturur. "Lütfen yap. Bu arada ben de Lucy'nin kız kardeşi Grace Snow'u arayayım. Bütün bu olaylardaki rolün yüzünden kelepelenip gtrlmenini izlemek için göz açıp kapayınca kadar buraya gelecektir."

"Alessia."

Sia topuğunun üzerinde dönerek Salvatore'a doğru ilerler ve kendini onun sertçe karşılık verdiği bir kucaklaşmanın içine atar.

"Neler oluyor? Diego bana bunun acil bir durum olduğunu ve sadece güvendiğim kişileri getirmemi söyledi."

"Ben Lucy."

"Wh-" Ama Lucy ayağa kalkıp Chicago'nun patronuna hayalet görmüş gibi bakarken bacakları titreyince sözleri kesilir.

"Edoardo," diye fısıldıyor. "Benim için geldin."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DIEGO

Salvatore, Lucy Snow vücuduna sarılmış bir halde durmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu hepimiz dehşet içinde izlerken göğsüne gömüldü. Edoardo Bianchi'nin yaşlı halinin fotoğraflarını görmüştüm ve eğer gözlerimi yeterince kısarsam, sanırım onunla tek oğlu arasında bir benzerlik görebilirdim. Ama Lucy onların bir ve aynı olduğuna inanıyordu. Edoardo öldükten on sekiz yıl sonra Salvatore'nin kollarına bıraktığı bebeğin onların bebeği olduğuna inandığı ve sahte bebeğin dört aydan daha yaşlı görünmediği düşünülürse bu şaşırtıcı değil. Neredeyse yirmi yıldır bu zavallı kızın boğazından hangi ilaçları zorla geçirdiklerini bilmiyorum ama hasar kalıcı olmalı.

Amadeo, Dr. Ölüm'ün başına getirilmişti ve görünüşe bakılırsa o pisliği koruma görevini tam anlamıyla üstlenmişti. Adam, Salvatore'un adamı onu sabit tutmak için kaburgalarına yumruk atmadan yer değiştiremiyordu. Onu yetkililere teslim etmek, Lucy'yi kurtarma gücüne sahip olan ancak bunun yerine maaş çeki almayı seçen bir adam için çok kolay bir ceza gibi görünüyor. Ben olsam *onu* bir mahzene kilitleyip farelerin icabına bakmasına izin verirdim.

Resepsiyondaki hemşire Narciso'yu kayıt odasına götürerek daha önce hiç görmediğim ve çok az konuşan bir adam olan aile doktoruyla birlikte Lucy Snow hakkındaki tüm dosyaları topladı. Lucy'nin ailesini ve yetkilileri işin içine katmadan önce bu berbat tesiste neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor.

Herkes görevlerini yerine getirdikten sonra, Sia hiçbir uyarıda bulunmadan koğuştan çıktı. Ona yetişmek için koşuyorum, ayağında iki santimlik stilettolar var.

"Sia. Bekle. Nereye gidiyorsun?"

Beni görmezden gelerek Maserati'sinin sürücü kapısını açıyor ve içeri giriyor. Araba kükreyerek hareket ediyor ve beni ezmeyecek kadar benden hoşlandığını umarak devirli aracın önüne geçiyorum.

Ellerimi kaputun üzerine koyup
başımı sallıyorum. Avucunu kornaya
vuruyor.

Kulaklarımı sağır eden ses kulak zarlarıma çarparak onu dışarıda bekledim. Camı indirip bana bağırdı. "Diego, çekil yolumdan." "Sia."
"Seni ezeceğim."

"Sağlıklı düşünemiyorsun..."

Direksiyonu yumruklayarak homurdanıyor. "Bana şu anda mantıksız deme! Zihnim gayet açık. Ya yolumdan çekil ya da arabaya bin."

Tereddüt etmedim. Arabaya koştum ve kendimi yolcu koltuğuna attım.

Kıçım daha koltuğa değmeden ayağı gaza basıyor, araba gıcırdayan tekerleklerle otoparka doğru hızla ilerliyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni görmezden geliyor, ellerini direksiyonun üzerinde sıkıp sıkıp açıyor.

Salvatore'un babasını öldürmesi şimdi mantıklı geliyor. İkizler onun Sia'nın en iyi arkadaşını hamile bırakıp öldürdüğüne inanıyordu. Sia şaka yapmıyordu; adam bir canavardı ama Giuliana ve Dino kendi başlarına bambaşka bir türdü. Ölüm Lucy için bir iyilik olurdu. Yaşadığı eziyet ve travma, kafamda canlandıramadığım bir işkenceydi ve zavallı kız her şey başladığında sadece on yedi yaşındaydı.

"Salvatore'un babanı öldürmesi şimdi mantıklı geliyor," diyorum yüksek sesle. "Yeraltı dünyasının ısrar ettiği gibi güce aç değildi. Senin için, Lucy için misilleme yapıyordu."

Bana bakmıyor ama bu gözyaşlarının akmasını engellemiyor.

"Neden Dino? Şüpheli cinayette onun da parmağı olduğuna mı inanılıyordu?"

Beni yine görmezden geleceğini düşündüğüm kadar uzun bir süre sessiz kalıyor, ama sonra sesi arabanın sessizliğini bozuyor, ses tonunun duygusuz tınısı uzanıp ona dokunmamı istiyor. "Dino güç için bir fırsat gördü. Kontrol ve egemenlik takıntısı olan oydu. Edoardo öldüğünde, Salvatore patronun yerine geçmek için çok gençti. Sadece on yedi yaşındaydı. Akli başında hiç kimse onun otoritesini körü körüne kabul etmezdi."

Haksız değil. Birkaç gün içinde öldürülürdü.

"Dino bizi korumayı teklif etti, *onu*," diye düzeltiyor. "Ne olduğunu anladık ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? On yedi yaşındayken, bizim, *onun*," diye düzeltiyor, "günahlarımız ölüm fermanıydı. Dino güç vaadi için hayatlarımızı kurtardı. Salvatore'a tahtı devralmaya hazır olana kadar sadece *ısıtacağına* dair güvence verdi, ama Salvatore hazır olduğunda onu vermeye o kadar da hevesli değildi."

İçime bir anlayış yerleşiyor ama o devam ediyor. "Sonra Dino birleşmemizi talep etti."

"Kimin birliği?"

"Ben ve o. Beni karısı olarak istiyordu ve bunu gerçekleştirmek için bize şantaj yapmaya hazırdı. Bu da ağabeyimi çileden çıkardı. Bizi kurtarmak için onu öldürdü."

"Aile bunu sorun çıkarmadan kabul etti mi?"

Omuz silkiyor. "O zamana kadar ailenin iki reisini öldürmüştü. Öldürdüğü herkesin yüzünde gülümsemeler yaratarak Joker lakabını hak etmişti. Ayrıca Dino'nun ölümüyle ailenin rahatladığını düşünüyorum. O bir

korkunç bir lider. Korkusuz birini, zirveye çıkmak için kendi babalarını öldürecek birini istediler."

Son cümlesini bitirirken sözleri kesiliyor ve ben de onu düşünceleriyle baş başa bırakıp arabayı sürerken sessizliēe gömülmeyi tercih ediyorum.

Otuz dakika içinde, tanımadıēım bir evin önünde durduk.

"Neredeyiz biz?"

"Arabada kalmak isteyebilirsin." Elinde çantasıyla araçtan iniyor ve kararlı bir şekilde n kapıya doēru ilerliyor.

Onu takip ediyorum.

Kapıyı almıyor, doēruca içeri giriyor.

"Anne!"

"Seni buraya ben davet etmedim." Kadın girişe doēru adım attı, aēzı tiksintiyle çarpılmıştı. "Git buradan."

Giuliana bu kadar ařaēılık bir pislikken anne ve kızı arasındaki benzerliēi görmek zor. Gözleri aynı renk ama onunkiler Sia'nınkiler gibi parlamıyor. Bunun yerine nefretle kısılmış, etraflarına kalıcı olarak kazınmış küçümseme çizgileri onu gereksiz yere yaşlandırıyor. Sia'nın dolgun dudakları gülümseyip kahkaha atarken, onunkiler kaşlarını çatıyor ve dünyaya ateşli hakaretler savuruyor. Nefret kadının gzelliēini yiyip bitirmiş ve kızının ışıldayan cazibesi nefretini daha da arttırıyor.

"Getiēimiz on sekiz yıl boyunca, beni hor grdēn için beni dondurduēuna inandım." Giuliana konuşmak için aēzını açar ama Sia devam eder. "Ama mesele o deēil. Bana iftira atmaktan zevk alıyorsun. şimdi anlıyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. "Anlayacaēımı biliyordun, deēil mi? Göstermekte ısrar ettiēin ihanet perdesini eninde sonunda aralayacaēımı ve içindeki ktlē greceēimi biliyordun."

"*Git* dedim."

Annesi şimdiye kadar varlıēımı görmezden gelmişti. Burnunun ucuyla bana bakıyor.

"New York'taki pisliğini evime getirmeye nasıl cüret edersin! Onunla evlenmek yeterince utanç vericiydi, Alessia. Onu ortalıkta dolaştırmak ise sadece çaresizlik. Seni sevecek bir erkek bulamadın, bu yüzden bir *çocuğu* sana değer veriyormuş gibi davranması için tuzağa düşürdün."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Sia onun yüzüne bir tokat atarak bizi şoke etti

Hepsi.

"Bana istediğin kadar bok gibi davranabilirsin anne. Ben yaşamayı öğrendim.

benim için hiçbir şey ifade etmeyecek kadar uzun süre hor gördün. Ama *kocam* hakkında *konuştüğünüzde* ya da onunla *konuştüğünüzde*, hatta onun varlığını *düşündüğünüzde*, bunu lanet bir saygıyla yapıyorsunuz. O lanet olası bir kaptan. Daha da önemlisi, o benim evli olduğum adam ve ben de *lanet* olası bir *consigliera*'yım."

Giuliana'nın gözleri şok içinde açılıyor ve bana kızının o ana kadar bu iğrenç kadına karşı kendini savunmayı *hiç* seçmediğini söylüyor.

"Benim gözümde asla bir değer olmayacak, kızım. Sen bir lider değilsin.

Sen bir katilsin."

Sia donakalıyor ve elimi sırtının alt kısmına koyacak kadar yaklaşıyorum. "Karım senin düşmanlığınla başa çıkmayı öğrenmiş olabilir ama ben öğrenmedim ve öğrenmeyeceğim. Eğer bir daha Sia'ya doğru bakarsan, boynunda tuttuğun o haçı dikenli telle değiştirecek birini tanıyorum. Anladın mı diye sormayacağım çünkü umurumda değil. Tek uyarım bu."

"Az önce beni öldürmekle mi tehdit ettin?" diye çığlık atıyor.

"Evet." Sia'ya dönüyorum. "Hasar kontrolü için Lorenzo'yu aramama gerek var mı?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Kardeşin annesine saygısızlık ettiğim için beni öldürmeye çalışacak mı?" Gülümsüyor. "Hayır."

"Güzel."

"Vincent bunu senin için yapar mı?"

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Hayır. Vincent benden emir almaz ve yaşlı bir kadını sırf yaşlı bir sürtük olduğu için asla öldürmez, ama bunu bilmesine gerek yok."

Beklenmedik bir şekilde eğiliyor ve dudaklarımı öpüyor. "Bu ne içindi?"

"Daha önce hiç kimse anneme benim için böyle karşı çıkmamıştı. Ağabeyim onu azarlıyor ama sen az önce bana kaba davrandığı için onu öldürtmekle tehdit ettin."

Sanki karşımızda durmuyormuş gibi konuşuyoruz. Seslerimiz kısıldı ve gözlerimiz birbirine takıldı.

"İnsanların sevdiğim insanlara zarar vermesini hoş karşılamıyorum. Fiziksel ya da duygusal olarak."

"Diego."

"Mm?" Daha da yaklaşıyorum, dudaklarına tekrar dokunmak istiyorum. "Beni seviyor musun?"

"Yeter!" Giuliana bağıırıyor, kelime boğazından bozuk bir plak gibi cırtlak çıkıyor.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı, ama gözlerinin dar çizgisinde bir parça kıskançlık var. Sia'nın kendisini sevecek birini bulmuş olmasından nefret ediyor. Tek kızını yalnız görmeye bayılıyordu çünkü Sia'nın kendisinin asla sahip olamadığı bir şeye sahip olması fikrini hazmedemiyordu. Göğsümde bir şey çiçek açıyor, bir memnuniyet ve başarı hissi. Giuliana Bianchi, Sia'yı mutlu görecektir kadar uzun yaşadı ve bu onun varlığını mahvetti.

"Seni vurmadan önce evimden defol. *Katil!*" Yine o kelime.

Katil.

"Hiç öğrenemeyeceğimizi mi sandın?" Sia bıçağı görmezden gelir. "Onu hiç bulamayacağımızı mı sandın? Her şey çözülüyor anne ve günahlarının bedeli kanla ödenecek. Bundan emin olacağım."

Giuliana'nın öfkesi geldiğimizden beri ilk kez yatışıyor, yerine panik yerleşiyor. Sia'nın iddialarını çürütmek için çenesini kaldırıyor, ama önce karım konuşuyor.

"Lucy elimizde. Salvatore şu anda onunla birlikte, Narciso ve Amadeo da öyle. Küçük doktor arkadaşın, oğlun cevaplar için onu zorlamaya başladığında lanet bir kanarya gibi ötecek. Bunu ikimiz de biliyoruz. *Ben kazandım.*" Son sözleri bir savaş ilanı gibi fısıldıyor.

Annesi gülüyor, sesi kötü niyetle dolu. "Ben uzun zaman önce kazandım, Alessia. O reşit olmayan kaltak *benim* hayatımı alabileceğini sandı. Hayatımı o adamı severek geçirdim. Ona *her şeyimi* verdim. Onu almasına izin vermeyecektim. Onu benden alamayacaktı."

"O bir çocuktu!" Sia'nın sesi onlarca yıldır peşini bırakmayan gerçeği haykırırken kırılıyor. "O bir çocuktu ve adam onu avladı ve sen de *onu* cezalandırdın. Seni *hiç* sevmemiş bir adamın günahları yüzünden genç bir kızı hapse attın. O seni asla sevmeyecekti."

"Bunu bilmiyorsun," diye bağırır annesi. "Bundan emin olmak için onu benden aldın. Hepsi aptal bir kız için. Onu öldürdün ve yanına kâr kaldı!"

Şok omurgamı yırtıyor, beni olduğum yerde donduruyor.

Onu benden aldın. Onu

öldürdün.

Paçayı kurtardın.

Sia beni ya da gerçeğinin yarattığı depremi fark etmiyor.

Be

n. Edoardo'yu Sia
öldürdü. Salvatore
değil.

"Sen benden bir şey aldın, ben de benden bir şey aldığından emin oldum. Sen. O kızın ruhunun gün be gün ölmesini izledim ve hepsi senin suçundu Alessia. Bunu *sen* yaptın. Lucy'nin deliliğe sürüklenmesinden *sen* sorumlusun. Benden çaldıkların için o senin cezandı."

Kıpırdamadan duruyorum, bilinçli düşüncenin tamamen çökmesiyle donup kalıyorum çünkü babasının ölümünden sorumlu olan kişi *karım*. O haksız değil. Onun sırrı Chicago için şeytani olurdu. Eğer yeraltı dünyası gerçeği bilseydi, Salvatore bir sahtekâr olarak görülürdü. Yalanları ve *kendi* yalanları yüzünden onun bağırsaklarını deşerler. Dünyamızın fareden daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da sahtekârdır.

Aylar önce evime hışımla girdiğinde, bildiğimi sanmıştı. Onların sırrını keşfettiğimi düşündü.

Hala nedenini cevaplamıyor. Tüm bunlarla benim ne alakam var? *Nasıl?* Beni koruyor mu?

Bir silah ateşlendi ve Sia'yı tutup arkama çekerek zarar görmesini engelledim. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Sia tehlikede değildi.

Elinde sıkıca tuttuğu silahla elimden kurtulmaya çalışıyor ve annesinin dizlerinin üzerine çöküşünü izliyor, iki eliyle karnını tutuyor, göbeğinin etrafında kan birikiyor.

"Ölmeden önce göreceğin son yüzün benim yüzüm olmasına sevindim. Seni oraya koyanın ben olduğumu bilerek cehenneme dalacaksın." Sia'nın yüzüne aklı başında ya da sakın görünmeyen bir gülümseme yerleşiyor. "Tıpkı hayatını adadığın o kötü koca gibi. Bunun için beni öldürseler bile, buna değecek." Silahını tekrar kaldırır ve üç el daha ateş eder. "Babama selam söyle."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ALESSIA

Artık saklayamıyorum.

Annemin beni katil olarak ilan ettiğini duydu ve bu da yetmezmiş gibi bunu büyük harflerle ve ünlem işaretiyle yazmak zorunda kaldı.

Onu öldürdün ve paçayı kurtardın.

Giuliana'nın ölmek üzere olan bedeninin başında dururken boğazımı temizliyorum. "Lucy'nin babamla ilişkisi vardı. On yedi yaşındaki en iyi arkadaşım ile seks yapıyordu ve onu hamile bıraktı."

Sırtımı ona dönüyorum, gözlerinin içine bakamıyorum.

"İlişkilerini biliyordum ve durdurmaya çalıştım. Onu nasıl bir adam olduğu konusunda uyarmaya çalıştım ama o bunu göremedi."

Burnumu çekiyorum, silahımın emniyetini tekrar yerine takıyorum ve çantama geri koyuyorum.

"Sonra bana hamileliğini anlattı. Sonunun kötü olacağını biliyordum. Bunu ona söyledim. Onu uyarmaya çalıştım. Kavga ettik. Onun adına mutlu olamadığım için üzgündü."

"Oyuncak bebek."

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Düşük yapmış olmalı ya da gerçek bebeği ondan alıp yerine bebeği koymuşlar."

Zihnim dolaşıyor, son yirmi yılın dehşeti gözümün önünden geçiyor. Annemin ellerinde ne cehennemlere katlanmış olmalı ve

Doktor.

"Her şeyi konuşmak için ertesi sabah benimle buluşmasını istedim. Haberi babamla paylaşmadan önce konuşmamızı beklemesi için ona yalvardım. Ama gelmedi."

Çantamı karıştırıp cep telefonumu çıkarıyorum ve kardeşimi arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Giuliana öldü. Bir temizlik ekibi göndermeniz gerekiyor. Bunu organize ederdim ama sağlıklı düşünemiyorum."

Cevabını beklemeden telefonu kapattım.

"Onu aradım ve yerini bulamayınca Edoardo'yla yüzleştim." "Yalnız mıydınız?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Tartıştık. Bana *fahişeliğimi* unutmamı söyledi.

Arkadaşım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi söyledi. Onu öldürdüğünü düşündüm."

Babamın çalışma odasına doğru bakarak annemin cansız bedeninin ve onu bir cehennem halesi gibi saran kan gölünün üzerinden geçip ofise doğru ilerliyorum. Diego da peşimden geliyor.

"Saygısızlık ettiğim için bana saldırdı, bana vurdu ve tekmeledi, sonra da bir hiçmişim gibi beni başından savdı. Beni asla bir tehdit olarak görmedi ve bu beni çok kızdırdı."

İçecek arabasına doğru ilerledim. Annem kocasını gömdükten kısa bir süre sonra kırılan ya da ölümle lekelenen her şeyi değiştirmişti. Oda, onun burada öldüğü günden farklı görünmüyor.

"Mektup açacağını boynuna sapladığımda burada duruyordu. O kadar şaşırmıştı ki viski sürahisini almaya vaktim oldu." Kapağı açıp kendime bir bardak viski doldurdum. "Ve kafasında parçaladım." Kehribar rengi sıvıyı yudumluyorum ve sonunda dönüp Diego'ya bakacak cesareti buluyorum. "Sonra kırık camı şah damarını kesmek için kullandım ve o kan kaybından ölürken boynuna dayanıp gülümsedim."

Hiç duygu göstermiyor.

"Salvatore dünyanın düşündüğü gibi acımasız bir katil değil. O benim."

Alkolün geri kalanını bir hamlede yutuyorum, yanık yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

"Ailem, benim bir *kız çocuğu* olarak, bir arkadaşımın intikamı için babamı idam ettiğimi bilseydi, kesilecek bir domuz gibi asılırdım. Salvatore bunu izlemek zorunda kalırdı. Beni korumaya çalışırken ölecekti. Böylesi daha iyiydi," diye onu temin ederim. "Kardeşimin Chicago'nun hiyerarşisinin en tepesinde oturma ihtiyacına saplanmış psikopat bir katil olduğuna inanmak dünya için daha iyiydi. Mafyanın arkaik sistemi için bunu kabullenmek daha kolaydı. Salvatore'ye kan döktüğü için saygı duyuyorlardı ama beni kendi kanım için kötüleyeceklerdi."

"Gerçeği kim biliyor?"

"Sadece Salvatore, CJ, Giuliana ve ben gerçeği biliyorduk. Chicago'nun müsteşarı bile hâlâ kendisine anlatılanlara inanıyor. Ama Narciso'nun bizden şüphe etmesi için bir neden yok. Sırrımızı saklamak bir ölüm kalım meselesiydi. Bunu biliyorduk."

"Nasıl uyuyorum, Sia?"

"Av, bizi bir araya getiren kaderin garip bir cilvesiydi. Gerçek olamayacak kadar uygun bir tesadüf, sence de öyle değil mi? Senin, rakip bir aile üyesinin, Görev gibi gizli kapaklı bir işe karışmış olman çok zorlama bir ihtimaldi. Kardeşim gibi ben de nedenini sorguladım."

"Kardeşin seni ve kendini korumak için beni öldürmekle tehdit etti." Bu bir ifade, soru değil, ama başımı sallıyorum.

"Bir delilik anında hayatını bağışlamak için aşkımı ilan ettim. Hepsi bir yalandı. Seni *sevmiyordum* ama kendimi sana bağlı hissediyordum. Seninle evlenmek ne kadar kötü olabilirdi ki? Seni bir yalan ağının içine çektim, ama bunu iyi bir sebep için yaptım. Rütbeliler etrafımda dönüyordu ve Salvatore bana bir ültimatom verdi. Ya ölürsün ve ben CJ ile evlenirim ya da yalanlarımın arkasında dururum ve seninle evlenirim. Bunu seni korumak için yaptım. Seni elimde tutmak için." Utanarak itiraf ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Tek bir kelime bile.

Kristal bardağı yere bıraktığımda elim öyle bir titriyor ki yumruğumu sıkıyorum. On sekiz yıl öncesine dönüyorum, kanlar içinde, ağabeyimin babamın iğrenç yüzüne bir gülümseme yerleştirmesini izliyorum.

"Gitmek zorundayım," diyorum. "Bu senin için çok fazla ve soruların olduğunu biliyorum ama bir adamı öldürdüğümü öğrendim ve ölmeyi hak etmesine rağmen," diye yalvarıyorum, "onu sebepsiz yere öldürdüm. Öldüğüne inandığım bir arkadaşım sağ bulundu ve çözmeye bile *başlayamadığım* bir travma yaşıyor ve az önce annemi vurdum."

Kocamı bir zamanlar doğru olduğuna inandığım aldatmacanın katmanları içinde bırakarak yanından geçip gidiyorum. "Salvatore'un bu karmaşayı yönetmesi için gönderdiği kişiyi beklemekte sorun yok değil mi?"

Bir kez başını sallıyor ve beni takip etmeye kalkışmadığı için şükrediyorum. Evliliğimize *ya da* hayatıma son noktayı koymasına hazır değilim.

Evinden çıkarken Giuliana'nın cansız bedeninden kaçınarak, onun Diego Greco'nun asla almak istemediği hediyeler silsilesinin sonuncusu olduğunu düşünüyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

ALESSIA

Dünyam başıma yıkılalı bir hafta oldu.

Kendimi tanıdığım kadının bir kabuğu gibi dolaşıyordum.
ol.

Salvatore beni bir şahin gibi izliyor.
ona iyi olduğuma dair güvence vermek zorundayım. O kadar endişeli ki annemizin ölümünden bile bahsetmedi. Tek bir kelime bile etmedi. Sanki o hiç var olmamış gibi hayatımıza devam ediyoruz, ki yalan söylemeyeceğim, bu benim işime geliyor.

Onu annemin evinde bıraktığımdan beri Diego'yu ne gördüm ne de ondan haber aldım. *Ne* beklediğimden emin değilim, ama inşa ettiğimiz şeyi altımdan söküp atma şansı bulmadan önce yas tutmak için zamana ihtiyacım varsa, bunu bana verdi. Bundan hiç şüphem yok.

Salvatore onu hemen öldürmek istedi. Ama bir kez daha yalan söyledim. Kardeşime güvenilir olduğuna dair güvence verdim. Diego'nun şu anda bildiklerini kimseye anlatmayacağına dair içimden yemin ettim çünkü beni seviyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Zararın çoktan verilmediğinden emin değilim. Belki de Lorenzo zaten biliyor ve bu bilgiyle nasıl başa çıkacağına karar vermeye çalışıyor.

Diego, Lorenzo'nun onu Chicago'ya casusluk yapması için yerleştirdiğini itiraf etti. New York'un patronu ihtiyaç duyması halinde cephane istiyordu ve Diego şimdi bunu küçük bir fiyonkla bağladı. Chicago'yu toza çevirecek kadar bk bir el bombası.

Diego'yu aradım. Ama aramalarımın her biri doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Hatta New York'a *tek başıma* uçacak kadar aptaldım. Artık düşmanca olabilecek bir bölgeye girmiştim. Ama o evde değildi. Onu aramak için diğer aile üyelerini takip edecek kadar intihara meyilli değildim. Kendimi korumak için bir parçam kalmıştı.

İki gün önce yenilgiyi kabul ettim ve Salvatore'u korumak için cephaneliğimde kalan tek kozu kullandım. Kendi iyiliğimi pek umursamıyordum ve Diego'nun kararını verdiği yeterince açıktı. Ama Salvatore'a tahtını korumak için bir şans borçluydum. O bunu hak ediyordu.

Elimde kalın sarı bir zarfla Salvatore'a yaklaştım ve Diego'ya özgürlüğünü ve New York'taki bekr hayatını hediye ettim. Lorenzo, Diego'nun evliliğimizden uzaklaşmasına asla izin vermezdi ama işlemleri başlatan ben olursam, kabul etmekten başka çaresi kalmazdı.

Diego en karanlık sırrımızı işfa ettiyse her şey tartışmalı olabilir. Boşanmış bir kadın yerine dul bir erkek olurdu. Her iki durumda da, hiç istemediği karısını kaybeder.

Serçe parmağımı kullanarak sayfamdaki karakalemi ovuyorum, gövdenin çizgisini yumuşatıyorum. Neredeyse bir yıl sonra ilk canlı çizim dersime katıldım ve yaptığım şeyin ya da hala olabileceklerin acısından kendimi uzaklaştırmaya çalıştım.

Birini gitmesine izin verecek kadar sevmek çok klişe.

Keşke benimle konuşsa. Ama başka bir seçenek göremiyorum. O kararını verdi. Sessizliği yeterince yüksek.

Bencil arzularımın ötesine bakmalıyım. Aşık olduğum adam artık var olmayan bir fikre aşkını ilan etti. Yalanlarım onu uzaklaştırmaya yetti ve bunu kabul etmek zorundayım.

Onun kalbine sahip olmayabilirim ama hayatını korumalıyım. Salvatore onu öldürmek istiyor. Umarım kocam istediği yalnız yaşama sessizliğini koruyacak kadar değer veriyordur.

Bu bir kumar ve Lorenzo'ya olan sadakati kişisel arzularından daha ağır basabilir ama denemek zorundayım.

Ders bir saat önce bitti. Yine de bitirmeye hazır değildim. Asi düşüncelerimi dağıtmam gerekiyordu. Şimdiye kadar kâğıtları almış olmalıydı. Salvatore bana bu konuda güvence verdi. Nasıl oldu bilmiyorum. Telefonlarıma cevap vermiyordu, kardeşim neden onun telefonlarına cevap vereceğini düşünüyordu bilmiyorum. Tabii Lorenzo teslimatı kolaylaştırmıyorsa.

Doğduğu günkü gibi çıplak bir halde önümde duran modele, yazımı bitirebilmem için kalması karşılığında bin dolar teklif ettim. Gözünü bile kırpmadı, teklifimi kabul etti ve herkes etrafımızda toplanırken pozisyonunu korudu.

"Rahat olduğuna emin misin Lucas?" Milyonuncu kez soruyorum. "Neredeyse doksan dakikadır bu pozisyonda duruyorsun."

Kolayca gülümsüyor. "Ben iyiyim, Bayan Bianchi." "İki dakika daha, sonra bitirebiliriz." "Nasıl isterseniz, Bayan Bianchi."

Boyun kaslarının çizgisini izlerken stüdyonun kapısı çarparak açılıyor ve ikimizi de ürkütüyor. Çantama uzanıyorum, annemi öldürmek için kullandığım silah hala rahatça içinde duruyor, ama girişte kimin durduğunu görünce duruyorum.

"Diego."

"Kıyafetlerini giy ve dışarı çık," diyor Lucas'a, gözleri kafatasımı delerken.

Her zamanki gibi görünüyor; siyah gömlek, siyah kot pantolon, ağır botlar ve boynunda asılı kalın haçı. Koyu renk gözlerini yüzüme dikmiş, çenesini sıkıca kapatmış ve burun deliklerini açmış.

Delirmiş.

"Sen de kimsin?" Lucas aptalca sorar.

Diego pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp Lucas'a doğrultuyor.

"Sana bir daha söylemeyeceğim. Karımın sadece sikime bakmaya ihtiyacı var, bu yüzden ben onu mükemmel bir silah atışıyla çıkarmadan önce seninkini kaldır ve siktir git."

Lucas kıyafetlerini almak için çabalıyor.

"Özür dilerim Lucas," diye özür dilerim. Zavallı adam üniversite masraflarını karşılamaya çalışıyor ve ihtiyacı olan son şey yüzüne silah doğrultan öfkeli bir mafya babası.

Diego bana kaşlarını çattı.

"Endişelenmeyin Bayan Bianchi," diye yalan söylüyor Lucas gömleğini toplarken.

Bir silah sesi stüdyoda sekiyor ve ben şok içinde irkiliyorum. Lucas'ın tişörtü elinden sarkıyor, vücuduna çekmesine saniyeler kalan tüten bir malzemenin kalıntıları. Şok ve korku içinde Diego'ya bakıyor.

"Ben Greco."

"Ne?" Lucas gözyaşlarının eşiğinde nefes alıyor.

"Onun adı. Bianchi ya da Lincoln değil. Greco. *Lanet olası* Alessia Greco. Bir daha evliliğimize saygısızlık ederek seni vurmak zorunda bırakma beni."

Lucas gitmek için çabalıyor, Diego'nun birkaç saniye önce girdiği kapıdan aceleyle çıkarken kot pantolonunu çekiştiriyor.

Artık yalnız olan Diego dikkatini bana çeviriyor. Dikkatimi tekrar çizimime veriyorum.

"Şu anda ona benden daha fazla ilgi göstermeye devam edersen ona da bir kurşun sıkacağım."

Karakalemimi yere bırakıp taburemi şövaleden uzaklaştırıyorum. Sarı zarfı kaldırdı. "Bu da ne böyle?"

"Divor-"

"Ne olduklarını biliyorum, Sia. Tekrar soruyorum, bu ne lan?"

"Seninle konuşmaya çalıştım ve beni görmezden geldiğin için seni suçlamıyorum..." "Seni görmezden gelmek mi? Şaka mı yapıyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Seni durmadan arıyorum ve sen beni sesli mesaja yönlendiriyorsun. New York'a uçtum, Diego. Orada değildin. Beni görmedin. Seni bulamadım."

Bir elini yüzüne sürerek gülüyor, sesi o kadar dengesiz ki bu jestten keyif alamıyorum. "Seni görmezden geliyorum." Başını sallıyor. "Nerede olduğumu sanıyorsun, Sia?"

Omuzlarımı beceriksizce kaldırıyorum. "Düşünmek için zaman ayırıyorum."

"Lanet olası kardeşini nasıl öldürmek istediğimi çok düşündüm."

"Ne?"

"Beni esir aldı, Sia!" "Ne!"

Bu hiç mantıklı değil. Bütün hafta Salvatore'a Diego'nun bana sessizlik sözü verdiğini söyledim. Yalanlarımı dinledi ve hepsinin uydurma olduğunu bile bile gözünü bile kırpmadı. Diego kilit altındayken bana nasıl güven verebilirdi?

"Hayır. Hayır." Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Tabii ki doğru.

"Temizliği kolaylaştırmak için annenin evine geldi. Bana şöyle bir baktı ve arkamı döndüğümde kafamın arkasına bir tabanca darbesi indirdi. Uyandığımda onun aptal evinde bir sandalyeye bağlıyım." Öfke tüm varlığına yayılıyor. "Beni en az bin kez öldürmekle tehdit etti. Bana öğrendiklerimle ne yapmayı planladığımı sordu ama söylediğim hiçbir şey yankı bulmadı. Sonra bana bunları getirdi, lanet bir güvercin gibi caka satarak bana istemediğim bir şey teklif etti."

"Çaldığım bir şeyi elimde tutmak istemiyorum. Aşkını ödünç aldım Diego. Bu adil değil."

Bana dik dik bakıyor.

Kardeşimi öldüreceğim ama önce ne haltlar döndüğünü çözmem lazım.

"Sana bir mektup yazdım," diye mırıldanıyorum dalgınca, kafa karışıklığı sözlerimi çarpıtıyor ve fısıltıdan başka bir şey olmamasına izin veriyor. "Mektup orada. Her şeyi açıklıyor."

"Oh. Bana mektup mu yazdın?" diye homurdanıyor. "Bana ne yazdığını söyle."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Aklımdan geçenleri sana söyleyemem. Doğru kelimeleri bulmak için uzun zaman harcadım. İstedüğinin bu olduğunu düşündüm."

Bana zarfı uzattı. "Neyse ki elimde. Hadi, oku. Bana yüz yüze söyleyemediğın şeyleri söyle."

"Seninle yüz yüze konuşmaya çalıştım." Zarfı isteksizce alıyorum ve ona bakıyorum.

Gözlerini dikip bakıyor. "Yeterince sert değil. Son yedi gün içinde kaç kez kardeşinin iğrenç malikanesine gittin Sia?"

Sessizliğimi seçiyorum.

Hem de çok. Hem de çok.

Kardeşimi tanıyorum. Bir şeylerin peşinde olduğundan şüphelenmeliydim.

Stüdyoda duyulacak kadar yüksek sesle yutkunuyorum, ama kılıfı yırtıyorum ve Diego'nun evliliğimizi bitirmek için nereyi imzalaması gerektiğini gösteren çıkartmalarla işaretlenmiş kağıtları çıkarıyorum.

Ağır nefes alışını duyabileceğim kadar yakınımda. Omuzları neredeyse hareketle kabarıyor. Kızgın ve bunu bildiğim için mutlu.

"Oku."

Boğazımı temizliyorum. "Sevgili Diego. Seni seviyorum."

"Hayır." Hecelerdeki keskinlikle beni durduruyor. "Beni terk etmeye çalışırken ilk kez beni sevdiğini söyleyemezsin."

Elimden kâğıtları çekip aldı ve yere fırlattı. "Eğer beni seviyorsan ve benim de seni sevdiğimi çok iyi biliyorsan, neden boşanmamız gerektiğini düşündüğünü söyle bana."

Gerçeği bilmeden önce beni sevdiğini söylemişti.

"Protesto etmeye çalışıyordum-"

"Eğer beni koruduğunu söylersen, yemin ederim Sia." "Seni ve kardeşimi."

Bana boş boş bakıyor.

"Chicago'yu yok edecek güce sahipsin Diego. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama yine de soruyorum. Özgürlüğüne sahipsin. Seni hayatıma örülen bu yalan ağına hiç çekmemeliydim. Özür dilerim. Hayatını geri alabilmen için çekip gideceğim. Sana sunabileceğim tek şey bu. Senden tek istediğim beni ve Salvatore'u yok etmemen."

Konuşmak için hamle yaptı ama sözünü kestim.

"Lütfen, Diego." Ayağa kalktım, ellerimi dua etmek için birleştirdim. "Sadık olduğunu biliyorum. Ailenin senin için her şey olduğunu biliyorum ve senden her şeye sırtını dönmeni istediğimi de biliyorum. Ama sadece bu seferlik. Saklaman için sana yalvardığım küçük bir yalan."

"Siz benim ailemsiniz."

Ellerim yanlarıma düştü. "Ne?"

"Aile benim için her şeydir demiştin. Sen benim ailemsin, *Tesoruccio*. Sen."

"Diego."

Yaklaşıyor. "Bu dünyada korumam gereken tek şey sensin."

Gözyaşlarımı saklamak için yüzümü eğiyorum ama o çenemi kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Neden senin beni korumana ve sevmene izin veriliyor da benim seni korumama ve sevmeme izin verilmiyor?"

"Ben düşünmedim..."

"Edoardo Bianchi'nin nasıl öldüğünü umursamayacak kadar seni sevdiğimi düşünmedin mi? O öldü ve dünya daha iyi bir yer oldu. Keşke dünya senin on yedi yaşında nasıl bir savaşçı olduğunu bilseydi ama anlıyorum. Şimdi bildiklerimi kimseye anlatmak aklımın ucundan bile geçmedi."

"Olmadı mı?"

"Hangi amaca hizmet edecek?"

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum.

"New York ve Chicago birleşince daha güçlü oluyor. Caruso'nun umurunda olacağını sanmıyorum ama senin sırların benim sırlarım. Seni bu evliliği istemediğime inandırdığımı biliyorum ve belki de seni istemediğimi hissettin... Sia, lanet olsun, varlığımdan bile haberin yoktu ve benim seni sahiplendiğim gibi senin de beni sahiplendiğini hayal ettim. Kendimi lanet bir psikopat olduğuma ikna ettim. Seni internette takip ettim. Kendimi sadece ve sadece senin için arayışa soktum. Başından beri nihai hedefim sendin. Hayalini kurduğum tek hazineydin. Düğün için çok kızgındım çünkü önce ben düşünmemiştim. Özlemini çektiğim tek şeyle beni alt ettin. Sana sahip olmak ve senin tarafından sahiplenilmek."

"Gerçek mi?"

"Bu asla bir yalan değildi, Sia. *Biz asla bir yalan değildik.*"

Tek bir adım atıp bedenimi onunkine yaslıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Çenesinde titreşen bir hıçkırık kaçıyor benden. Bana sıkıca sarılıyor ve günlerdir ilk kez huzurun üstesinden geldiğimi hissediyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum. "Becer beni, Diego. Seni özledim. Bütün gün. Her gün. Seni özledim."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yok, iki eliyle yüzümü kavırıyor. Beni kendine çekiyor, aşk ve saplantıyı haykıran bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Onun enerjisine karşılık veriyorum, dilim aceleyle ağzına kayıyor.

"Sana çok ihtiyacım var, *tesoruccio*. Sensiz geçen bu hafta benim için cehennemin kişisel versiyonu oldu. Sensiz kendimi kaybettim."

Ona dokunmak için gömleğini çekiştiriyorum. O da bana yardım ediyor, ensesinden tek bir çekişle gömleğini başından çekip çıkarıyor. Ellerim vücudunda geziniyor.

Göğsünden öperim.

Kemerinin tokasını çekiştirip kotunun üstündeki düğmeyi açıyorum.

Ben pantolonunu indirmekle meşgulken, o da botlarını çıkarıp tekmeliyor ve aynı şeyi çoraplarına yapıyor. Birkaç dakika içinde sadece boxer'ıyla ayakta duruyor, ince kumaşın arasından sikinin kalın kabarıklığı görünüyor.

"Nasılsın benim Diego?" Dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldanıyorum.
"Kimseye ait olamayacak kadar güzelsin."

Gülüyor.

"Benimki nasıl, Sia?" Bluzumun düğmelerine dokunuyor ve sütyenimin yukarı ittiği göğüslerimin kabarıklığını ortaya çıkarıyor. "Sen lanet olası bir kraliçesin. *Benim* kraliçem. Nasıl? Yeterince değerli olduğuma seni nasıl ikna ettim?"

Gözlerinin içine baktım. "Sen beni sevdin."

"Evet," diye nefes alıyor. "Seni gerçekten seviyorum."

Dizlerinin üzerine çökerek, çakısını almak için kot pantolonunu kapıyor ve bıçağı serbest bırakmak için hafifçe vuruyor. "Sana yeni bir tane alacağım."

"Yeni bir ne?" Nefes alıyorum.

Bıçağı etekli kalçalarımın ortasına dayadı, bıçağı aşağı doğru sürükleyerek hızlı bir hareketle malzemeyi parçaladı. Bıçağı bırakıp açık eteğimin iki yanından tutuyor ve yukarı doğru yırtıyor, artık aramızdaki tek engel iç çamaşırım.

Parmakları G-string'imın belinde geziniyor, yavaşça aşağı çekiyor, amım ortaya çıkarken yüksek sesle inliyor.

"*Burası* ait olduğum yer. Dizlerimin üzerinde karıma tapıyorum."

Karım.

"Sana ihtiyacım var," diyorum, içimde dolaşan şehvet aramızda yankılanan çizik çizik kelimelerden belli oluyor.

Amım ıslak ve bana dokunmazsa kendimi patlatmama saniyeler kaldı.

"Diego," diye yalvarıyorum.

Ayağa kalkarak, kığım ilk müsait yüzeye çarpana kadar beni geriye doğru itiyor. Çok az bir çabayla beni kaldırıyor. Çürük masa altımda inliyor

ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış
bir şekilde ona bakıyorum.

"Bilmiyorum... *Aman Tanrım.*"

İçime giriyor, şimdiye kadar duyduğum en sert inilti boğazından
yırtilıyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor.

"*Siktir!*"

Acımasız biri. Geri çekiliyor ama masanın ayaklarını lekeli beton
zemine çarparak gıcırdatacak bir güçle tekrar içime giriyor.

"*Evet.*"

Gözlerini benden hiç ayırmıyor, içime girip çıkıyor. Yüzümü yalayan
her zevk ısırığını ve kalçalarını yıldızları görmeme neden olacak kadar sert
bir şekilde iterek içimdeki o tatlı noktayı okşadığında dudaklarımdan kaçan
her şaşkınlık çığlığını izliyor.

"Beni sevdiğini söyle, Sia. Söyle ve ciddi ol."

Ses tonundaki alışılmadık kırılganlık karşısında gözlerim yaşıyor.

"Seni seviyorum."

Gözleri rahatlayarak kapanır.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, beyanım sırtımı yükselten bir
inilti arasında kayboluyor.

"Seni seviyorum, Sia. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."
Avucuyla göğsüne masaj yapıyor. "Çok iyi acıyor ve bu acının hiç
dinmesini istemiyorum."

"Asla durma." Vücudum bükülüyor, kaslarım geriliyor ve serbest
kalmaya hazırlanıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Teslim ol. Benim için gel."

Birkaç itiş daha ve beni unutulmaya gönderiyor.

Yavaşlayarak, onu tekrar odak noktasına getirecek kadar nefesimi
düzenlememi bekliyor.

Vücudu durgun ve gözleri kapalı, onun hareketini izliyorum. Gözleri
birleştiğimiz yerde, alt dudağını ısıırıyor. "Çok ıslak. *Dinle*, Sia. Ne kadar
iyi olduğumuzu dinle

ses."

Heyecanımın ve doruk noktamın nemli tokadı aramızda çınlıyor, şehvet ve tutkunun sesiyle bizi çevreliyor.

"Diego," diye ağlıyorum.

Sırtımdaki tahta protesto çığlıkları atıyor ama Diego bunu duymazdan geliyor.

"Bana bir tane daha ver." Üzerime eğildi, bir meme ucunu ağzına aldı. "Hissedebiliyorum."

Onun zevki için bir kukladan başka bir şey değilim, gel diyor ve vücudum saniyeler içinde isteğine boyun eğiyor. Adını haykırıyorum. Gözlerimi açamadan masanın üzerine uzanırken ruhum söndü.

Sarhoşum, kafam güzel ya da uçuyorum ve haz kemiklerime kadar işliyor.

Kükrüyor, doruk noktası düşmenin eşiğinde sallanıyor. Bir yumruğunu yanımdaki tahtaya vurarak daha hızlı, *daha sert* hareket ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve o son bir kez daha ileri atılıyor, *tam* masa baskıya boyun eğip travmaya yenik düşerken ve bizi çıplak uzuvlar ve acı dolu homurtular telaşıyla yere düşürürken adımı homurdanıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

DIEGO

Grace Snow aptal değil. Bu gerçeği anlaması uzun sürmedi. Bianchi isminin kız kardeşinin tutsaklığının arkasında olduğunu.

Sia ve ailesinin kız kardeşinin yanına adım atmasını yasaklamakta çok hızlı davrandı. Kalbi kırılmış olsa da eşim itiraz etmedi. Annesinin ve babasının günahlarından dolayı amansız bir suçluluk duyuyor.

Sia Lucy'nin hastane masraflarını karşılamaya çalıştı ama Grace orta parmağını uzatarak ve birkaç boş tehdit savurarak bu teklifi reddetti. Yine de CJ'in yardımını kabul etti. CJ ve Sia günlerce *kimin* ödeyeceği konusunda tartışılar. Sonunda bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anladı. Böylece Lucy'nin kalacak yeri ve yeni hastanesinin tıbbi masrafları Lincoln Enterprises tarafından bağışlanmış görünürken, Charles öldüğünde Sia'nın istemediği ya da ihtiyaç duymadığı mirasın bir kısmı şimdi iyi bir şekilde kullanılıyor.

Giuliana Bianchi, Lucy Snow'un kaçırılması ve hapsedilmesinden tek başına sorumlu tutuldu. Beklendiği gibi, Giuliana'nın maaşlı doktoru kendini kurtarmak için kanarya gibi ötmeye başladı. Ama işe yaramadı. Ne yazık ki, halihazırda birkaç müebbet hapis cezasına çarptırılmış olan bir mahkumun bıçağına düştü. Mahkumun çocuklarının hepsinin üniversite borçları anonim bir kaynak tarafından ödendi.

Salvatore benim hakkımda yarım yamalak konuşmaya devam ediyor. Bana güvenmiyor. Hem de zerre kadar. Ama kız kardeşine güveniyor. Şükürler olsun. Yoksa solucan yemi olurdu.

Ona onu sevdiğimi söyledim ama yalan söylediğimden o kadar emindi ki. Özgürlüğüm için her şeyi söyleyeceğimden o kadar emindi ki, New York'a dönüp onun liderliğini bozmak istedim.

Kendinden o kadar emindi ki, bana boşanma kağıtlarını uzatıp Chicago'dan ve hayatlarından çıkmamı teklif ettiğinde, bu fırsatı değerlendireceğime inanıyordu.

Ona Lorenzo'nun Edoardo'yu kimin öldürdüğünü umursamayacağını söylemek istedim. Onların kendi sırları var. Siktir. Vincent ailesini korumak için kendi kardeşini öldürdü. Belki de bunu ona söylemeliydim, böylece New York'la ilgili endişelerini hafifletecek bir şey olurdu. Ama ben o hayatla ilgili değilim. Sözüm benim için önemli. Sadakatim de öyle. Caruso'ya, ama daha da önemlisi *karıma*.

Fikrini ne değiştirdi bilmiyorum. Sia'nın boşanma isteğini yüzüme vurduğunda yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bu, *belki* de doğruyu söylediğime inanması için yeterliydi. Bir kumar oynadı ama bu benim *ya da* Chicago için değildi. Kız kardeşi içindi çünkü Salvatore Bianchi her şeyden önce kız kardeşini sever.

Sia'nın mutlu olma ihtimali varsa, kendi çöküşü için kumar oynayabilirdi.

"Artık sana güvenip güvenmediğimi bilmiyorum Diego. *Çok güzel* görünüyorsun. içerik burada Chicago'da."

Lorenzo kardeşinin alayına sırtıyor.

Her zamanki gibi Leonardo'yu görmezden gelip sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Gelecek hafta New York'a döneceğiz. Birkaç ay buralarda takılmayı planlıyoruz. Sia gerektiğinde gidip gelecek elbette, ama ben de ihtiyacınız olan her şey için hazır olacağım."

Lorenzo bir kez başını sallıyor ve telefonunu bilmem kaçınıcı kez kontrol ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Vincent'tan haber alamadım. Bianca şimdiye kadar bebeği doğurmuş olmalıydı."

Caterina birkaç gün önce New York'a geri döndü, yeğeninin doğumunda orada olacağından emin olmak istiyordu. Salvatore onu bir mahzene kilitlemeye hazır görünüyordu. Eminim o pislik geri dönmeyeceğini düşünüyordur.

"Emek günlerce sürebilir, Enzo. Sakin

ol." "Orada olmalıyım."

Leo ve ben bakıştık.

"Doğum odasında mı?" Leonardo test eder. Kardeşi kaşlarını çatır.

"Hastanede."

"Eminim Bianca'nın istediği de tam olarak budur. Vajinasından bir karpuz çıkardıktan sonra aile reisinin tepesinde gezinmesi."

"Tanrım, Leonardo."

"Ne?" Ellerin havaya kaldırdı. "Bu doğru. Saçma sapan davranıyorsun. Diego İrlandalı sürtüğün kimliğini tespit etti, sen ise karısı doğum yaparken en iyi arkadaşının elini tutmaya odaklanmışsın."

"Nasıl oldu da kimse seni öldürmedi?" Enzo burun kemiğini sıkıyor.

Leonardo'nun kahkahası evin içinde yankılanıyor. "Hepiniz beni çok özlersiniz."

"Ainsley O'Brien." Tableti Lorenzo'ya uzatıyorum. "Oisin'in kuzeni."

Lorenzo kaşlarını çatıyor, her şeyi okurken parmağı ekranın üzerinde kayıyor

Bulunması zor esmer hakkında bir şeyler bulabildim.

"Mantıklı." "Mantıklı mı?" Ben soruyorum.

Lorenzo tableti kanepeye bırakır, nefesinin altında küfreder.

"İlk cinayetimi dokuz yaşında işledim ama bunu zaten biliyorsunuzdur."

Çenemi eğerek bunu doğruluyorum. Martina Caruso vahşice tecavüze uğradı ve ardından dokuz yaşındaki oğlu, katilinin boğazını kesmesini izlemek üzere odaya sürüklendi. İrlandalı asker, genç Lorenzo'yu annesinin cansız bedeniyle baş başa bırakırken hiçbir şey düşünmemişti. Lorenzo o

pisliği sırtından vurdu.

"Öldürdüğüm adam Oisin'in amcasıydı. Sanırım kızı sonunda intikamını almak istiyor."

Leonardo kardeşini dikkatle izliyor. Dudakları ince bir endişe çizgisine dönüşmüştü.

Lorenzo ayağa kalkarken iç geçirir. "İyi iş, Diego. Araştırmaya devam et. Oisin'in beni alaşağı etme planına ne kadar dahil olduğunu bilmem gerek."

Başımı salladım.

"Ferrari ailesinin en yeni üyesi geldiğinde onu karşılamak için New York'a dönüyorum ve kardeşimin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi Vincent'ın elini tutacağım. Karısı ıkınırken bir psikopatın bir doktoru öldürmesini istemiyorum."

Leonardo kardeşini takip ediyor ve ben ön kapıyı açarken sırtımı tokatlayarak veda ediyor.

Lorenzo geri dönmeden önce tek bir adım atıyor. "Salvatore sana hiç babasını neden öldürdüğünü söyledi mi? Onun ve Alessia'nın anlattıkları bana pek mantıklı gelmiyor."

Kapının pervazına rahatça yaslanıyorum. "Sana sadığım, Enzo. Ama Sia'ya zarar verebilecek hiçbir şeyi kimseye söylemem. Bilmen gereken tek şey, bunun haklı olduğu ve güç ya da sadakat eksikliği nedeniyle yapılmadığı."

EPILOG

ALESSIA

18 ay sonra

Çimenler ayaklarımın altında ıslak ve yeni kesilmiş bıçaklar ayağıma yapışıyor.

attığım her aceleci adımda derimi yüzüyor. Çamur ayak parmaklarımın arasına kadar giriyor ve onları içe doğru sıkarak yumuşak çamurun beni toprağa gömmesine izin veriyorum. Kalbim göğsümde çırpınıyor. Nefesim kısa ve keskin hırıltılarla öksürüyor. Dudaklarımdan sis dans ediyor ve başımı eğip herhangi bir hareket sesini dinlemeden önce karanlık geceye dağılmasını izliyorum. Sol tarafımda bir dal çatlıyor ve ağaçların arkasından sağa doğru dalarken dudaklarım yukarı doğru eğiliyor. Koşarken yarattığım rüzgârda pelerininim mor ipeği dalgalanıyor. Bacaklarımı daha hızlı itiyorum, gözlerim önümdeki zeminde geziniyor.

Nefesimi sık tutuyorum ve etrafımdaki dünyayı dikkatle dinliyorum. Adrenalinim tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Tehlikede olmadığımı bilmeme rağmen korku omurgamdan aşağıya doğru süzülüyor. Ama beklenti yine de kaygımı artırıyor. Kaç ve savaş modum savaşta.

Kaç, diye bağılıyor zihnim.

Kal, kalbim pompalıyor.

Diego kendini her zaman avda üstün görmüştür. O iyi biri. Bunu ona vereceğim.

Ama ben daha iyiyim.

On yılı aşkın bir süredir bu yaşam tarzının bir parçasıyım.

On yıl boyunca karanlık bir ormanda kaçtım ve kalbimi özgür bıraktım. Bana dokunması yasak olan siyah kukuletalı bir adam tarafından kovalandım. Avcım sık sık değişti ama damarlarımda dolaşan özgürlük hiç değişmedi.

Sonra Diego oyuna girdi ve bir daha *asla* eskisi *gibi* olmadı.

Artık özgürlüğü arzulamıyordum. Yakalanmayı arzuluyordum. Bana ne kadar şiddetle özlem duyduğunu bilmek istiyordum. Saplantısının *beni* hedef aldığını bilmek istiyordum, oyunu değil.

Özgürlüğümü bu ağaçların arasında keşfettim ve sonra kalbimi buldum.

Bu, oğlumuzun doğumundan bu yana gerçekleştirdiğimiz ilk av. Matteo altı ayını yeni doldurdu ve o şimdiye kadar aldığım en muhteşem hediye. Sanat atölyesindeki mutabakatımızdan bir ay sonra hamile kalmıştık. Babasının gözlerine ve benim kumral saçlarıma sahip olan bu tombul çocuk için hayatımı feda edebilirdim ama Diego ile geçireceğim bu zamana ihtiyacım vardı.

Görev bugünlerde benim için çok farklı görünüyor. Grace hala arazide başhemşire olarak çalışıyor, ancak CJ'in beni işin tamamından, bir katılımcı ve kontrol eden taraf olarak çıkarması halinde kalmayı kabul etti. Ben de hemen kabul ettim. Grace hala benimle konuşmayı reddediyor, ki bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Lucy, kız kardeşine yakın bir akıl sağlığı merkezine yerleştirildi. CJ bana oranın en iyi tesis ve bakım merkezi olduğunu söyledi. Bana gelişmelerden bahsediyor ama sadece Grace haber verdikçe, ki bu da pek sık olmuyor. Detayları benimle paylaşmaması konusunda ona güvenmiyor.

Görev geçen ay sezonu bitirdi, bu yüzden bekçiler, Diego ve ben hariç malikâne terk edilmiş durumda.

Bahisleri de yükseltti. Beni avlamak yeterli değildi. Dezavantajlı olmamı istedi.

İşte bu yüzden şu anda avuçlarımı bir ağaca dayamış, iç çamaşırlarımın içine yerleştirdiğim küçük vibratörün uğultusunu dinliyorum.

Kocası. Cihazı telefonundan kontrol ediyor, beni hazırlıksız yakalamak ve yavaşlatmak için herhangi bir zamanda hızı ve yoğunluğu değiştiriyor.

Vibratör duruyor ve ben sevineyim mi hayal kırıklığına mı uğrayayım bilemiyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum, klitorisim o kadar şiddetli zonkluyor ki, bu gece ilk defa parmaklarımı külotumun içine sokup kendimi acımdan kurtarmak ve boşalmak istiyorum.

Ama Diego *ile* orgazmın gecikmeye değeceğini biliyorum.

Amaçlı bir nefes alıp vererek ileriye doğru titrek bir adım atıyorum. Çok nemliyim. Heyecanım iç çamaşımdan kaçıp üst baldırlarıma yerleşmiş. Ölüyorum, çaresizlik damarlarımda dolaşıyor.

"Acele et ve beni bul Diego," diye fısıldıyorum. "Seni bir saat önce buldum, *tesoruccio*."

Sesinin boğuk hırıltısıyla irkiliyorum ve onu bulmak için topuklarımda üzerinde dönüyorum.

Bir ağaca yaslanmış, gözleri çamurlu ayaklarımdan vücuduma doğru yavaş ve şehvetli bir okşayışla ilerliyor. "Ama seni yaklaşan orgazmın işkencesi içinde debelenirken izlemek vazgeçemeyeceğim kadar güzeldi."

Gözlerimi kısıyorum ve o da telefonunun ekranına dokunarak ahlaksız bir haykırışla belimden bükülmemi sağlıyor. "Siktir."

"Seninle yere kadar dövüşmeyi ve seni sikimin her santimini almaya zorlamayı çok istiyorum, ama *bu*, lanet olsun, Sia, çok güzelsin."

Dudaklarımı yalıyorum ve bedenimi dik durmaya zorluyorum. "Gelme, bebeğim."

Vibratör durur. "Ne kadar ıslaksın?"

"Damlıyor," diyorum. "Kalçalarım kaygan."

Burun delikleri alevlenerek öne doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım. "Baştan başlamak istiyorum."

Başını sallayarak beni reddediyor. "On saniye."

"Beş," diye karşı çıkıyor.

"Diego!"

"Dört."

Yakalanmama üç saniye kaldığını bilerek dönüp koşuyorum.

Ama o hile yapıyor, kolları bir saniye sonra belime dolanıyor.

Şaşkınlıkla çığlık atıyorum.

Vücudumun arkasını serbest bırakmak için omuzlarımdan sarkıttığı peleriniyle beni bir ağaca doğru itiyor. Ağaç kabuğu kalçalarımın önünü çiziyor ve çürük geceliğimin kumaşına takılıyor, çıplak bedenimi zar zor örtüyor.

Ayaklarımı kabaca tekmeleyerek ipek geceliğimi kıcımın üzerinden çekti.

Serin esinti kalçalarımın arasına değiyor ve ben onun adını inliyorum.

Külotu kenara itti, tek bir hamlede içime girdi ve karanlıkta çığlık attım.

"*Si-a!*" diye kükrer.

Aletin amıma girip çıkarken çıkardığı ıslak sesler neredeyse çok fazla. Ağaç gövdesinin sert öpücüğü tenimi kesiyor ama sert itişlerinin tatlı işkencesi mükemmel bir denge sağlıyor. Seslerimiz ve *hislerimiz* tarafından saldırıya uğradım ve asla bitmesini istemiyorum. Günlerimi burada, kocamın bedeni beni tutsak ederken bir ağaca sıkışmış olarak geçirmek istiyorum. Vücudunun bana hediye ettiği müstehcen eziyeti istiyorum. Kulaklarımda tırtıklı iniltilerini ve tenimi okşayan keskin nefesini istiyorum. Sadece onun verebileceği umutsuz aşk ilanını, onu sevmem için bir yalvarış gibi gelen tatlı sözleri duymak istiyorum.

Vücudum uyarı vermeden öyle güçlü bir orgazmıla sarsılıyor ki nefesimi kesiyor.

Diego vazgeçmiyor. Kalçaları arkamda piston gibi dönüyor, gittikçe daha derine itiyor ve devam etmesi için dua ederek adını haykırmamı sağlıyor.

Dişlerini omzuma bastırarak boşalıyor, tenimi delen ve dudaklarından akan bir zevk kükremesi.

Beni yere sürükleyerek yavaşça öpüyor ve doruğa ulaşmamızın ardından toprağın içinde erimemize izin veriyor.

"Seni seviyorum, Sia."

"Seni seviyorum Diego."

Zihnimin beni bunu hak etmediğime, Diego'yu hak etmediğime inandırdığı zamanlar oluyor. Bir insan dilinde yalanlarla bir başkasına nasıl sahip çıkabilir? Bu kadar güzel bir şey nasıl olur da yalanın dikenleri arasında büyüyebilir? Diego ve ben saplantının temellerinden inşa edildik ve bu ormanın tam kalbinde dokunulmaz bir şeye dönüştük. Birbirimizi aldatmanın haklı lütfunda bulduk, ama aşkımız bildiğim en gerçek şey.

DÜRÜST ALDATMACA'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz

Umarız Diego ve Sia'nın aşk hikayesini beğenmişsinizdir.

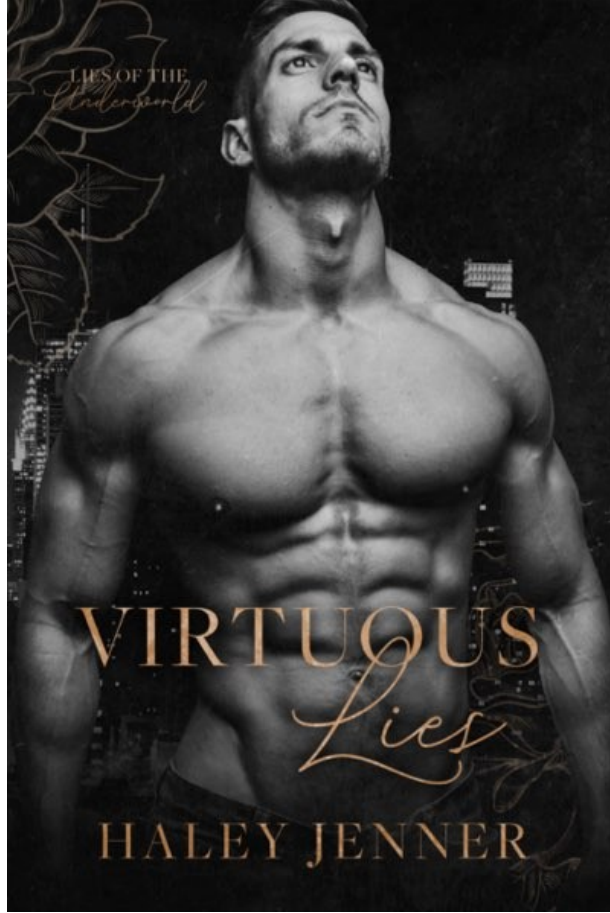
Eğer bir saniyenizi ayırabilerseniz, dürüst bir yorum bırakırsanız gerçekten çok memnun oluruz.

Erdemli Yalanlar'ı okudunuz mu?

[Vincent ve Bianca'nın sonsuza dek mutlu yaşamlarını buradan okuyabilirsiniz...](#)

Erdemli Yalanlar'a bir göz *atmak* için devam edin.

Rocco Shay hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Bugün *Kaotik Rein* düetimize katılın.

KARMAKARIŞIK AŞK (#1)

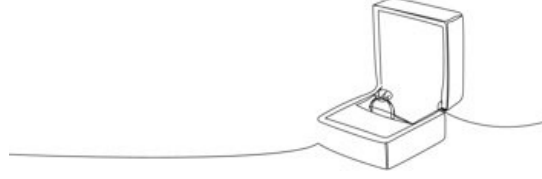
DÜRÜST ALDATMA ÇALMA LİSTESİ

- Love You Anyway - Luke Combs
- Just Say I'm Sorry - P!nk, Chris Stapleton
- Is This Love? - James Arthur
- Gerçek Şey - Ron Pope
- Merhamet - Lewis Capaldi
- Already Gone - Dermot Kennedy
- One Life - Dermot Kennedy
- Hate Me - P!nk
- Falling - Harry Styles
- Till Forever Falls Apart - Ashe, FINNEAS
- My Wildest Dreams - Ron Pope
- Soğuk - Chris Stapleton
- Broken Halos - Chris Stapleton
- BLOW - Ed Sheeran, Chris Stapleton, Bruno Mars
- I Want Love - Chris Stapleton
- Kurtar Beni - Jelly Roll, Lainey Wilson
- Muhtemelen Gitmelisin, Chris Stapleton

GÖZ ATIN: VIRTUOUS LIES

BIANCA

Başımı dik tutarak daireden çıkıyorum. Yüksek topuklu bir ayağımı diğerinin önüne atarak asansöre doğru ilerliyorum. Sessizlik sağır edici. Pelüş halı topuğumun sesini bastırıyor. Koridordaki hoparlörlerden müzik sesi gelmiyor. Asansör bile sessizce hareket ediyor.

Dolabımdan özenle seçtiğim elbise - sahip olduğum en seksi elbise -Asansöre adımımı atarken üst baldırlarımı fırçalıyor. Endişe tenimi sarıyor ama kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum. Omuzlarımı geriye iterek kendime güvendiğimi haykıran bir duruş sergiliyorum.

Hızla atan kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Kalp krizinden sadece birkaç dakika uzakta olduğuma ikna oldum. On sekiz yaşımdayken.

Gözlerim asansördeki dijital göstergeye kayıyor, metal kafes geçen her saniye zemin kata daha da yaklaşıyor. Bedenim titremek, korkuyla sarsılmak istiyor. Buna izin vermeyi reddediyorum, içimde tutuyorum. Tersine dönüyor, organlarım midemi bulandıran sarsıntılarla sarsılıyor.

Hayat çok hızlı değişiyor. Gözünüzü kırparsınız ve dünyanız tersine döner. Altı hafta önce, ailemiz ve Chicago Outfit arasında yapılan bir barış anlaşmasıyla Salvatore Bianchi ile evleneceğim söylendi. Şaşırmamıştım, kesinlikle endişeliydim ama tereddütlerimi iyi saklamıştım - beklendiği gibi. Salvatore'un önümüzdeki haftalarda gelmesi bekleniyordu. Ben reşittim,

On sekizinci yaşı günümü yeni kutlamıştım, bu da ailemin standartlarına göre henüz tanışmadığım bir adama ait olmaya hazır olduğum anlamına geliyordu.

Müstakbel kocam hakkındaki temel gerçekleri biliyorum. Otuz yaşında ve Chicago Outfit'in patronu. Resmi olarak hiç evlenmemiş. Annem yakışıklı olduğunu söylüyor ama beni ikna etmek için her şeyi söyler. Dürüst olmak gerekirse, iki kafası olması umurumda bile değildi. Sadece bana zarar verip vermeyeceğini bilmek istiyordum. Annem bana, kalplerimize sızmalarına izin vermezsek erkeklerin bizi incitemeyeceğini söyledi. Ona fiziksel olarak kastettiğimi söyledim. O da bana ilişkiyi kesmeyi öğrenmemi söyledi. İlham verici, değil mi?

Salvatore ile olan birlikteliğimin bana söylendiği gün, Caterina'ya da Roberto Ferrari ile olan birlikteliği söylendi. Aile *içindeki* gücü korumak için yapılan bir hareket.

Caterina ve ben yolumuzun bu olduğunu biliyorduk. Kabullenici mafya kadınları olduğumuz için kaderimize razı olacaktık. Ama ben kız kardeşimin kaderini kabullenemezdim.

Caterina Rossi asla Cosa Nostra'nın danışmanına ait olamaz. Eğer benimle bir ilgisi yoksa.

Asansör kapılarının yansımasında kendimi görmüyormuş gibi yapıyorum. Rujum bulaşmış ama düzeltmiyorum. Saçlarım, şekillendirdiğim dalgaların düzgün ipeğini kaybetmiş, teller bir saat önceki hallerine dağınık bir şekilde benziyor.

Asansör hassas bir sarsıntıyla duruyor ve ben güçlendirici bir nefes alarak yüzümü on sekiz yaşında aptalca aşık bir kadının nasıl görüneceğini hayal ettiğim şekle sokuyorum.

Açık kapıdan adımımı atarken elbisemi bilerek düzeltiyorum, topuğumun mermere çarparak çıkardığı ses sinirlerimi germeye yetiyor. Kaldırım kenarına park etmiş siyah Town Car'ı gözden kaçırmak imkânsız ve onu görünce hem seviniyor hem de dehşete kapılıyorum.

Binadan bale adımlarıyla çıkarken kardeşim Tony bana dikkatle bakıyor. Ellerini siyah elbise pantolonunun içine sokuyor. Silahının derisi

Ceketini gelişigüzel açmış, kılıfı görünüyor ve gizlediğı silaha endişeyle bakıyorum.

Tanrım, Tony'ye beni öldürtürse.

Kardeşim çenesini öyle bir eğiyor ki, gözünüzü kırpsanız fark etmezsiniz. Anlaşılmaz jestine karşılık veriyorum. Sorunsuz bir şekilde bir araya gelen bir planın başarısı, kardeşler arasındaki sessiz konuşmadan geçer.

Planımla ona geldiğimde Tony şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Kız kardeşimiz saf ve aşk dolu. Bir canavarın eline geçmesi pek de iyi olmayacak özellikler. Babamızın onu aslanın inine itmekle ilgili bir sorunu yoktu. Annem boş boş durur ve katliamı izlerdi. Ben izlemeyecektim ve Tony de Caterina'nın ruhunun katledilmesine gözlerini kapatabileceğine ikna olmamıştı.

Arabadan sadece birkaç adım uzaktayken Tony öne çıkıyor ve üst kolumu kabaca kavıyor. "Aferin," diye fısıldıyor, yüzü övgüleriyle çelişiyor, babamı beni azarladığına inandırmak için onaylamaz bir ifadeye bürünüyor.

Beni beklenmedik bir şekilde ileri doğru itiyor ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde tökezleyerek arabaya sertçe çarpıyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum, tepkim yüzde yüz gerçek. "Ow."

Kendimi düzelttim, kaldırıma çekildim ve saçımı düzelttim. Normalde bir şoför bekler, arabanın kapısı babamın huzuruna çıkmam için açık tutulurdu. Bugün öyle değil. Bugün, umduğum cezayı beklemek için dışarıda kalmaya zorlandım.

Midemde safra kıvranıyor ve New York'un tenimi kaplayan sıcağına şükrediyorum. Üst dudağımı kavrayan ter, aslında buna neden olan şey yerine nemle karıştırılacak - felç edici sinirler.

Beni öldürebilir.

İnsanlar daha azı için öldüler.

Babama yaşattığım onursuzluk, ailemin nesiller boyu üstesinden gelmek zorunda kalmadığı bir skandaldır.

Ben altın çocuktum.

Yıldızlı kafesteki kuğu.

Ben babamın en değerli varlığıydım. İşi büyütmenin anahtarıydım. Ve ben her şeyi mahvettim.

Ellerimde kan olacak. Hayat kaybı sonsuza kadar omuzlarımda olacak. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Ellerim sonsuza dek kırmızıyla yıkanabilir ama ben bunu gururla taşıyacağım. Sadece kendim için.

Arabanın arka kapısı yavaşça açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. Tony'nin gözlerinden kaçıyorum, ağabeyimin saklayamayacağı panikten korkuyorum.

Armando Rossi işkence edercesine yavaş hareket ediyor ve bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Dışarı çıkarken mokesenlerinin parlatılmış derisine bakmayı reddediyorum, babam -tam bir metre iki santim- arabadan inerken gözlerim ileride kalıyor.

Ütülü gömleğinin manşetlerini düzeltiyor.

Yakasını ayarlıyor.

Alyansını üç kez döndürüyor.

Tüm bunları tek bir adım atmadan önce yapıyor. Bana bakmadan önce.

Nefesindeki öfke yüzümü sıcaklıkla kaplıyor ve tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Özür dilemek istiyorum ama kaçınıyorum.

Yutkunmak istiyorum, yine de kaçınmak için

çenemi sıkıyorum. "Bana bak."

Çenem sallanmak istiyor, boğazımdaki korku asit gibi. Ama bana söyleneni yapıyorum.

Ben daha elini kaldırdığını fark etmeden elinin tersi yüzüme çarpıyor. Tokat o kadar sertti ki, evlilik yüzüğünün metali derimi yırttı.

bir sitem okşamasıyla.

Elimi kaldırdığımda "Bırak kanasın," diye homurdanıyor.

Yumruğumu sıkıp yanağıma bırakıyorum, yanağımdan boynuma doğru süzülen kanı hissedince gözlerim istemeden sulanıyor.

"Tony," diye mırıldanıyor, gözlerini benden ayırmayı reddederek.

Tony gecikmeden binanın cam kapılarına doğru ilerliyor ve ben de dinleyen herkese onun güvende olması için dua ediyorum.

"Hayır, baba," diye ağlıyorum. "Lütfen." Kendimi ona doğru atıyorum, ceketinin yakalarını tutuyorum. "Ona zarar verme."

Hiç beklemediğim bir şekilde kalbimi delip geçen bir umursamazlık ve iğrenmeyle beni geri itiyor.

"Seni öldürmek zorunda kalmadan önce arabaya bin."

Yutkunuyorum. Bu her zaman bir olasılıktı, ama babamın ağzından bu kadar kolay dökülen kelimeleri duymak beni yarıyor ve kalbimin acıyla kekeleyişine neden oluyor.

Arabaya doğru koşturuyorum, aslında onun tüm dünyasını yerle bir etmişken saygılı bir kız evlat gibi görünmeye çalışıyorum.

Beni arabaya kadar takip etmeden önce gözyaşlarımı silmemi bekliyor. Bakışları kafamın ön tarafında, bir kurşunun tam gözlerimin arasına saplanacağı yerde bir delik açıyor.

"Onu seviyorum," diye yalan söylüyorum, kucağımda ellerime masaj yaparak. Gözlerim aşağı bakıyor, aldatmacamın ortaya çıkmasından korkuyorum.

Tiksintiyle homurdanır. "Aşk hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Sadakat nedir, Bianca?"

"Benden ne istersen yaparım."

"İstediğim bir şey var mı?" diye bağırıyor. "İma edildi, Bianca. Sana *verildi*. Başkasına söz verdin. Outfit'in *patronuna*." Kafasındaki damarlar o kadar şiddetli atıyor ki kafasının patlayacağından korkuyorum.

"Ve ben de ona sadık kalacağım."

"Seni istemeyecek," diye alay ediyor. "Artık saf değilsin. Lorenzo ona ne diyecek? Bu saygısızlık affedilemez."

Babam çok güzel bir adam. Uzun boylu ve kaslı. Güçlü bir çene hattı ve kalın dudaklar. Kahverengi gözleri konyak renginde. Kadınlar kendilerini ona atarlar. Gözlerinin sadece annemde olduğunu söylemek isterdim - ne kadar güzel olsa da - ama yalan söylemiş olurum. Güzelliğinden faydalaniyor.

Cosa Nostra'nın tarzı olan anneme karşı saygılı olmaya devam etse de, uzun yıllar boyunca bir *goomah* tuttu. O zaman bile, işine geldiğinde ailenin maaş bordrosundaki kadınlardan hoşlanıyor.

Bu yüzden ondan nefret etmek istiyorum. Erkeklerin eşlerini aldatması alışılmadık bir şey değil ve hoş karşılanmıyor. Kadınlar bunu kabulleniyor. Annem babamın bunu saygılı bir şekilde yaptığını söylüyor. İnsan nasıl *saygılı* bir şekilde zina yapar? Gizlice yapar, evet. Ama saygılı bir şekilde? Öyle bir şey yok.

Babam bir kaptan ve sorumluluğunu hiçbir zaman açıkça dile getirmemiş olsa da, aile tarafından yönetilen yeraltı fuhuş çetesinden sorumlu olduğunu biliyorum. Bu beni hasta etmeli, ama onun sorumluluğundaki bazı kadınlarla tanıştım ve mutlular. Para için sakso çekerek ne kadar mutlu olunabilirse o kadar. Ama meslekleri rahat bir hayat yaşamalarını sağlıyor. Bir dereceye kadar aile tarafından korunuyorlar ve bunu onlara çok göremem.

"Neden senin metresin olması sorun olmuyor da kadınların aynı şekilde yaşaması sorun oluyor?" Aptalca tükürdüm. "Annemle evlendiğinde bakire miydin?"

"Ağzını topla." Beni tehdit ederken ağzını açmıyor. Dişlerini öyle sıkıyor ki, kelimeler zor duyuluyor. "Eski yöntemlere saygı duyuyor ve onurlandırırıyorsun, Bianca. Ben bir capo'yum, Tanrı aşkına. Lorenzo'ya ne diyeceğim? Ne? Onun *danışmanı*yla yattığın için Outfit'le barış anahtarı havaya mı uçtu? En yakın danışmanını?" diye bağırıyor, arabasının camlarını sallayarak.

Yutkunamıyorum. Deniyorum ama boğazım sıkılıyor. Görünmez bir avuç kendini boynuma kapattı. Lorenzo'nun ne yapacağını düşünmedim.

Tony yolcu koltuğuna atlayarak ikimizi de şaşırttı. "*Git*," diye babamın şoförüne sesleniyor.

Koltuğunda iki büküm olan Tony yanmaya hazır görünüyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Yaptım. Sen. Öldürdün mü? Onu?" diye hırlıyor, yüzü tedirginlikle çarpılmış. "Hayır. Tabii ki öldürmedim."

Babamıza bakıp başını sallıyor. "Ben oraya çıktığımda Roberto'nun zaten ciddi bir baş ağrısı vardı."

"Baş ağrısı mı?" Aptalca tekrarlıyorum.

"*Lanet* kafasına bir kurşun yarası, B."

"Yanında başka kim vardı?" Babam bileğimi tutuyor ve ben acıdan ağlıyorum.

"Hiç kimse. Yemin ederim. Sadece Berto ve ben vardık."

Okumaya Buradan Devam Edin

TEŞEKKÜRLER

Süper gücümüzü bilmek ister misiniz? 90.000 kelimelik bir hikâye yazabilir, teşekkür edilecek milyonlarca insan varken teşekkür bölümüne geçebilir, boş bir ekrana bakabilir ve bir cümleyi nasıl bir araya getireceğimizi unutabiliriz.

Lütfen bölümün geri kalanının bir anlam ifade etmediğini bilin, kafamızdaki fikirleri okuyucuların *satın alacağı* meşru görünümlü bir kitaba dönüştürmemize yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyoruz.

Ellie. Bu bebeği, programın *çok* gerisinde, büyük bir lütfen ile gelen kutunuza soktuğumuzu biliyoruz. Size minnettarız. Seni seviyoruz. Seni özlüyoruz.

Jenny, programında bize her zaman zaman ayırdığın için teşekkür ederiz. Sana ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamayız. Gerçekten. Bu kadar harika olduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Linda ve Laura, herkesten önce cılasız kelimelerimize dalmak için her zaman zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bize gösterdiğiniz sevgiye minnettarız ve bu bizim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Haley Jenner İnceleme Ekibimiz, yakın çevremize katıldığınız için teşekkür ederiz. Sınır bozucu derecede kaotik olduğumuzu biliyoruz, ancak her seferinde bizim için toplanıyorsunuz ve sizi daha fazla sevemezdik.

Gelen kutumuza bıraktığı her kapağın mükemmelliğiyle aklımızı başımızdan alan yaratıcı bir deha olan TRC Designs'tan Cat'e kocaman bir alkış.

En önemlisi, SİZ okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz. İster HJ'i ilk kez okuyan biri olun (umamız nazik davranmışızdır), ister yayınlamaya başladığımız ilk andan beri burada olun, teşekkür ederiz. Yaptığımız işi yapabilmemizin tek nedeni sizsiniz ve minnettarlığımız her kitapla daha da artıyor.

Umarız Diego ve Sia'nın sonsuza dek mutlu olma yolculuğunu beğenmişsinizdir. Eğer bir saniyenizi ayırıp onların hikayesi için dürüst bir yorum yazarsanız bizim için dünyalara bedel olur.

Seni
seviyoru
m. Her
zaman.
H ve J xx

YAZAR HAKKINDA

Bir sarışın. Bir esmer. Bir ay aşığı. Bir kahve bağımlısı. İki kişi. Bir takma ad. Haley Jenner arkadaşlardan oluşuyor, H ve J. Onlar dost, hatta belki de ruh ikizi. Onları kişilik bölünmesinin en üst noktası olarak düşünün, tamamen aynı ama tamamen farklı.

Avustralya'nın güneşli eyaleti Queensland'deki Gold Coast'ta ikamet ediyorlar. alışan anneler olarak son derece yoğun bir yaşam sürüyorlar ama başka türlüşünü de istemezlerdi.

Kitaplar hayatlarının büyük bir parçası ve okumanın yaşamın vazgeçilmez bir parçası olduğuna inanıyorlar. İyi bir hikaye ile kaçmak en sevdikleri şeylerden biri, hatta uykuya zarar verse bile.

İyi bir kahkahayı, güçlü, baskın bir alfayı severler, ama en önemlisi, arkadaşlıkların, şiddetli olanların, yaşam boyu akıl sağlığıının ve tatminin anahtarı olduğunu bilirler.

SOCIALS

AYRICA HALEY JENNER TARAFINDAN

Haley Jenner'ın diğ er kitaplarını keş fetmek için lütfen favori e-Kitap satıcınızı ziyaret edin:

Yeraltı Dünyası Yalanları

[Erdemli Yalanlar \(#1\)](#)

[Parçalanmış Sırlar \(#2\)](#)

[Dürüst Aldatma \(#3\)](#)

Kaotik Rein Serisi

[Karmakarışık Aşk \(#1\)](#)

[Reining Devotion \(#2\)](#)

Tek başına

[Etki](#)

[Kalbinin  zerine](#)

[yemin et. Her zaman](#)

[için.](#)

[Evcilleşmemiş.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.